

Univerzita Hradec Králové

Filozofická fakulta

Bakalářská práce

2018

Tereza Kautzká

Univerzita Hradec Králové
Filozofická fakulta
Katedra pomocných věd historických a archivnictví

Komunální heraldika okresu Prachatice v letech 1999-2016
Bakalářská práce

Autor: Tereza Kautzká
Studijní program: B7105 Historické vědy
Studijní obor: Archivnictví-historie
Vedoucí práce: doc. PhDr. Věra Němečková, Ph.D.

Hradec Králové, 2018

Zadání bakalářské práce

Autor:	Tereza Kautzká
Studium:	F14BP0156
Studijní program:	B7105 Historické vědy
Studijní obor:	Archivnictví - historie
Název bakalářské práce:	Komunální heraldika okresu Prachatice v letech 1999-2016
Název bakalářské práce Aj:	Municipal Heraldry of the District Prachatice between years 1999-2016

Cíl, metody, literatura, předpoklady:

Bakalářská práce bude zaměřena na vznik nových znaků a vlajek měst, městysů a obcí od roku 1999 do současnosti na území okresu Prachatice. Součástí práce bude i blason jednotlivých znaků a jejich výklad v kontextu historie obce.

Milan BUBEN, Heraldika, Praha 1986. Milan BUBEN, Encyklopedie heraldiky. Světská a církevní titulatura a reálie, Praha 2003. Jiří ČÁREK, Městské znaky v českých zemích, Praha 1985. Jarmila KREJČÍKOVÁ- Tomáš KREJČÍK, Základy heraldiky, genealogie a sfragistiky, Praha 1987. Pavel FOJTÍK, Česká vexilologie v praxi. In: Sborník přednášek z 1. českého národního vexilologického kongresu: Hradec Králové 19. -19. 5. 1996, Hradec Králové 1996. Vladimír HORPENIAK, Střední Šumava, Praha 2007. Petr JELÍNEK, Východní Šumava, Praha 2012. Antonín PROFOUS, Místní jména v Čechách I.-V., Praha 1947-1960. František MANDÁK, Stachy nahlédnutí do minulosti, Obecní úřad Stachy 2004. František MANDÁK, Čtení o minulosti Zdíkov 1318-1924, Obecní úřad Zdíkov 2002. Milan VANČURA, Husinec, Husinec 2010. August SEDLÁČEK, Děje Prachenského kraje, Písek 1926. Archiv PS ČR, Sběrka udělených znaků a praporů obcím a městům. Státní oblastní archiv Třeboň, Státní okresní archiv Prachatice, Archiv obce Dub 1837-1945 (1965). Státní oblastní archiv Třeboň, Státní okresní archiv Prachatice, Archiv obce Zdíkov 1837- 1945 (1953). Státní oblastní archiv Třeboň, Státní okresní archiv Prachatice, Archiv obce Ktiš 1934-1943. Státní oblastní archiv Třeboň, Státní okresní archiv Prachatice, Archiv obce Stachy 1752-1945 (1950). Státní oblastní archiv Třeboň, Státní okresní archiv Prachatice, Archiv obce Stožec 1874-1945 (1948). Státní oblastní archiv Třeboň, Státní okresní archiv Prachatice, Archiv města Volary 1551- 1945.

Garantující pracoviště: Katedra pomocných věd historických a archivnictví,
Filozofická fakulta

Vedoucí práce: doc. PhDr. Věra Němečková, Ph.D.

Oponent: Mgr. Martina Bolom Kotari, Ph.D.

Datum zadání závěrečné práce: 28.11.2016

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracovala pod vedením vedoucí bakalářské práce samostatně a uvedla jsem všechny použité prameny a literaturu.

V Hradci Králové dne 25.6.2018

Děkuji své vedoucí práce, paní docentce Věře Němečkové, Ph.D., za cenné rady a připomínky k této práci. Také děkuji pracovníkům z Archivu Poslanecké Sněmovny za příjemné uvítání a ochotu při práci s vybranými materiály. Nejvíce však děkuji své rodině a manželu Davidovi za trpělivost, rady a za to, že tu pro mne vždycky byli.

Anotace:

Bakalářská práce se zaměřuje na udělené znaky a vlajky obcím a městům v okrese Prachatice od roku 1999 do roku 2016. V práci je každé obci věnována samostatná podkapitola a rozebrán vztah znaku a vlajky k obci. Podrobně je popsán schvalovací proces od ztvárnění návrhů po udělení předsedou Poslanecké sněmovny ČR. Součástí práce je obrazová příloha všech přidělených obecních symbolů.

Annotation:

This bachelor thesis focus on decorate symbols and flags to villages and cities in district Prachatice between 1999-2016. This work is devoted separate subchapter of each village (or city) and evaluated relationship between symbol and flag and village and city. There is detailed description of approved process from proposing a motion to local authority to decorate from President of the Chamber of Deputies of the Parliament of the Czech Republic. This work includes visual annexe of all decorated municipals symbols and flags.

Klíčová slova: heraldika, vexilologie, okres Prachatice, znaky, vlajka

Keywords: heraldry, vexilology, district Prachatice, symbols, flag

Úvod.....	9
1 Heraldika a vexilologie.....	11
2 Registr komunálních symbolů – Rekos.....	16
3 Obce s kompletně přidělenými symboly.....	18
3.1 Babice.....	18
3.2 Borová Lada.....	21
3.3 Bošice.....	24
3.4 Buk.....	27
3.5 Dub.....	29
3.6 Horní Vltavice.....	32
3.7 Chlumany.....	34
3.8 Chroboly.....	36
3.9 Ktiš.....	38
3.10 Kubova Huť.....	41
3.11 Kvilda.....	43
3.12 Lažiště.....	46
3.13 Lenora.....	49
3.14 Mičovice.....	51
3.15 Nebahovy.....	53
3.16 Nová Pec.....	55
3.17 Nové Hutě.....	57
3.18 Pěčnov.....	59
3.19 Stachy.....	61
3.20 Stožec.....	63
3.21 Svatá Maří.....	65
3.22 Šumavské Hoštice.....	68
3.23 Tvrzice.....	70
3.24 Vacov.....	72
3.25 Vitějovice.....	74
3.26 Zbytiny.....	77
3.27 Zdíkov.....	79
3.28 Žárovná.....	82
3.29 Želnavá.....	84
4 Obce s částečně přidělenými obecními symboly.....	86
4.1 Husinec.....	86
4.2 Lhenice.....	88
4.3 Prachatice.....	90
4.4 Strážný.....	92
4.5 Strunkovice nad Blanicí.....	94

4.6	Vimperk.....	96
4.7	Vlachovo Březí.....	99
4.8	Záblatí	101
	Závěr	103
	Seznam literatury	106
	Prameny	106
	Literatura.....	110
	Elektronické zdroje	112
	Obrazová příloha.....	1
	Tabulka I.	16
	Tabulka II.	18
	Autoři	20

Úvod

Tématem bakalářské práce jsou nově udělené obecní znaky v okrese Prachatice od roku 1999 do současnosti.

Při geografickém vymezení tématu jsem se přiklonila k okresu, jakožto pevně vytyčené správní jednotce s jasnými hranicemi. Prachatice jsou mým rodným okresem a mám k nim osobní vztah. Navíc se prozatím podobné práce jihočeskému kraji spíše vyhýbaly.¹

K okresu Prachatice patří převážná část Šumavy a Pošumaví. Pravidelně se tu setkávaly české a německé vlivy, které na sebe působily ve všech sférách života. Po Zlaté stezce, jedné z nejvýznamnějších zemských stezek, proudila do českých zemí drahocenná sůl, koření, vzácné látky. Ven se naopak vyvážel med, obilí, kožešiny. Vyměňovaly se myšlenky a názory. Po dlouhá staletí zde žily oba národy vedle sebe. Zlom nastal až v první polovině 20. století, kdy bylo pohraničí po Mnichovské dohodě násilně rozděleno a po válce byl proveden odsun německého obyvatelstva. Tento akt se dotkl mnoha vesnic a obcí, které se navždy změnily. Mnoho vesnic zcela zaniklo a dnes jsou jen tématem projektu Zmizelá Šumava.

Obce a města, které jsou obsaženy v této práci, lze celkem dobře považovat za rozmanitou skupinu. Na základě historie jednotlivých obcí je proto možné si udělat představu o poměrech v celém okrese. Obce měly podobné problémy, často stejnou vrchnost a zasáhly je stejné historické události a pohromy. V této práci je nastíněn odraz této obecné historie v komunální heraldice a vexilologii na příkladu jednotlivých obcí. Jedním z cílů je také přesněji zjistit určité společné znaky mezi obecními symboly.

V práci jsem využila databázi Registr Komunálních Symbolů (tzv. Rekos), podle níž jsem vypracovala seznam obcí a měst, které ve své novodobé historii žádaly o udělení některého z obecních symbolů. Při sepisování stručné historie obcí jsem vycházela především z místních prací, které jsou z velké části dílem pracovníků a spolupracovníků Muzea v Prachaticích a inventářů jednotlivých fondů, které jsou dílem pracovníků Státního okresního archivu Prachatice. V práci jsou také využity digitalizované písemné prameny jednotlivých fondů obcí a měst. Proces jednání a

¹Závěrečné práce o komunální heraldice v tomto tisíciletí jsou z velké části zadávány na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Územně se věnují především Moravě a jeho pomezí. Jako příklad lze uvést bakalářské práce *Komunální heraldika a sfragistika v bývalých panstvích Moravské Třebové a Městečka Trnávky* od Michaely Gošové, *Komunální heraldika měst a obcí okresu Třebíč od roku 2000 do 2005* Pavly Mezlíkové nebo diplomovou práci Šárky Tržilové *Komunální heraldika okresu Znojmo v letech 1993-2016*. Dostupné z: <https://theses.cz/vyhledavani/?search=komun%C3%A1ln%C3%AD+heraldika>

udílení obecních symbolů je zhodnocen podle pramenů z Archivu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, kde jsou uloženy žádosti obcí, jejich vysvětlení vyobrazení i odpovědi Podvýboru obcím, případně výběr z jejich další korespondence.

V úvodních kapitolách je nastíněn vývoj heraldiky s důrazem na komunální heraldiku. Dále je naznačen vývoj vexilologie jako mladé pomocné vědy historické a její současně řešené problémy a pravidla v souvislosti s udílením vlajek a praporů obcím. Samostatnou kapitolu jsem věnovala databázi Rekos, bez níž by tato práce zřejmě nevznikla a která přibližuje i laikům význam heraldiky a vexilologie a usnadňuje obcím a městům práci.

Další kapitola *Obce s kompletně přidělenými symboly* je zaměřena na obce a města, které žádaly o udělení všech obecních symbolů. Tedy znaku i vlajky.

V následující kapitole *Obce s částečně přidělenými obecními symboly* jsou obce a města, která měla už svá specifika a žádala o udělení jen jednoho z obecních symbolů, případně jejich upřesnění a rozhodnutí v případě nejasností. V rámci těchto dvou kapitol jsou v jednotlivých podkapitolách rozepsány samotné obce podle abecedního pořádku. Nejdříve je v každé podkapitole nastíněn stručný vývoj obce od nejstarších písemných i hmotných památek. Následuje souvislost historie obce s vyobrazení jejích znaků. Dále je vše o průběhu žádosti a udělování obecních symbolů. Od vyobrazení autora, přes obecní jednání až po jednání v Podvýboru a Parlamentu ČR. Nakonec jsem každý znak i vlajku sama blasonovala. Oficiální udělené blasony i s jejich vyobrazením jsou uvedené v obrazové příloze. Tato vyobrazení jsou přejata z Archivu Poslanecké sněmovny, kde jsou uloženy spolu s žádostí obcí. Po přijetí materiálů do Archivu PS jsou poslané obrázky znaků a vlajek naskenovány externí firmou a uloženy do databáze Rekos. V některých případech byly obrázky skenovány spolu s ochranou fólií, proto jsou ve výsledku některé barvy zkreslené.

1 Heraldika a vexilologie

Heraldika se vyvinula z jedné z nejzákladnějších lidských potřeb válčení. V dobách křížových výprav totiž vzrostla potřeba odlišovat své spojence a nepřátele v boji i při plné zbroji, kdy často nebylo vidět člověku do tváře. Navíc ani v tak velkých bojích neznal člověk všechny na bojišti a potřeboval vědět, jestli je, nebo není, na jeho straně. Významnější bojovníci (většinou šlechtického původu) si proto začali na své štíty malovat různá znamení a jejich vojáci si tato znamení obkreslovali dál na své štíty. Protože v bitvách se však mohl štít rychle zničit, zašpinit nebo ztratit, začala se heraldická znamení malovat nebo vyšívat i na bojovníkův oděv, prapor nebo příkrývku koně. Nakonec nebylo potřeba znát všechny osoby, ale jen pár heraldických znamení a vědět na jakou stranu bojiště patří.

V Malé Asii, kde se první křížové výpravy uskutečňovaly, se Evropané setkávali s kulturou Byzance i vzdáleného Orientu. Spisovatel Firdúsi vylíčil ve své knize „Kniha králů“ korouhve perských bohatýrů, od kterých se mohli evropští bojovníci inspirovat. Podle Firdúsiho mezi častá znamení patřil lev, zubr, kanec, vlk, orlice, drak nebo slunce. Což jsou běžná erbovní znamení rozšířená po celé Evropě. V kultuře Orientu pak každé z těchto znamení mělo svou symboliku a odůvodnění.² Existují však i teorie, že by tomu mohlo být naopak. Křížáci mohli inspirovat byzantské bojovníky.³

Z bojišť se posléze erbovní znamení a jejich praktické využití postupně rozmohla po celé Evropě. V jednotlivých zemích se různě utvářela vlivem politickým i ryze praktickým.⁴ V této práci se však omezím pouze na české země a speciálně na heraldiku městskou.

Města nejdříve neměla potřebu se stejně jako šlechtici zaštiťovat vlastním erbem či znakem. Neměla ani vlastní vojsko, a tak nebyl nikdo, kdo by jejich znak nesl na svém praporu či štítu. Navíc, když už se vyskytla dokonce situace, kdy bylo třeba nést odznak města, mohla si jej vypůjčit od svého lenního pána. Jak šlechtice, tak církevního hodnostáře či samotného panovníka. O původu nejstarších městských znaků se vedou spory. Jedna teorie tvrdí, že se městské znaky vyvinuly z městských pečeti a jen znak z pečete převzaly. Druhá teorie říká, že se městský znak a městská

²Karel SCHWARZENBERG, *Heraldika*, Brno 1992, s.15-21.

³Tomáš KREJČÍK – Richard PSÍK, *Základy heraldiky* Ostrava, 2008, s.9.

⁴Například rozdíly a zvláštnosti v městské heraldice napříč Evropou jsou pěkně popsány v knize: Jiří LOUDA, *Znaky evropských měst*, Praha 1995.

pečeť vyvinuly nezávisle na sobě a nemají spolu nic společného.⁵ Podle Petra Houzara⁶ je tento spor dnes již rozřešen a jako pravděpodobnější uvádí teorii první. Tě by nasvědčoval i fakt, že pečeť byla pro město v jeho začátcích mnohem důležitější. Právnicky potvrzovala důležité městské písemnosti a dokazovala neporušenost listů. Městské znaky začaly vznikat až posléze na přelomu 12. a 13. století.⁷

Města nejdříve začala přejímat obrazy z pečetního znaku. To už byla doba, kdy už znaky neplnily svá dřívější poselství na bojištích, ale staly se symboly totožnosti, vlastnictví a stavu. Označovaly příslušnost nebo majitele.⁸ Města zpočátku také užívala své znaky velmi svobodně, bez žádného omezení ze strany panovníka či heraldických pravidel. Až postupem času si panovníci uvědomili, že užívání městských znaků mohou využít ke svému upevňování moci, a tak je začali městům udělovat jako privilegium. A protože byl takový znak považován za cennější než ten, který si město zvolilo samo, snažili se měšťané alespoň o potvrzení od panovníka.⁹

Největší rozmach městských znaků u nás nastal za husitských válek, kdy mnoho měst mělo své ozbrojené sbory. Znovu tedy nastala praktická potřeba nosit znamení v boji.

Po husitských válkách panovníci opět začali v menší míře znamení městům udělovat a nakonec se z toho vyvinulo královské právo k udělování městských znaků, které se netýkalo jen měst královských, ale dokonce i poddanských. Města musela tedy sama požádat krále o souhlas s udělením znaku. Toto královské privilegium tak přispělo k upevňování panovnické moci, že i když chtěl vylepšit nebo vydat znak císař Svaté říše římské, tak to musel potvrdit ještě český král, aby vše bylo podle práva.

Nejvíce nových znakových privilegií bylo vydáváno za vlády Vladislava II. Jagellonského, Ferdinanda I. Habsburského a Rudolfa II. Habsburského. Pozadu však nezůstali ani církevní hodnostáři. V 17. století nejvíce znakových privilegií vydal olomoucký biskup a kardinál František z Dietrichštejna.

Od 17. do poloviny 19. století je patrný úpadek heraldiky a spolu s ní klesá i počet vydaných znamení. To se začíná zlepšovat až po roce 1850, kdy nově založená města a obce, které byly povýšené na města začínají znovu žádat po panovníkovi udělení městského znaku.

Po vzniku Československé republiky roku 1918 začala města žádat o znak Ministerstvo vnitra. Bohužel i městskou heraldiku však zasáhla předválečná a válečná

⁵Milan BUBEN, *Encyklopedie heraldiky*, Praha 1997, s. 29.

⁶Petr HOUZAR, *Klíč ke znakům měst České republiky*, Brno 2016, s. 9.

⁷Milan BUBEN, *Encyklopedie heraldiky*, Praha 1997, s. 29.

⁸Petr HOUZAR, *Klíč ke znakům měst České republiky*, Brno 2016, s. 9.

⁹Jiří LOUDA, *Znaky evropských měst*, Praha 1995, s. 11.

politika, kdy některá pohraniční města začala požadovat včlenění hákového kříže do svého znaku. To však bylo v roce 1941 zakázáno.

Po roce 1948 ustoupila heraldika znovu stranou. Komunistická strana jí nechtěla podporovat kvůli své ideologii. Po roce 1967 muselo naopak KSČ trochu ustoupit. Znaky se znovu začaly užívat a vše bylo upraveno zákonem č. 69/1967 Sb. o národních výborech.

Sametová revoluce znovu tento stav převrátila. Začalo se odstraňovat množství pomníků, soch a dalších připomínek již minulého režimu. To se týká i upravování městských znaků a odstraňování různých připomínek komunistické moci, jako například rudé pěticípé hvězdy.¹⁰

Naproti tomu je vexilologie, jako samostatná pomocná věda historická velmi mladá. Vzniká až po druhé světové válce. Do té doby byla brána jen jako okrajová součást heraldiky. Zkoumá prapory a vlajky, jejich historický vývoj, funkci, pokouší se o jejich vysvětlení. Termín vexilologie poprvé použil W. Smith v USA v roce 1959. Skládá se z latinského „*vexillum*“, což je pojem, který označuje první skutečně prokázanou standartu z látky v Evropě, a „*logos*“, tj. věda.

Samostatná vexilologie začala vznikat v 60. letech minulého století v nově vznikajících nezávislých vexilologických organizacích.

V roce 1962 bylo v USA založeno středisko Flag Research Center, posléze následovaly společnosti v Nizozemí, Velké Británii, Francii a dalších zemích.

V Československu vznikl první Vexilologický klub v lednu 1972. U jeho zrodu stáli Ludvík Mucha a Zbyšek Svoboda. Tento klub začal vydávat zpravodaj Vexilologie a Zbyšek Svoboda se ve stejném roce pokusil o sjednocení vexilologické terminologie a systematizoval některé zásady popisu praporů a vlajek.

Důležité jsou hlavně termíny vlajka a prapor. Vlajka je list látky, který má přesně stanovený poměr mezi délkou a šířkou a vytahuje se na stožár pomocí vlajkové šňůry. U praporu chybí přesné stanovení poměrů a je pevně připevněn k žerdi.

Prvními vexilologickými objekty v historii byly tzv. vexiloloidy. Ty jsou jakýmsi předstupněm praporů a vlajek. Označují již určité společenství lidí a charakterizuje je, nejsou však z látky. Používaly se ve starověkém Egyptě, Mezopotámii i Indii a vyráběly se především z kovu. Tyto vexiloloidy postupně převzali na Krétě, odkud se dostali do antického Řecka a Říma.

První vlajka z bílé látky vznikla roku 1122 př. n. l. v Číně, kde zároveň vyvinuli i systém vlajkových symbolů.

¹⁰Petr HOUZAR, *Klíč ke znakům měst České republiky*, Brno 2016, s. 9.

V Evropě se stali průkopníky Řekové. Ti začali na svých lodích vyvěšovat standarty s borovou šiškou a v bitvě u Salaminy používali kusy purpurové látky jako signalizaci.

Římané rozvinuli především prapory, které využívali jako značky pro jednotlivé části své rozsáhlé armády. Na své standarty římsí vojáci přísahali a jejich ztráta v boji znamenala rozpuštění legie a byla pro ně potupou.

První skutečné použití vlajek a praporů dokumentuje tapisérie z Bayeux, která zachycuje bitvu u Hastingsu z roku 1066. Největší rozvoj nastal, stejně jako v heraldice, v křížáckých výpravách.

Do poloviny 14. století se vyobrazení na praporu prakticky nelišilo od heraldického znaku šlechtice. Až později v některých případech byly na prapor použity barvy a figury znaku dodatečně udělené. Od té doby se vexilologie a heraldika načas rozcházejí. V 17. století se znovu začíná na praporu objevovat znak, dochází i k jeho zjednodušení.

Velký přelom nastal s velkou francouzskou revolucí. Národy začaly tvořit vlastní vlajky i prapory a postupně docházelo k jejich kodifikaci.¹¹

V českých zemích užívali první symboly snad Přemyslovci, o kterých píše Kosmas. Není však jisté, jestli jeho termín „*vexilla*“ a „*signa*“ označuje již pravou vlajku či prapor, nebo jen některého jejich předchůdce. Podle dochovaných vyobrazení se zřejmě jednalo o kopí s praporem, které mělo vyjadřovat hodnost knížete. Později zřejmě prapory i vlajky korespondovaly s vývojem státních a zemských heraldických znamení. Asi nejvíce se české prapory proslavily v odboji. Za první světové války se čeští legionáři ve Francii srocovali a přísahali na prapor s českým korunovaným dvouocasým lvem, v Rusku a na Ukrajině pod praporem se svatováclavskou korunou a lipovými ratolestmi v červených a bílých barvách.¹²

Pro tuto práci je však nejdůležitější vexilologie městská. Ta se začala rozvíjet po Sametové revoluci, kdy v novém Zákonu o obcích č.367/1990 Sb. poprvé dostávají právo používat znak a prapor i obce, nejen města a městyse. Ani tento zákon však není přesný a dodnes způsobuje mnohá nedorozumění mezi vlajkou a praporem. Protože je vexilologie vědou ještě velice mladou, dochází také k nedorozumění v rámci jejích pravidel a terminologie. Zatím také nikde není psáno, jak správně tvořit městské prapory a vlajky. Měly by však splňovat základních deset pravidel, které byly v rámci činnosti Podvýboru zformovány:

¹¹Jiří FRAJDL–Josef ZÁLABSKÝ, *Vexilologie*, Hradec Králové 1989, s. 3-27.

¹²Zbyšek SVOBODA, *Česká státní a vojenská symbolika. Czech State and Military Symbols*, Praha 1996, s.4-17.

1. Poměr šířky k délce listu je 2:3.
2. List navrhovaného praporu nesmí již existovat.
3. Předkládaný návrh nemůže být zaměnitelný se státní vlajkou.
4. Nový list má vycházet z barev znaku obce. Pokud jsou to barvy jiné, musí si je obec obhájit a doložit, že už je takto v minulosti užívala.
5. V praporu nesmí být štít městského znaku.
6. Na list nepatří text, nápis ani heslo.
7. Při několika variantách se dává přednost té nejjednodušší.
8. Rub a líc praporového listu musí být totožný. Pokud je některá figura přenesena ze znaku, musí se pak popisovat zvlášť rub a líc. Hlavně poloha heraldických zvířat.
9. List praporu je vždycky stejný s listem vlajky obce. V podobě i poměru stran.
10. Praporový list musí být jednoznačně slovně popsateľný.¹³

V praxi je však vidět, že jsou některá tato pravidla porušována. Jak už bylo několikrát řečeno, vexilologie je věda ještě velmi mladá a na vzestupu. V průběhu dalšího formování se jistě ustálí a přinese požadovanou jistotu do tvorby dalších praporů a vlajek.

¹³ Zbyšek SVOBODA, *České městské a obecní prapory*, in: Sborník přednášek z 1. českého národního vexilologického kongresu, Hradec Králové 1996, s. 24-37.

2 Registr komunálních symbolů – Rekos

V současnosti je velkou posilou moderní heraldiky Registr komunálních symbolů, tzv. Rekos.¹⁴ Tento bezplatný online systém eviduje nové žádosti o udělení obecného symbolu nebo jeho změnu, přičemž obecním znakem se rozumí znak a vlajka. Lze také žádat o doplnění jen jednoho z nich, jak je tomu například u Vimperka nebo Prachatic, které žádaly o udělení praporu, jelikož znak už užívaly dříve.¹⁵ Pokud si obec sama zažádá, mohou být do systému zařazené i obecné symboly dříve užívané. Dnes databáze eviduje celkem 4963 obcí, 4919 vlajek a 4654 znaků.¹⁶

Systém Rekos vznikl mezi lety 2006–2010, kdy byl předsedou Podvýboru pro heraldiku a vexilologii Zdeněk Novotný.¹⁷

Pokud chce některá obec zažádat o udělení obecního symbolu, pošle žádost Podvýboru pro heraldiku a vexilologii¹⁸, který je součástí Výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu¹⁹. VVVKMT v současné době předsedá Mgr. Václav Klaus.²⁰

Žádost musí obsahovat průvodní dopis na hlavičkovém papíru s razítkem obce a podpisem pověřeného zastupitele. Dále kopii rozhodnutí zastupitelstva, kde byly předložené návrhy schváleny. Tyto barevné návrhy ve formátu A4 (i s uvedením jejich autora), jejich slovní popis (blason) a odůvodnění použitých figur vzhledem k obci a její minulosti musí být rovněž součástí žádosti.

Podvýbor dále pověří jednáním expertní skupinu, která je složena z odborníků na heraldiku a vexilologii, aby dále žádost přezkoumali.

V současné době jsou členy expertní skupiny Ing. Petr Exner, Mgr. Pavel Fojtík, JUDr. Marcela Havrdová, PhDr. Karel Müller, PhDr. Zbyšek Svoboda a prof. PhDr. Jan Županič, Ph.D.

Expertní skupina návrhy projedná v neveřejném řízení a své usnesení předá zpátky Podvýboru. Ten pak dále na základě tohoto usnesení podává zprávu předsedovi Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, který podle zákona o obcích č.128/2000Sb. Udělí závazné rozhodnutí.²¹

Pokud je obci symbol schválen, nesmí už měnit jeho popis, který je pro ni

¹⁴Dostupné z: <https://rekos.psp.cz/> [ke dni 4.2.2018]

¹⁵Takové obce a města jsou popsány v kapitole *Obce s částečně přidělenými obecními symboly*.

¹⁶Stav ke 4.2.2018

¹⁷Petr HOUZAR, *Klíč ke znakům měst České republiky*, Brno 2016, s. 12.

¹⁸Dále jen Podvýbor.

¹⁹Dále jen VVVKMT.

²⁰Dostupné z: <http://www.psp.cz/sqw/hp.sqw?k=4501> [ke dni 4.2.2018]

²¹Dostupné z: <https://rekos.psp.cz/informace> [ke dni 4.2.2018]

závazný. Vyobrazení odpovídající popisu však ano.

Vyhledávání v systému je docela snadné a přehledné. Lze hledat podle názvu obce (případně pověřené obce s tzv. rozšířenou působností) pokud je znám alespoň začátek názvu. Je možné si také vybrat podle kraje a okresu. Pokud je známo datum rozhodnutí, kdy dostala obec svůj symbol, je to nejpřesnější a nejrychlejší hledání, na které je zde také políčko. Stejně tak jsou užitečná zaškrťovací políčka na vyhledání „jen znaku“ nebo „jen vlajky“. V databázi je možné hledat i podle heraldické figury. Ta ji vyhledá podle blasonu obce. Jak ale uvádí i Petr Houzar v Klíči²², někdy se může jednat o „slovíčkaření“ a hledaný symbol nebude nalezen, protože počítač hledá jen obyčejnou shodu podle blasonu. Pokud tedy autor blasonu popsal figuru jinými slovy, symbol nebude nalezen.

Vyhledávání je bohužel pouze jednostupňové. Je tedy nutné se občas „prokousat“ mnoha výsledky vyhledávání. Rozšířené vyhledávání, kde by bylo možné hledání podle nalezených výsledků zpřesnit, neexistuje.²³

²²Petr HOUZAR, *Klíč ke znakům měst České republiky*, Brno 2016, s. 13.

²³Dostupné z: <https://rekos.psp.cz/vyhledani-symbolu> [ke dni 4.2.2018]

3 Obce s kompletně přidělenými symboly

3.1 Babice

První zmínka o dnešní obci Babice (dříve nazývané též Babitz, Bowitz nebo Vávíce) pochází z roku 1259, kdy ji Vok z Rožmberka dává do držení kláštera ve Vyšším Brodě, kde v témže roce s mnichy z Wilheringu zakládá cisterciácký klášter.²⁴

Kolem r. 1379 patří Babice k panství Poděhus, kterému kdysi dominoval hrad, tyčící se nad Bezdrevským potokem. Hrad byl však zničen během husitských válek roku 1421 vojevůdcem Janem Žižkou z Trocnova. Poté se Babice dostávají pod správu panství Helfenburk.

V druhé polovině 15. století ves v poměrně krátké době vystřídá několik majitelů. Již před rokem 1475 je zastavena Kunáši z Machovitz. Další zprávu máme z konce roku 1475, kdy celé helfenburské panství prodává ve středu po sv. Lucii roku 1475²⁵ Vok z Rožmberka Johannu ze Schwamberga. U toho však panství dlouho nezůstane. Od 5. 8. 1477 do 27. 2. 1484 ho mají v držení bratři Wenzel a Siegmund Wltschekovi z Cenova, kteří poté panství prodávají Heinrichu Prueschenkovi, pánu ze Stettenberka. Ten se stará o panství dalších 19 let spolu se svým synem Ulrichem, který je nakonec prodává 22. 4. 1503 pánům z Růže, Petru Vokovi a Ulrichovi.

Do poloviny 19. století jsou Babice součástí panství Krumlov. Po roce 1850 v rámci změn ve státní správě připadnou pod sousední soudní okres Netolice.

Obyvatelé byli převážně Němci. Podle sčítání z 31. 12. 1910 bylo v celé obci celkem 200 lidí, z čehož jen 10 obyvatel bylo českého původu.²⁶ Převaha Němců se odrazila v místním školství. Od roku 1875 zde byla provozována německá obecná škola.²⁷ Ve třicátých letech se poměr Čechů a Němců zřejmě rychle srovnával. Obecní kronika uvádí k 1. 12. 1930 celkem 194 obyvatel v poměru 165 Čechů na 29 Němců.²⁸ Od 28. 8. 1928 zde fungovala i místní státní škola česká.²⁹ V době druhé světové války zřejmě nebyl nikdo, kdo by mohl dál vést obecní kroniku. Proto je v ní jen jeden zápis

²⁴Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách I.*, Praha 1947, s. 22.

²⁵tj. 20.12.1475

²⁶Státní oblastní archiv Třeboň (dále SOA Třeboň), Státní okresní archiv Prachatice (dále SOkA Prachatice), *Archiv obce Babice 1830-1945 (1949)*, Obecní kronika obce Babice 1931-1946, s. 9. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiobb&menu=3&id=74&page=7> [k 17.4.2018]

²⁷ SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Obecná škola (německá) Babice 1875-1939*, Inventář.

²⁸SOA Třeboň, SOkA Prachatice, Obecní kronika obce Babice 1931-1946, s.13. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiobb&menu=3&id=74&page=22> [k 17.4.2018]

²⁹SOA Třeboň, SOkA Prachatice, Obecní kronika obce Babice 1931-1946, s. 21. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiobb&menu=3&id=74&page=13> [k 17.4.2018]

o konci války a tím také kronika končí.

Stejně jako v mnoha jiných obcích, i zde bylo založeno jednotné zemědělské družstvo, a to 2. února 1956. Do roku 1967 jsou Babice samostatnou obcí, v jejímž čele stojí předseda MNV. Roku 1967 ale vzniká obec Chvalovice, která v sobě slučuje obce Babice a Lužice. O devět let později vzniká i obec Němčice, která si vezme pod svou správu i Babice.

Konečně od roku 1991 je obec znovu úplně samostatná. V současnosti je starostou Babic Martin Fiala, místostarostkou Anna Pilátová.

Babice se dneska skládají ze dvou oblastí s vlastním katastrálním členěním. Prvním jsou Babice s 91 trvale bydlícími lidmi. Druhé katastrální území jsou Zvěřetice, kde trvale bydlí 13 lidí. Dohromady je v obou oblastech 68 domů.³⁰

Barvy vyobrazení (kombinace zlaté a modré) jsou převzaty ze znaku cisterciáckého řádu. Dominantní symbol zvonu odkazuje na místní kapli se zvoničkou. Srdce ve tvaru převrácené lilie odkazuje na cisterciácký řád, růže pak na rod pánů z Rožmberka. Dva lipové květy symbolizují lípy na návsi a současné spojení Babic a Zvěřetic v jednu katastrální obec. Vlajka reflektuje vyobrazení znaku obce.

Obec požádala o ztvárnění symbolů Miroslava J.V. Pavlu, jehož návrhy zastupitelstvo obce 9. 5. 2014 schválilo. Žádost o udělení znaku a vlajky sepsala a poslala tehdejší starostka obce Anna Pilátová 11. 7. 2014. Podvýbor následně žádost obce a připojené návrhy projednal 5. 11. 2014. Vyjádření k návrhům symbolů sepsal PhDr. Karel Müller v Opavě 21. 2. 2014. Zřejmě se jedná o chybu v datu, protože by vyjádření muselo být sepsáno až po projednávání i oznámení Podvýboru obci Babice, které bylo sepsáno 5. 12. 2014 v Praze a podepsáno předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem Jandákem.³¹

O udělení znaku a vlajky se definitivně rozhodl 24. 11. 2014 předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR pod číslem jednacím 27. Znak a vlajku jsem podle vyobrazení připojeného k dokumentaci a k němu připojených informacích blasonovala takto:

Blason znaku: Na modrém štítě stříbrný zvon se zlatým úchytem, který protíná stříbrné břevno. Místo srdce zvonu je zlatá převrácená lilie. Ve zvonu je položena rožmberská červená pětilistá růže se zlatým semeníkem uprostřed. Po levé i pravé straně zvonu je odvrácený zlatý lipový list.

³⁰Dostupné z: <http://www.babicept.cz/index.html> [ke dni 5.2.2018]

³¹Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a měštům (1991-2013)*, Obec Babice.

Blason vlajky: Šířka k délce listu je 2:3. Celý list je tvořen pěti vodorovnými pruhy – žlutý, modrý, bílý, modrý a žlutý, které jsou v poměru 2:3:6:3:2. Ve střední části bílého pruhu je červená růže se žlutým semeníkem.

3.2 Borová Lada

Borová Lada se rozkládá na území dřívějšího knížecího revíru, který nechal zřídit František Adam ze Schwarzenbergu roku 1721. O tři roky později zde nechává přistavět i srub pro lovce pod Jägerbergem, který nazval Jägerhäuser (Lovecké domky). Tyto Lovecké domky se začnou brzy rozšiřovat o knížecí myslivny a hájovny, až zde vznikne celá osada „Na myslivnách“.

V celém okolí Mysliven jsou svahy kopců pokryté borovicemi, které osadě na čas daly název Förhnen (Borovice). Po nějakém čase ale i tento název mizí a ustálí se v německé podobě Ferchenhaid (Haiden = vřesoviště, lada).³² Název Ferchenhaid si obec udrží až do roku 1945, kdy po odsunu německých obyvatel se znovu nakrátko přejmenovává, tentokrát na Vrchovinu a Břízu. Až díky vikáři Janu Paterkovi z Malovic, který správně přeložil slovo Ferchen ze staroněmčiny, se 5. února 1948 stává osada Borovou Ladou.³³

Mezi kolonizátory, kteří sem přicházeli z vnitrozemí, byli značné rozdíly, které se projevovali i v místě osídlení. Obec byla rozdělena na pět základních dílů. Prvním z nich byl levý břeh Vltavy, kde se nacházela nejstarší stavení. Tito kolonizátoři byli ve výhodě, protože od vimperského knížectví dostali tyto pozemky do svého vlastnictví s dědičným právem. Pozemky na pravém břehu Vltavy si nechal ve svém vlastnictví kníže, a to až do roku 1919. Až tehdy si je mohli občané, kteří zde již bydleli, koupit při pozemkové reformě. Třetí částí obce byla pila rodiny Stögbauera s dalšími pěti chalupami. Tady se vyráběl kvalitní štípaný šindel na střechy a bylo zde zaměstnáno až 15 dělníků. Kvůli vodě také spolupracovala s další pilou, která se jmenovala Eibner a byla spojena se sirkárnou.³⁴

Čtvrtou částí osady byl Neu-Busk, tj. část směrem na Knížecí Pláně, kde většinou žili jen drobní chalupníci. Pátou oblastí byli tzv. České Chalupy – Böhmhäuser.

Obec se nejvíce rozvíjela v období tzv. I. republiky, kdy tady fungovalo na 29 registrovaných živností a fungovala zde snad všechna řemesla, kromě tesařského.³⁵ V roce 1930 zde stálo 52 domů a žilo 384 obyvatel. V období Protektorátu tu byli ubytovaní v několika domech totálně nasazení Francouzi a

³²Tento název používá ještě A. Profous ve své knize: *Místní jména v Čechách I.*, Praha 1947, s. 536.

³³Dostupné z: <http://www.sumavanet.cz/borovalada/fr.asp?tab=snet&id=3842&burl=&pt=HS>
[k 12.2.2018]

³⁴Dnes jsou v tomto společném náhonu pstruží sádky Šumavského národního parku.

Firma Eibner ukončila výrobu před I. sv.válkou a budovy byly využívány nejdříve jako ubytovny pro rodiny dřevorubců, později jako mateřská školka.

³⁵Tesař by se zde neužíval. Lidé byli zvyklí si všechno vyrábět ze dřeva sami.

Poláci.³⁶ Snad největší zásah v historii Borové Lada byl odsun německých obyvatel po II. světové válce, ze kterého se obec již nevzpamatovala. Stav po válce je popisován ve zdejší školní kronice. Když se sem učitel i děti po válce vrátili, neměli se kde učit. Budova školy fungovala nejdříve jako ubytovna pro německé uprchlíky, na konci války pak pro osvobozenou armádu. Budova byla zdevastovaná. Neměla ani okna, kamna, pomůcky byly všechny spálené. Učitel si musel půjčit i židli se stolem. Místní správní komise se postupně snažila dát tyto věci do pořádku.³⁷

Dnes jsou v obci převážně rekreační chalupy a lidé se stěhují do vnitrozemí za prací i za snadnějším životem.

V současnosti je Borová Lada rozčleněna do osmi částí (samotná Borová Lada, Černá Lada, Knížecí Pláně, Nový Svět, Paseka, Svinná Lada, Šindlov, Zahrádky), kde žije 276 obyvatel.³⁸ Starostkou obce je Ing. Jana Hrazánková, místostarostou je Václav Hovorka.³⁹

Znak Borových Lad odráží polohu obce. Zelený štít znázorňuje šumavské louky a lesy, obrácená stříbrná vidlice soutok Vydřího potoka s Teplou Vltavou. V pravém poli štítu je snítka borovice, kterážto jako mluvící znamení odkazuje na nynější název obce. Snítka břízy v levém poli pak připomíná název obce mezi lety 1945–1948. Navíc je bříza charakteristický pro blízkou Chalupskou slať, která k obci náleží. V dolní části štítu je sekyra, vyjadřující dřívější hlavní povolání obyvatel, dřevorubectví. Sekyra je překřížená loveckým tesákem, čímž odkazuje na německý název někdejší osady Jägerhäuser, která se stala základem pro dnešní Borovou Ladu. Vlajka reflektuje vyobrazení znaku obce.

Ztvárnění návrhů symbolů obce se ujal Jiří Louda ve spolupráci s MVDr. Karlem Petrášem a Ing. Miroslavem Antonickým, kronikářem obce.⁴⁰ Jejich návrhy zastupitelstvo obce schválilo 26. 1. 2000. Žádost o udělení znaku a vlajky sepsala a poslala tehdejší starostka Stanislava Barantálová 27. 1. 2000. Návrhy symbolů byly projednány v Podvýboru 16. 2. 2000. Výsledek byl obci oznámen v Praze 24. 2. 2000 předsedou Podvýboru PhDr. Vladimírem Cisárem. Vyjádření k návrhům obce chybí.⁴¹

Předseda Poslanecké sněmovny definitivně rozhodl o udělení znaku a vlajky

³⁶Karel PETRÁŠ, *Krajem šumavských lad*, České Budějovice 2005, s.63-72.

³⁷SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Základní devítiletá škola Borová Lada 1946-1978*, Pamětní kniha 1946-1976, s. 5-8. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DAdoctrree=1kisbq&menu=3&id=306272&page=4> [k 17.4.2018]

³⁸Údaj k 1.1.2006

³⁹Dostupné z: <http://www.borova-lada.cz/ouborovalada/> [k 12.2.2018]

⁴⁰Dostupné z: <http://www.sumavanet.cz/borovalada/fr.asp?tab=snet&id=3839&burl=&pt=ZI> [k 7.3.2018]

⁴¹Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Borová Lada.

27. 3. 2000 pod číslem 54. Podle dokumentů z archivu jsem popsala znak a vlajku takto:

Blason znaku: Na zeleném štítě obrácená stříbrná vidlice. Na pravé straně je borová větev se třemi šiškami, vlevo březová větev se třemi listy a dvěma jehnědami, vše zlaté. Dole kosmo položená stříbrná sekera se zlatým topůrkem, šikmo přeložená stříbrným, dolů obráceným loveckým tesákem se zlatým jílcem a záštitou.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List je zelený s bílou žerďovou vidlicí. Šířka jejích ramen je jedna pětina šířky listu. Vzniklý klín má vrchol ve třech pětinách délky listu, jeho ramena vychází z horního a dolního rohu. V klínu jsou položené spojené žluté borové šišky.

3.3 Bošice

Tato malá obec leží asi 6 km severovýchodně od Vimperka a jako velké množství podobných menších obcí nemá dosud souvisle zpracované dějiny. Přesto se může pochlubit věděním, že oblast Bošic byla prokazatelně osídlena již v pravěku. Přesněji v pozdní době halštatské a době laténské. Tehdy totiž vzniklo nedaleké hradiště Větec, které je cenou archeologickou lokalitou a vyhlášeno jako archeologická rezervace.⁴² Navíc se svými cca 8,2 hektary patřilo k největším pravěkým hradištím v Čechách vůbec. Hradiště Větec zřejmě vzniklo jako dočasné útočiště Keltů před válečnými taženími v 5. století před naším letopočtem. Úpadek přišel přibližně počátkem 1. století před naším letopočtem, kdy bylo hradiště dobrovolně opuštěno.

Kelty zde zakrátko vystřídali Slované. Dokonce se o zdejší krajině s opuštěným hradištěm uvažovalo jako o sídle markomanského krále Marobuda. Tuto myšlenku posléze badatelé opustili.

Osídlení tady napomáhala i významná zemská cesta – Zlatá stezka. Jedna z jejích odnoží vedla od Strážného (dříve Kunžvartu), přes Horní Vltavici, Pravětín, Trhonín, Větec u Bošic, Zlešice a do Volyně.

O počátku samotné obce Bošice není žádná dochovaná zmínka. Jako první zmínku uvádí oficiální stránky obce listinu Elišky Přemyslovny ze dne 11. srpna 1314.⁴³ Bohužel není nikde ocitována. Antonín Profous⁴⁴ uvádí jako první zmínku latinskou listinu Elišky Přemyslovny z 22. července 1315 v Regesta Bohemiae et Moraviae.⁴⁵ Je také možné, že oba zdroje hovoří o stejné listině, pouze je chyba v datu.

Podle oficiálních stránek obce byli bošičtí občané královskými poddanými se zvláštními privilegii, tzv. Králováci. Tato privilegia (nikterak blíže specifikovaná) jim měla vydržet až do konce 15. století.

V roce 1490 zastavuje bošickou oblast král Vladislav II. Vilémovi z Pernštejna.

Skoro o století později, roku 1585 Bošice s okolními vsi kupuje Vilém z Rožmberka. Kvůli úpadku svého rodu, kdy neměl on, ani jeho bratr Petr Vok legitimní potomky a kvůli své zadluženosti, začíná rozprodávat svá panství, což se

⁴²Hradiště Větec je chráněn od 15.8.1924, kdy tak ustanovila komise, státní památkový úřad a starostové okolních obcí, spolu s majitelem t.č. R. Zídek. SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Bošice 1870-1945 (1953)*, Kronika obce Bošice 1922-1951, s.41-43. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiobg&menu=3&id=76&page=23> [k 17.4.2018]

⁴³Dostupné z: <https://www.obcebosice.cz/historie-obce> [k 12.2.2018]

⁴⁴Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách I.*, Praha 1947, s. 145.

⁴⁵Dostupné z: http://147.231.53.91/src/index.php?s=v&action=jdi&cat=8&bookid=130&page=109&action_button.x=0&action_button.y=0&action_button=%21 [k 12.2.2018]

nevyhne ani Bošicím.

Z dalších šlechtických rodů jsou zde jmenováni Malovcové z Malovic, Thunové z Hohensteinu a v druhé polovině 19. století také Lumbové z Malonic. V 19. století měla obec nejvíce obyvatelstva. Tento počet se však od té doby jen snižuje.⁴⁶

V současné době se obec skládá ze čtyř osad,⁴⁷ s nimiž mají Bošice 325 obyvatel⁴⁸. Starostou obce je Martin Hodboď, místostarostkou je Bc. Lenka Pahorecká.⁴⁹

Zelené pole s patou štítu se čtyřmi obloučky vyjadřuje kopcovitou šumavskou krajinu, kde obec leží. Taktéž připomíná nedaleká archeologická naleziště Věneč a Mařský vrch s rotundou sv. Václava. Stříbrná pata štítu symbolizuje kamenné moře, které se zde nalézá. V něm položené lipové listy připomínají místní památné lípy. Figura koňské hlavy vychází z erbu jedné větve šlechtického rodu Malovců z Malovic, kteří vládli tomuto území. Obilné klasy odkazují na patrona české země, sv. Václava, kterému je zasvěcena místní kaple. Počet obilných klasů připomíná územní části obce – Bošice, Budilov, Hradčany a Záhoří. Královská koruna ukazuje na historickou vazbu s tzv. Králováky, tedy královskými poddanými se zvláštními právy. Současně odkazuje i na první zmínku o obci z roku 1315 v souvislosti s volyňským královským újezdem.

Všechny části obce historicky měly shodnou pečeť zemědělského charakteru, který se promítl i do nového vyobrazení znaku. Vlajka reflektuje vyobrazení znaku obce.

Obec Bošice požádala o ztvárnění návrhů symbolů obce Mgr. Jana Tejkala, jehož návrhy zastupitelé schválili 2. 2. 2015. Žádost o udělení symbolů poslal 19. 2. 2015 starosta Martin Hodboď. K návrhům se vyjádřil 30. 1. 2015 v Opavě PhDr. Karel Müller. Návrhy symbolů byly v Podvýboru projednány 25. 2. 2015. Výsledek byl obci oznámen v Praze z 12. 3. 2015 předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem Jandákem.⁵⁰

S konečnou platností byl znak a vlajka přidělen předsedou Poslanecké sněmovny 5. 3. 2015 pod číslem rozhodnutí 30. Popis znaku a vlajky jsem provedla následovně:

Blason znaku: Na zeleném štítu posazená stříbrná hlava koně se zlatou uzdou. Nad ní je položena zlatá koruna. Po obou stranách koňské hlavy jsou dva vyrůstající zlaté klasy obilí. Pata štítu je stříbrná se čtyřmi obloučky a dvěma od sebe odvrácenými

⁴⁶Dostupné z: <https://www.obecbosice.cz/historie-obce> [k 12.2.2018]

⁴⁷Bošice, Hradčany, Záhoří a Budilov

⁴⁸K 1.9.2015

⁴⁹Dostupné z: <https://www.obecbosice.cz/zakladni-informace> [k 12.2.2018]

⁵⁰Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a měštům (1991-2013)*, Obec Bošice.

zelenými lipovými listy.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. zelený list, ve střední části bílá hlava koně s krkem a zlatou uzdou směrem k žerďové části mezi dvojicemi žlutých obilných klasů. Každý klas má jeden list, vše natočené do středu listu.

3.4 Buk

Tato obec pravděpodobně dostala své jméno podle mezního buku, nebo podle buku památného, který byl vysazen při příležitosti nějaké zvláštní události.⁵¹

První zmínka o této osadě je datována k roku 1299, kdy ji nalézáme v soupisu vesnic pražského probošta, kterému osada patřila až do roku 1390.⁵² V knize *Místní jména v Čechách I.*⁵³ je uvedena až od roku 1400, kdy se stala součástí volyňského panství, které náleželo proboštví katedrály Sv. Víta v Praze.

Posléze Buk přechází pod sousední panství lčovické, pod jehož správou zůstane až do roku 1848.

Pro Buk byla významná 20. léta 20. století. Hned v roce 1920 se Buk odděluje od Šumavských Hoštic a stává se samostatnou obcí. Prvním starostou je zvolen soustružník Jan Heinzl.

O tři roky později je založen sbor dobrovolných hasičů a o další čtyři roky česká menšinová škola. K té další rok přibyla i mateřská škola. V souvislosti se školou jsou ve školní kronice popisovány další události v obci. Jedním z nich je odstěhování se 60 lidí dál do pohraničí, převážně do Vyšovatky a Vimperka.⁵⁴

Šťastné časy ovšem netrvaly věčně. I této obce se dotklo přidělení Sudet k Německé říši, i když je už dál od hranic. Dne 9. října 1938 Buk neprávem zabrali Němci, a to do 24. listopadu 1938. Tehdy byl spor dořešen, odstraněny závory a vytyčeny nové hranice mezi Bukem a Vyšovatkou, která tak zůstala německá. Osvobození přišlo 6. května 1945 spolu s americkou armádou, která se v obci zdržela celkem čtyři dny. Ve zdejší školní kronice je zmínka o místním učiteli Josefu Zippererovi, který se za války přidal k odboji a byl jeho velmi aktivním členem. I když byl totálně nasazen, získal spojení na francouzské podzemní hnutí, anglickou špionážní službu i španělské patrioty. Aktivně se s nimi účastnil bojů na Loiře a po osvobození Francie vstoupil do československé výzvedné služby. Výcvik proběhl v USA, kam byl transportován ještě před koncem války. Po jejím skončení se vrátil zpět do vlasti a působil jako učitel na Nových Hutích.⁵⁵

V roce 1949 bylo založeno místní JZD, které v roce 1960 ukončilo svou činnost

⁵¹Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách I.*, Praha 1947, str. 232.

⁵²Dostupné z: <http://www.obecbuk.cz/index.php?nid=2184&lid=cs&oid=234836> [k 21.2.2018]

⁵³Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách I.*, str. 232.

⁵⁴SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Základní devítiletá škola 1.-5.ročník Buk 1927-1965*, Pamětní kniha 1940-1965, s. 10. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kisbU&menu=3&id=306276&page=9>

⁵⁵SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Základní devítiletá škola 1.-5.ročník Buk 1927-1965*, Pamětní kniha 1940-1965, s. 15-16. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kisbU&menu=3&id=306276&page=11>

a jeho část se sloučila s JZD Šumavské Hoštice.⁵⁶ Část byla po Sametové revoluci v roce 1989 přejmenováno na Agrodružstvo a je stále v provozu.

V současnosti patří pod Buk také části obce Vyšovatka a Včelná pod Boubínem. I s těmito katastrálními územími zde trvale žilo k 1. 1. 2006 celkem 302 obyvatel. Starostou obce je Antonín Mráz, místostarostou je Karel Důra.⁵⁷

Vyrůstající lev odkazuje na nejstarší dějiny obce, kdy toto území patřilo českým králům. Černé pole se zlatým břevnem ukazuje na pražského probošta, který osadu vlastnil. V levém poli štítu zelený vrch je kopec Boubín, ze kterého vyrůstá mluvící znamení obce – buk. Vlajka odráží vyobrazení znaku.

Obec Buk požádala Stanislava Kasíka z heraldické kanceláře Dauphin o ztvárnění návrhů symbolů obce. Navržené symboly schválilo zastupitelstvo 26. 10. 2008. Poté 3. 11. 2008 sepsal starosta Antonín Mráz žádost o udělení znaku a vlajky. Návrhy byly projednány v Podvýboru 19. 11. 2008. Výsledek byl obci sdělen v Praze 8. 12. 2008 předsedou Podvýboru Zbyňkem Novotným. Vyjádření k návrhům chybí.⁵⁸

Znak i vlajka byly uděleny předsedou Poslanecké sněmovny 12. 12. 2008 pod číslem rozhodnutí 42. Podle dostupných dokumentů jsem popisovala takto:

Blason znaku: Polcený štít, jehož pravá polovina je dělená. V horní polovině na červeném poli je vyrůstající stříbrný vpravo hledící dvouocasý lev ve skoku se zlatou zbrojí, jazykem a korunou na hlavě. V dolní polovině je na černém poli položené zlaté břevno. V levé polovině štítu je na stříbrném poli jako mluvící znamení dub v přirozených barvách na zeleném návrší.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List je tvořen červeným karé, pod nímž je stejně velké černo-žluto-černě dělené pole v poměru 1:1:1. V pravé horní části je bílé pole, pod ním zelené. V červeném karé vyrůstá bílý dvouocasý lev s korunou, zbrojí a jazykem, vše žluté.

⁵⁶SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Jednotné zemědělské družstvo Buk 1950-1961*, Inventář.

⁵⁷Dostupné z: <http://www.obecbuk.cz/index.php?nid=2184&lid=cs&oid=234836> [k 21.2.2018]

⁵⁸Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Buk.

3.5 Dub

První zmínka o obci je z roku 1274, kdy Vítek z Krumlova prodává johanitskému řádu ve Strakonících ves Strašeň a mezi svědky uvádí Jana z Dubu, prvního známého držitele vesnice. Postupně se ves rozrůstala. Roku 1334 se připomíná jako Lhota, patřící nedalekému Bavorovu. Až od 16. století se začíná uvádět jako Dubská Lhota. Jako několik dalších obcí i tuto zřejmě ovlivnila výstavba hradu Helfenburk. Kvůli nedostatku dalších zpráv však nemůžeme vyvozovat konkrétnější závěry.

Dub se znovu objevuje až v druhé polovině 15. století, kdy je majetkem Dubských z Třebomyslic. V rámci rodu změnila ves několikrát majitele. V roce 1509 vyměňuje Beneš z Dubu své dědiny v Chlístově a pod Řepešínem s městem Prachatice za část Dubu. Po Beneši následuje Mikuláš Budkovský z Budkova, který v roce 1543 Dub prodává Diviši Boubínskému z Újezda. Tehdy je zde poprvé uvedena i tvrz se dvorem. Roku 1579 vesnice mění majitele a po Boubínských z Újezda se tady objevuje Vlachyně z Leskovce a Kryštof starší z Leskovce.

Počátkem 17. století Dub získává Pavel Kavka z Říčan, který se však aktivně účastní stavovského povstání jako jeden ze zemských správců. Majetek je mu zkonfiskován a po zaplacení jedné čtvrtiny hodnoty celého majetku je vrácen do rukou jeho manželky Anežky z Hodějova. Během 18. století se rychle střídají majitelé panství. Od rod Buquoyů přes Zuckerovi z Tennfeldu po Mořice Heniksteina.

Tento rytíř pocházel z obchodnické rodiny, a zvláště se zapsal do historie Dubu jako velmi vzorný hospodář. Podle dochovaných zpráv to byl velmi milý člověk, který se zajímal o své poddané a jejich každodenní život. Učil je nové, moderní techniky v zemědělství a vesnici se velmi dařilo. Nechal přestavět zdejší tvrz na zámek v novogotickém slohu obklopený anglickým parkem. Rád se se zdejšími lidmi potkával, povídal si a pořádal pro ně na zámku všelijaké zábavy. Ke konci života pak odešel do Rakouska, kde také 28. 2. 1879 zemřel.

Po Mořici Heniksteinovi se zde roku 1865 usazuje pražský měšťan Josef Odkolek. O čtyři roky později je Dub císařem Františkem Josefem I. povýšen na městys.

Ke konci 19. století mění znovu Dub majitele. Snad posledním majitelem panství byl JUDr. Josef Bromovský a jeho rodina. Josef Bromovský zemřel 15. 2. 1922. V této době měl městys již svého starostu Josefa Vlčka.⁵⁹

V kronice obce je zmiňován a oslavován dubský rodák PhDr. Václav Vondrák,

⁵⁹Václav STARÝ, *DUB.Z minulosti jedné jihočeské obce a okolí 1274-2004*, Dub 2004, s.7-150.

profesor filosofické fakulty a mezi lety 1922-1923 rektor Masarykovi univerzity v Brně. Byl to zejména filolog, který se specializoval na slovanské jazyky a staroslověnštinu.⁶⁰

Je překvapivé, že obecní kronikář nepřestával zaznamenávat události ani během druhé světové války a okupace. Dokonce rozepisuje i události okolo lidické tragédie a perzekuce na lidech v obci i odvody na nucené práce do Německa.⁶¹

Po roce 1948 proběhl v obci první pokus o založení jednotného zemědělského družstva. Ten se však nezdařil, kvůli vysokému věku a špatnému zdravotnímu stavu zemědělců. Tito zemědělci jednotlivě přenechávali své majetky státu. Od roku 1952 je začaly přebírat Československé státní statky, roku 1957 bylo založeno JZD Dub.⁶²

V současnosti je starostou obce Václav Novák, místostarostou je Pavel Matuška. K městysu náleží osady Borčice, Dvorec, Dubská Lhota a Javornice. I s těmito osadami má městys v současnosti 425 obyvatel.⁶³

V minulosti městys zřejmě neměl vlastní pečeť, ze které by bylo možné obraz převzít. Jako starý znak využíval městys kompletní erb Dubských z Třebomyslic, později ho nahradil neheraldickým a obsahově nejasným emblémem. V novém znaku je použit dubový list jako mluvící znamení, které spojuje s tinkturami a figurami erbu Dubských. Figura včely je doplněna z erbu Mořice Heniksteina, který se výrazně zapsal do historie městyse. Vyobrazení vlajky je převzato z návrhu obecního znaku.

Autorem návrhů symbolů obce je Miroslav J. V. Pavlů. Tyto návrhy byly schváleny zastupitelstvem obce 26. 8. 2003. Žádost o udělení symbolů obce sepsal tehdejší starosta Antonín Řádek 9. 9. 2003. Návrhy byly projednány v Podvýboru 29. 10. 2003. Oznámení obci bylo sepsáno 28. 11. 2003 v Praze předsedkyní Podvýboru Mgr. Ivanou Levou. Vyjádření k návrhům chybí.⁶⁴

Předseda Poslanecké sněmovny rozhodl o udělení znaku a vlajky obci pod číslem 31 dne 25. 11. 2003. Znak a vlajku jsem podle vyobrazení popsala takto:

Blason znaku: Modrý štít se zlatým dubem, který je nahoře provázený dvěma zlatými včelami. Dole je provázený dvěma buvolími rohy. Ty jsou každý prostrkaný

⁶⁰SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv obce Dub 1837-1945 (1965)*, Pamětní kniha obce Dub I. 1924-1965, s.23-24. Dostupné

z:<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiodt&menu=3&id=83&page=13> [k 25.5.2018]

⁶¹SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv obce Dub 1837-1945 (1965)*, Pamětní kniha obce Dub I. 1924-1965, s.68-85. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/83/35> [k 25.5.2018]

⁶²SOka Prachatice, SOA Třeboň, *Jednotné zemědělské družstvo Dub 1957-1977*, Inventář, Dostupné z:<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001304> [k 17.4.2018]

⁶³Dostupné z: www.dubuprachatic.cz [k 30.3.2018]

⁶⁴Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Dub.

třemi lidskými dlaněmi v přirozené barvě.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. Modrý list s bílými buvolími rohy, z nichž každý je postrkaný třemi dlaněmi ruky přirozené barvy směřující k širším okrajům listu. Uprostřed mezi rohy je svěšený dubový list, nad nímž je včela. Vše žluté.

3.6 Horní Vltavice

První zmínka o obci je z roku 1359, kdy je uváděna jako součást vimperského panství. Počátky osídlení se však datují již k roku 1257. Název dostala obec podle své polohy u horního toku Teplé Vltavy.⁶⁵

Obživu této šumavské obci přinášela Zlatá stezka, jejíž část tudy vedla. Mnoho bohužel o historii samotné obce nevíme. Byla vždy součástí vimperského panství a s ním měnila i své majitele. Po utichnutí ruchu na Zlaté stezce se obyvatelé začali více zabývat dřevorubectvím a nejrůznějším zpracováním dřeva. Byl zde mlýn a pila. Už od roku 1618 je přímo v obci doložena existence sklářské huti, kde se vyrábělo zrcadlové sklo.

Do dějin obce se nejvíce zapsal konec II. světové války. Tehdy okolo obce byly vlečeny ženy z koncentračního tábora Zwodau a Helmbrecht na tzv. pochodu smrti. Na šestikilometrovém úseku mezi místní částí Polka a Horní Vltavice bylo zavražděno nebo zemřelo vyčerpaním sedmnáct žen, které jen mělce zahrabaly podél cesty u vodní elektrárny.⁶⁶ Ještě před válkou měla obec 2 735 obyvatel. Většina z těchto lidí byla po válce odsunuta do Bavorska.

Po těchto událostech poprvé ve zdejší škole zazněla jako vyučující jazyk čeština. Na první zápis při znovuotevření školy přišlo 62 dětí, které byly pro nedostatek učitelů rozděleny do dvou tříd. Mezi těmito dětmi bylo i několik německé národnosti, o kterých se dalo předpokládat, že na území republiky již zůstanou (jejich rodiče se řadili mezi antifašisty). Škola v Horní Vltavici se proslavila zejména svými loutkovými představeními, se kterými vystupovali po celém kraji.⁶⁷

V roce 1955 do jejího katastrálního území patřila Březová Lada, Havránka, samotná Horní Vltavice, Kubova Huť, Polka, Račí, Samoty, Slatina a Žlábky. V 80. letech minulého století se začaly jednotlivé části osamostatňovat. Dnes jsou součástí obce osady Račí, Žlábky, Březová Lada, Polka a Slatina. Do katastru obce spadá i Boubínský prales.⁶⁸

V současnosti je starostou obce Jiří Fastner, místostarostou Jaroslav Mach.

⁶⁵Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách IV.*, Praha 1957, s.584-585.

⁶⁶Tyto oběti spolu s dalšími byly dodatečně vyhledány a pohřbeny na volarském hřbitově. Za úsek dlouhý asi 30 km jich zemřelo 94.

⁶⁷SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Základní devítiletá škola Horní Vltavice 1945-1979*, Pamětní kniha 1945-1979, s.3-21. Dostupné

z:<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kisho&menu=3&id=306873&page=15> [k 19.4.2018]

⁶⁸Roman KONRÁT, *Horní Vltavice v minulosti a současnosti*, Horní Vltavice 2006, s.8-75.

Trvale zde žije 413 obyvatel.⁶⁹

V minulosti byl již jeden znak využíván. Po revoluci 1989 a otevření západních hranic se začali stýkat na významných akcích starostové pohraničních měst a obcí. Starosta obce Phillippsreuth objevil na tamním obecním úřadě znak obce Horní Vltavice, ze kterého si nechal udělat kopii a roku 1995 ji předal tehdejšímu starostovi Horní Vltavice Romanu Konrátovi.⁷⁰

Současný znak obce vychází z polohy obce. Vlnitá stříbrná břevna představují řeku Vltavu. Zelený kopec horu Boubín, z něj vyrůstající pařez prales, který se na ní rozkládá. Stromy odkazují na bohatost lesů. Skleněný pohár na sklářskou minulost obce, červené pole okolo něj žár a plameny sklářské pece. Zlatá tinktura štítu je inspirována sluncem. Vlajka je inspirována znakem.

Znak vychází z návrhu hornovltavických rodáků a bratranců Aloise a Rudolfa Paulíkových (za spolupráce Karla Gaiera), kteří po roce 1945 odešli do Bavorska, kde znak navrhli. Stanislav Kasík z heraldické kanceláře Dauphin tento znak upravil podle současných heraldických pravidel a podle tohoto znaku navrhl i vlajku. Zastupitelé obce upravené návrhy symbolů obce odhlasovali 19. 4. 2006. Žádost o udělení odeslal starosta Jiří Fastner 26. 4. 2006. Návrhy byly v Podvýboru projednány 13. 12. 2006. Vyjádření k těmto návrhům chybí. Oznámení výsledku obci sepsal 17. 1. 2007 v Praze předseda Podvýboru Zbyňkem Novotným.⁷¹

Rozhodnutí o přidělení znaku a vlajky obci padlo v Poslanecké sněmovně pod číslem 15 dne 19. 1. 2007. Podle vyobrazení poslané obcí jsem blasonovala takto:

Blason znaku: Na zlatém štítě zelený vyrůstající zelený vrch. V něm položený stříbrný pařez provázený po každé straně smrkem přirozené barvy. Pod nimi dvě stříbrná zúžená vlnitá břevna. Ve zlatém štítě v horní části znaku položený stříbrný pohár v červeném štítku.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List je tvořen šesti vodorovnými pruhy – žlutý, zelený, bílý, zelený, bílý, zelený, kde jsou vlnité bílý, zelený a bílý, dolní zelený je zvlněný v poměru 5:1:1:1:1:1. Ze žerďové poloviny žlutého pruhu vyrůstají dva zelené smrky s hnědými kmeny.

⁶⁹Údaj k 1.5.2005 Dostupné z: www.sumavanet.cz/hornivltavice [k 31.5. 2018]

⁷⁰Roman KONRÁT, *Horní Vltavice v minulosti a současnosti*, s.74.

⁷¹Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Horní Vltavice.

3.7 Chlumany

První dochovaná zmínka o obci je z roku 1383⁷², avšak jak napovídají místní názvy, osídlení zde bylo již dříve.

Tuto obec je možné si splést se stejnojmennou obcí u Českého Krumlova. O té je první dochovaná zmínka roku 1405, kdy je založena kolonizátory z kláštera Zlatá Koruna. Tyto Chlumany prakticky vymýtil v období třicetileté války mor nebo válečné pohromy. Po nich se sem nastěhovalo převážně německé obyvatelstvo. Jejich potomků se bohužel týkal poválečný odsun, a tak byla ves znovu prázdná. Její zkázu pak dokonala posádka z nedalekého vojenského výcvikového prostoru Boletice, která ji tanky srovnala se zemí.⁷³

Až do přelomového roku 1848 patřila zkoumaná ves pod sousední Vlachovo Březí. Roku 1848 se Chlumany osamostatňují. Obec poznamenaly dva velké požáry na konci devatenáctého a začátkem dvacátého století. První, roku 1877 vznikl v horní části obce, odkud se pak dále rozšiřoval. Tehdy shořelo celkem 24 obytných domů i s hospodářskými budovami, panský dům, a dokonce i kaple. Požár byl tak velký, že dokonce roztavil i zvon v kapli. Neštěstí si vyžádalo jeden lidský život.

Druhý požár byl roku 1913, kdy shořelo 29 domů. Šťěstím v neštěstí byl tehdejší starosta Jan Lád, který se snažil pro oběti sehnat veškerou možnou pomoc a podporu.⁷⁴

V kronice obce je velmi podrobně popisován život v obci v kontextu českého i světového dění. Zdejší kronikář byl za I. světové války v Rusku, kde se dostal ze zajetí a stal se legionářem. V knize popisuje podrobný návrat domů i jak se snažili lidé v obci přežít, zatímco byl pryč.⁷⁵

Chlumany se pyšní zajímavým rodákem – Františkem Vyšatou-Čechem (1881–1942). Tento cestovatel a spisovatel se zaměřoval především na Jižní Ameriku, kam podnikal své výpravy. Pozůstalost tohoto slavného cestovatele je dnes uložena v Náprstkově muzeu v Praze.

V současnosti zde trvale žije 307 obyvatel⁷⁶. Starostkou obce je Ivana Vlková, místostarostou je Ing. Josef Lácha.⁷⁷

⁷²Archiv český 31, edd. Gustav Friedrich, Praha 1921, s.201. Dostupné z: http://147.231.53.91/src/index.php?s=v&action=jdi&cat=10&bookid=226&page=201&action_button.x=0&action_button.y=0&action_button=%21 [k 11.3.2018]

⁷³Roman PODHOLA, *583 portrétů zmařené Šumavy*, Český Těšín 2016, str. 154.

⁷⁴Dostupné z: <http://www.chlumany.cz/index.php?stranka=zastupitelstvo> [k 11.3.2018]

⁷⁵SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Chlumany 1893-1945 (1952)*, Pamětní kniha obce Chlumany 1923-1934, s.12-15 Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kioIg&menu=3&id=91&page=14> [k 19.4.2018]

⁷⁶K 1.3.2001

⁷⁷Dostupné z: <http://www.chlumany.cz/index.php?stranka=zastupitelstvo> [k 11.3.2018]

Obec vždy měla převážně zemědělský charakter, což vyjadřuje klas, hrábě a cep. Zelená barva štítu okolní lesy a pole. Vlnitá pata štítu se třemi oblouky vyjadřují tři kopce (chlumy), pod kterými se samotná obec rozkládá. Jsou to Bzená, Kančov a Vráže. Lilie položená v patě štítu odkazuje na Pannu Marii, které je zasvěcena místní kaple. Vlajka vychází ze znaku obce.

Obec požádala o zpracování návrhů symbolů volyňského učitele Mgr. Iva Kopku, jehož práce byla 11. 4. 2016 odhlasována zastupitelstvem obce. Žádost odeslala starostka Ivana Vlková 18. 4. 2016. Návrhy byly v Podvýboru projednávány 5. 10. 2016. Vyjádření k návrhům chybí. Výsledek jednání Podvýboru byl obci oznámen v Praze 21. 10. 2016 předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem Jandákem.⁷⁸

Definitivně o přidělení znaku a vlajky obci rozhodl předseda Poslanecké sněmovny 8. 11. 2016 pod číslem 56. Podle vyobrazení zaslané obcí jsem blasonovala takto:

Blason znaku: V zeleném poli zlatý obilný klas se dvěma listy, pod nímž je překřížený cep s hráběmi, obojí zlaté. Ve zlaté patě štítu, která je vlnitě oddělena, leží zelená lilie.

Blason vlajky: Poměr šířky k listu je 2:3. List je tvořen třemi svislými pruhy – žlutý, zelený a žlutý, v poměru 1:3:1. Uprostřed zeleného pruhu je žlutý obilný klas se dvěma listy, pod nímž je překřížený kosmo cep, šikmo hrábě, obojí žluté.

⁷⁸Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Chlumany.

3.8 Chroboly

První dochovaná zmínka o obci je z roku 1317.⁷⁹ Chroboly zřejmě vznikly kolonizátorskou činností cisterciáků z kláštera Zlatá Koruna a brzy byl postaven i kostel Narození Panny Marie. Od roku 1360 je tady uvedena fara i osada s rychtářstvím.

V roce 1437 uděluje císař Zikmund Lucemburský Chroboly a další osady do vlastnictví Jana Smila z Křemže. Ten si ovšem nově nabytý majetek dlouho neužije. Brzy se stává zajatcem Oldřicha II. z Rožmberka. Aby se ze zajetí vykoupil, převádí svůj majetek na Oldřicha. Ani to mu však nepomůže a Jan Smil zůstává jeho zajatcem až do své smrti.

Chroboly tak zůstaly v majetku Oldřicha II. z Rožmberka, který je připojuje pod krumlovské panství.

Z roku 1589 je zachován nejstarší doklad o škole v Chrobotech.⁸⁰ V poválečné školní kronice se uvádí dřívější německá škola vystavěná roku 1879 a založení české školy v lednu 1946.⁸¹ Na začátku 20. století zde také fungovaly dva mlýny, nádražní hostinec, pohostinství Meisinger a Geier a pošta.⁸²

Dominantou obce je poutní kostel Panny Marie Lurdské. Ten nechala vystavět bezdětná vdova a místní rodačka Rosalie Zierlingerová u léčivé studánky, jejíž voda měla pomáhat zejména na oční choroby. Protože nebyl nikdo, kdo by mohl majetek Rosalie Zierlingerové zdědit, tak v roce 1900 věnovala 12 000 rakouských korun na stavbu této kaple „U Svatého pramene“. Kaple byla vystavěna podle návrhů Rudolfa Mosera z Prachatic v novogotickém stylu. Novogotický oltář je pak dílem Ludwiga Schönbauera z Českého Krumlova, socha Panny Marie Lurdské stojící na oltáři pochází z dílny akademického sochaře Ferdinanda Demetze ze St. Ulrich v jižním Tyrolsku. Ještě na sklonku 19. století měly Chroboly se samotami Fürnwald, Goldbach a Ledehofer 435 německých obyvatel na 71 domů. Avšak po vysídlení německých obyvatel v roce 1946 se již nikdo o kapli nestaral a byla odsouzena k zániku. Až v nedávné době se podařilo tento nádherný kostel opravit a zrestaurovat.⁸³

V současné době mají Chroboly i se svými místními částmi (Záhoří, Leptač,

⁷⁹Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách II.*, str.63.

⁸⁰Roman PODHOLA, *583 portrétů zmařené Šumavy*, str.83.

⁸¹SOA Třeboň, SOkA Prachatic, *Základní devítiletá škola Chroboly 1937-1998*, Pamětní kniha 1946-1998, s. 3-5. Dostupné z:

<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kislr&menu=3&id=306891&page=5> [k 19.4.2018]

⁸²Roman PODHOLA, *583 portrétů zmařené Šumavy*, str.83.

⁸³Dostupné z: <http://www.chroboly.cz/historie/d-1406/p1=1469> [k 11.3.2018]

Ovesné, Přísloup, Lučenice a Rohanov) 473 obyvatel.⁸⁴ Starostou obce je Oldřich Valouch, místostarostou je Miroslav Vágner.⁸⁵

Znak vychází ze starého obrazu pečetního pole. Patrová kvádrová věž nejspíše odkazuje na starý kostel Narození Panny Marie ze 14. století, na vazbu ke klášteru Zlatá Koruna a krumlovskému panství. V původním obrazu pečeti je Madona s Ježíškem. Tento symbol byl ve znaku zjednodušen a byla použita zlatá lilie, která na Pannu Marii odkazuje. Návrh doplňuje dvojice tisů, které ukazují na přítomnost této dřeviny v obci. Zelené pole horskou polohu obce. Vlajka vychází z návrhu znaku.

Autorem návrhů symbolů obce je Mgr. Jan Tejkal. Jeho návrhy byly schváleny zastupitelstvem obce 20. 8. 2007. Žádost o udělení symbolů byla sepsána starostou Oldřichem Valouchem 27. 8. 2007. K odeslaným návrhům sepsal v Opavě vyjádření 31. 5. 2007 PhDr. Karel Müller. Návrhy byly v Podvýboru projednávány 21. 11. 2007. Výsledek jednání byl obci sdělen v Praze 6. 12. 2007 předsedou Podvýboru Zbyňkem Novotným.⁸⁶

Znak a vlajka byly obci definitivně přiděleny v Poslanecké sněmovně dne 30. 11. 2007 pod číslem 28. Blason symbolů je následující:

Blason znaku: Na zeleném štítě stříbrná bosovaná patrová věž s dělicí stříškou a stanovou střechou, obojí červené. Na špičce stanové střechy je posazena zlatá makovice. V dolní části věže je umístěna zelená lilie, v horní části věže červená růže se zlatým semeníkem. Po každé straně věže je vzrostlý stříbrný tis.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. List je tvořen třemi svislými pruhy – zelený, bílý, zelený, v poměru 3:4:3. V bílém pruhu je nahoře červená růže se zlatým semeníkem, dole je zelená lilie.

⁸⁴Dostupné z: <http://mesta.obce.cz/zsu/vyhledat-5414.htm> [k 11.3.2018]

⁸⁵Dostupné z: <http://www.chroboly.cz/zastupitelstvo-obce/d-1202/p1=1237> [k 11.3.2018]

⁸⁶Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a měštům (1991-2013)*, Obec Chroboly.

3.9 Ktiš

První dochovaná písemná zmínka o Ktiši pochází z roku 1310,⁸⁷ kdy tu opat Dětřich z kláštera Zlatá Koruna nechává vystavět malý kostel zasvěcený sv. Bartoloměji.

Území obce však bylo zřejmě osídleno již dříve. Procházela tudy stará obchodní cesta, která se nazývala Linecká a vedla z Netolic přes Lhenice, Boletice a dál k dnešnímu Vyššímu Brodu. Tam se napojovala na další cestu přes Leonfeld a vedla až k Dunaji. Zmínky o této staré stezce jsou již z roku 1198, avšak její význam postupně upadal, až zanikla docela.⁸⁸

Kostel sv. Bartoloměje, který je připomínán v první zmínce o obci, byl znovu vysvěcen roku 1493 a později přestavěn G. Canalem v letech 1687–1690.

V obci byla v 19. století vystavěna na prameni léčivé vody kaple Dobrá voda, kam putovalo mnoho věřících i celá procesí. Ke studánce vedlo čtrnáct kamenných božích muk. V 50. letech minulého století byla kaple poničena vandaly a počátkem 70. let prodána. Nový majitel ji posléze přestavěl na chatu, avšak o obnovu křížové cesty se pokouší místní historický spolek Bartoloměj.⁸⁹

Prvním doloženým učitelem ve Ktiši byl Jakeš, který sem přišel v roce 1445. Fungování zdejší farní školy je doloženo v matrice z let 1641–1683, pozdější prameny dokazují kontinuální pokračování vyučování.⁹⁰

Z velkých podniků, které obstarávali obživu pro mnoho lidí z širokého okolí je nutné jmenovat ktišský mlýn Johanna Jungbauera. Ten začal se svým velkým budovatelským počinem roku 1904, kdy pořídil nová zařízení na loupání a čištění zrna a dvě mlecí stolice. Svůj mlýn stále rozšiřoval a zveleboval. Obilí do mlýna se začalo převážet železnicí, kde si ho vyzvedli a zavezli do mlýna vlastními nákladními automobily. Po zpracování výrobky rozvážela tatáž auta zpátky přímo ke spotřebitelům. Velikost mlýna dokazuje například sklad na 90 vagonů obilí a připojená pila, kde se zároveň zpracovávalo dřevo. Úpadek přišel se smrtí Johanna Jungbauera v roce 1944.⁹¹

Konec druhé světové války ve Ktiši poznamenala nacistická 1. tanková armáda,

⁸⁷Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách II.*, Praha 1949, s.433-434.

⁸⁸Pavel FENCL, *Patrimoniální správa*, in: Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci, Ktiš 2010, s.25-26.

⁸⁹Pavel FENCL, *Sakrální památky na území ktišské farnosti*, in: Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci, Ktiš 2010, s.107-110.

⁹⁰Jan Antonín MAGER, *Z dějin ktišské školy do roku 1945*, in: Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci, Ktiš 2010, s.61-70.

⁹¹Kateřina ŽÍDKOVÁ, *Obec Ktiš*, in: Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci, Ktiš 2010, s.83-84.

kteře velel generál Nehring. Tato armáda, která se sem stahovala až z ruských bojišť se tu usídlila 9. května 1945. Generál Nehring se snažil vyjednat s generálem Pattonem převzetí svých jednotek do amerického zajetí. Generál Patton části vojáků vyhověl, avšak většinu odmítl s tím, že jakožto bojovníci z ruských bojišť patří do zajetí ruského. Tyto vojáky si převzala na shromaždišti u Vitějovic Rudá armáda.⁹²

Poválečný odsun poznamenal osudy lidí i ve Ktiši. Jestliže ještě v roce 1930 zde žilo 1999 obyvatel,⁹³ dnes v obci zůstává pouze 520 lidí.⁹⁴

Život místním obyvatelům neusnadňuje ani sousedství s Vojenským výcvikovým prostorem Boletice, který vznikl 19. května 1947 a kde je přístup jen na povolení.

Dnes jsou součástí obce i osady Březovík, Dobročkov, Ktiš-Pila, Miletínky, Smědeč, Smědeček a Tisovka. Starostkou obce je Ilona Mikešová, místostarostou je Jan Pavlík.⁹⁵

Zlatá koruna odkazuje na kolonizační snahy kláštera Zlatá Koruna a první zmínku o obci. Nůž je atributem sv. Bartoloměje, kterému je zasvěcen zdejší kostel. Větvička tisu je mluvícím znamením pro část obce – Tisovku a zároveň upozorňuje na růst vzácných tisů červených na území obce.⁹⁶

Návrhy symbolů zpracoval pracovník prachatického muzea Mgr. Pavel Fencl.⁹⁷ Jeho návrhy byly odsouhlaseny na několika zasedáních zastupitelstva ve dnech 7. 1. 2009, 7. 4. 2009, 24. 6. 2009 a 9. 9. 2009. Po všech jednáních odeslala 10. 9. 2009 žádost starostka Ilona Mikešová. Vyjádření k návrhům chybí. Návrhy byly v Podvýboru projednány 31. 3. 2010. Výsledek byl obci oznámen v Praze 13. 4. 2010 předsedou Podvýboru Zbyňkem Novotným.⁹⁸

S konečnou platností byly požadované obecní symboly obci přiznány v Poslanecké sněmovně dne 15. 4. 2010 pod číslem 75. Jejich popis je následující:

Blason znaku: Červeno-stříbrný polcený štít se zelenou hlavou, v níž je položena zlatá koruna. V červeném poli kosmo vztyčený stříbrný řeznický nůž s ostřím doleva. Ve stříbrném poli šikmo vztyčená větvička tisu se dvěma plody, vše přirozené

⁹²Pavel FENCL, *Konec války ve Ktiši*, in: Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci, Ktiš 2010, s.113-114.

⁹³Pavel FENCL, *Obce Křižovice, Ktiš, Dobročkov a Smědeč v období 1850-1945*, in: Ktiš 1310 - 2010. 700 let od první písemné zmínky o obci, Ktiš 2010, s.79-82.

⁹⁴Stav k 1.1.2013

⁹⁵Dostupné z: <http://www.ktis.cz/index.php/zastupitelstvo-obce> [k 20.4.2018]

⁹⁶Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Ktiš.

⁹⁷Na základě korespondence s obcí Ktiš.

⁹⁸Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Ktiš.

barvy.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. zelený list se třemi šikmými pruhy – bílý, červený, bílý. Pruhy jsou v poměru 1:1:1 a vycházejí z dolního rohu k hornímu cípu. Každý pruh tvoří jednu dvanáctinu délky listu, tj. první bílý pruh vychází z první dvanáctiny dolního okraje a končí v desáté dvanáctině horního okraje. V žerďovém zeleném poli je žlutá koruna.

3.10 Kubova Hut'

Historie této obce začíná v roce 1728,⁹⁹ kdy kníže Adam František ze Schwarzenbergu dává vimperskému měšťanu a pracovníku z Janouškovy huti Janu Podschneiderovi¹⁰⁰ 160 strychů lesa pod Gubovým lesem¹⁰¹, aby zde založil sklářskou hut' a postavil tu byty pro sebe, další dělníky a budoucí osadníky. Po vytěžení lesa se pak i nově vzniklá pole, louky a pastviny měly stát součástí nově vzniklé huti. Tento plán se také naplnil a 12. září 1729 byla Kubova hut' hotová. Jako pronájem této sklářské huti bylo Janu Podschneiderovi vyměřeno jako gruntovní činže 10 zlatých a dalších 35 zlatých jako činže lesní. První splátka pak měla proběhnout až po 6 letech. Jan Podschneider však dokázal zaplatit pouze jednu splátku. Hut', která vyráběla tabulkové, zrcadlové i bílé sklo nebyla tak výnosná. Navíc se její osadníci museli vypořádávat s krutými zimami i medvědy a vlky. Nedokázala si na sebe vydělat a pro velké dluhy byla v roce 1736 zavřena. Na místě zůstalo pouze sedm osadníků, kteří zde měli své podíly na půdě.¹⁰²

Podmínky pro místní obyvatele se začínají zlepšovat až začátkem 19. století. V roce 1811 je započata stavba silnice z Vimperka do německého Pasova na Dunaji. Další silnice je budována mezi lety 1857-1859, tzv. Lukenská cesta, směřující z Huti na východ. Další významné dopravní spojení bylo oslavováno roku 1900, kdy byla zprovozněna železniční trať Vimperk–Kubova Hut'–Lenora a zbudována místní železniční stanice. Se svou polohou 995 metrů nad mořem je až do současnosti nejvýše položenou železniční stanicí v Čechách. Nejvytíženější bylo toto vlakové spojení za druhé světové války, kdy se po ní přepravovaly součástky do letadel Messerschmitt vyráběné v nedalekém Františkově.

Kubova Hut' zažívala rozkvět i na začátku 20. století. Tehdy byla zavedena přímá telefonní linka na správu panství do Vimperka. Roku 1908 byla postavena knížecí lesovna a hájenka a 12. října 1912 bylo započato i s výstavbou místní školy. Ta byla postavena za pouhé tři měsíce. Tato celodřevěná budova je totiž kompletně přivezena ze severoamerického kontinentu. Vyučování zde začalo 5. ledna 1913 s celkem 30 žáky.

Nejvíce obyvatel, celkem 153, měla Kubova Hut' roku 1869. Od té doby tento počet klesal, k čemuž výrazně napomohl poválečný odsun. Od roku 1950 až do 1991 zde trvale zůstávalo jen 55 lidí. V posledních dvaceti letech se tento počet zvyšuje

⁹⁹Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách I.*, Praha 1947, s.807-808.

¹⁰⁰Někdy též Padescheyder

¹⁰¹Pojmenován po zámeckém hejtmanu Gubovi.

¹⁰²Jmenovitě Gregor Wagner, Leonhard Zach, Andreas Sellner, Franz Bossl, Paul Ilg a Urban Polster.

a dnes zde žije 107 trvalých obyvatel.

V současné době je starostou obce Ing. Zbyněk Klose, místostarostou je Aleš Strnad.

Obec žije především z turistiky. Jsou zde dva hotely a několik penzionů, ski areál, v zimě upravené běžecké trasy, kurty, minigolf i největší discgolfové hřiště v České republice. Turistickému ruchu v obci velmi napomáhá i rozlehlý Boubínský prales, který se rozléhá v jeho těsné blízkosti i již tradiční akce pro široké okolí, jako je vypravení historické lokomotivy z Vimperka na Kubovu Hut' na Silvestra s kostýmním průvodem a výstupem na Boubínskou rozhlednu.¹⁰³

Obec nikdy neměla vlastní pečeť, ze které by mohla vycházet. Stříbrný štít vyjadřuje krásu Šumavy v zimě, zelený kopec horu Boubín. Z něho vyrůstá smrk, jakožto nejrozšířenější dřevina. Na zeleném kopci je položena prha horská (arnika), což je typická květena pro tuto oblast.¹⁰⁴

Navrhování symbolů obce se ujmul Mgr. Ivo Kopka, kterému telefonicky radil Dr. Jan Pelant.¹⁰⁵ Jejich návrhy byly schváleny zastupitelstvem obce 21. 5. 2003, poté starosta Ing. Zbyněk Klose sepsal 25. 6. 2003 žádost o jejich udělení. Vyjádření k návrhům chybí. Návrhy symbolů byly v Podvýboru projednány 29. 10. 2003. Rozhodnutí bylo oznámeno v Praze 28. 11. 2003 předsedkyní Podvýboru Mgr. Ivanou Levou.¹⁰⁶

Předseda Poslanecké sněmovny rozhodl o přidělení symbolů 25. 11. 2003 pod číslem 31. Jejich blason je následující:

Blason znaku: Na stříbrném štítě zelené návrší s vyrůstajícím smrkem v přirozených barvách. Na zeleném návrší položený zlatý květ prhy horské.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. List je tvořen dvěma svíslými pruhy – zeleným a bílým, v poměru 1:2. Uprostřed zeleného pruhu je žlutý květ prhy horské. V bílém pruhu je zelený smrk s hnědým kmenem.

¹⁰³Dostupné z: www.sumavanet.cz/kubovahut/ [k 15.3.2018]

¹⁰⁴Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Kubova Hut'.

¹⁰⁵Na základě korespondence se starostou obce.

¹⁰⁶Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Kubova Hut'.

3.11 Kvilda

Území kvildských plání tvořilo dlouhou dobu přírodní neprostupnou česko-bavorskou hranici a jako takové patřilo do oblasti tzv. Královského hvozdu.

Roku 1318 Vilém Bavor ze Strakonice věnuje řádu johanitů velké území, které sahá až k pramenům Vltavy (tedy i oblast Kvildy) a ti ho připojují pod své panství Velký Zdíkov. Johanité, kteří již měli zkušenosti s rýžováním zlata na střední Otavě, se zřejmě rychle chopili příležitosti a začali s rýžováním i v oblasti dnešní Kvildy. Nebyli však jediní, jak dokazuje listina krále Jana Lucemburského z 23. května 1345,¹⁰⁷ která potvrzuje Tomáši a Janovi vlastnictví háje Geulde za Rejštejnem, zděděného po otci Ondřeji, správci královských statků v Písku. Zlatonosnost šumavských potoků byla dokonce v samotné listině zmíněna.¹⁰⁸

Při rýžování zlata docházelo přirozeně i k hraničním sporům. Jeden z nich se roku 1383 dostal dokonce před samotného krále Václava IV.

V druhé polovině 14. století oblastí Kvildy procházela jedna z větví tzv. Zlaté stezky, kašperskohorská. Po této cestě, která vedla z bavorského Pasova přes Freyung, Kvildu, Kašperské Hory do Sušice, proudily do země formanské vozy naložené drahými látkami, bavorským plátnem, kořením, vínem a především soli. Opačným směrem se vezlo hlavně pivo, slad, chmel, obilí, med, ryby, vlna a kůže.¹⁰⁹

Ke konci 14. století zřejmě už ubylo v potocích zlata a pro johanity přestávala být tato odlehlá oblast rentabilní. Proto ji prodávají roku 1395 pánům na vimperském zámku, Kaplířům ze Sulevic. O čtvrt století let později se panství Velký Zdíkov (do kterého patřila i oblast dnešní Kvildy) přesunuje do vlastnictví rodu Koců z Dobrše.

Roku 1534 se stává majitelem panství další majitel sousedního vimperského zámku, tentokrát Jan Malovec. Jeho potomci se zde usazují na dalších 270 let. Za klidné vlády tohoto šlechtického rodu vzniká samotná osada Kvilda, kde nalézali útočiště cestující po Zlaté stezce. Nejstarší písemný doklad o existenci této osady je zápis v zemských deskách z roku 1569.¹¹⁰

Poslední z rodu Malovců, Jan Nepomuk Malovec, panství prodává v roce 1799.

Po tomto dlouhém období klidu přichází další půl století častého střídání

¹⁰⁷Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách II.*, Praha 1949, s.460-461.

¹⁰⁸SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Místní národní výbor Kvilda 1945-1990 (1991)*, Pamětní kniha Místního národního výboru Kvilda 1945-1989 (1995), s.3. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiokv&menu=3&id=731&page=3> [k 20.4.2018]

¹⁰⁹Úpadek Zlaté stezky přichází až s nařízením císaře Ferdinanda III., který nejprve zatíží pasovskou a bavorskou sůl vysokým clem a později, roku 1692 její dovoz zakáže úplně. Nadále je povolena pouze sůl z rakouského Solnohradska.

¹¹⁰Jaroslava VÁVROVÁ, *Kapitoly z minulosti Kvildy*, Kvilda 2005, s.15-24.

majitelů.¹¹¹ Mezi nimi je vhodné jmenovat Viléma, hraběte Wurmbrandt-Stuppacha, který se do historie Kvildy zapisuje počátkem výstavby silnice od Nového Dvora přes Pláně až na Kvildu a výstavbou dřevěného loveckého zámečku Vilémov.¹¹²

Kvůli finančním potížím prodává hrabě Wurmbrandt-Stuppach panství 8. prosince 1846 hraběti Františku Antonínu Thun-Hohensteinovi. S tímto novým majitelem přichází znovu období klidu a prosperity. Poté, co po dlouhém jednání zruší za náhradu některá práva usedlíků, se panství konečně zbavuje nahromaděných dluhů po předchozích majitelích. Vnuk Františka Antonína (a zároveň jeho jmenovec) dohlíží na výstavbu nového kamenného kostela sv. Štěpána, který je pod jeho patronací. Roku 1894 se zde zúčastnil jeho slavnostního vysvěcení. Přispívá i na výstavbu obecního domu, chudobince a nové fary. Roku 1911 je hrabě povýšen do knížecího stavu. Téhož roku však umírá a 4. listopadu je za něj na Kvildě sloužena zádušní mše. Posledním šlechtickým vlastníkem Kvildy se tak stává jeho syn, JUDr. Jaroslav kníže Thun-Hohenstein.

Po roce 1919, kdy je přijat zákon o pozemkové reformě je panství rozparcelováno a lesy předány v roce 1921 Akciové společnosti pro využití dříví. Od ní pak panství v roce 1935 přebírá československý stát.

Jak významně zasáhla druhá světová válka do této převážně německé obce je vidět na počtu obyvatel. Jestliže ještě v roce 1945 zde žilo 1120 obyvatel nejrůznějších povolání¹¹³, tak po poválečném odsunu zde k roku 1950 zůstalo pouze 238 lidí.¹¹⁴

V současné době zde žije 175 trvalých obyvatel¹¹⁵. Celé katastrální území obce leží v Národním parku Šumava, který zde má svou lesní správu. Kvilda žije především z turistického ruchu. Jsou zde lyžařské vleky, běžecké trasy, různé turistické stezky. Lidé se přijíždějí podívat také na místo natáčení filmu Král Šumavy od Karla Kachyni nebo trilogie Václava Gajera Pod Jezevčí skálou, Na pytlácké stezce a Za trnkovým keřem.

Dnes je součástí obce i zaniklá obec Bučina a osady Františkov, Vydří Most,

¹¹¹Prvním byl hrabě František Sickingen, který vlastnil panství čtyři roky. Po něm Velký Zdíkov přebírá c.k. plukovník Jakub baron Wimmer, hrabě Ferdinand Pálffy, pražský obchodník s železem Jakub Wimmer, šlechtická rodina Gerstenbergerů, rytíř Ferdinand Bischof. Roku 1837 ho přebírá hrabě Pálffy von Erdöd. Ten brzy umírá a jeho dědic panství prodává Vilémovi, hraběti Wurmbrandt-Stuppachovi.

¹¹²Tato unikátní stavba celá jen ze dřeva a skla se však do současnosti nezachovala. Nejprve krátce po dokončení celé stavby shořelo celé jedno křídlo zámečku a po jeho obnově budovu zachvátil v roce 1872 další požár, který zničil část obytné budovy a stáje. Hrabě František Thun-Hohenstein prodává roku 1889 tento zničený objekt místnímu podnikateli Josefu Strunzovi, který ho využívá a ze zbylého dřeva rozšiřuje svůj vlastní dům.

¹¹³Převažovali skláři, malíři na sklo a pracovníci na pile. Zastoupení v obci však měla snad všechna potřebná povolání.

¹¹⁴Jaroslava VÁVROVÁ, *Kapitoly z minulosti Kvildy*, s.24-27.

¹¹⁵Údaj k 1.1.2007

Hraběcí Hut' a Lesní domky.

V současné době je starostou obce Václav Vostradovský, místostarostou Vojtěch Vocelka.

Obec Kvilda se také pyšní držením pěti českých rekordů. Prvním z nich je „nejdelší řeka ČR pramenící v katastru obce“, neboť v katastru jsou i tzv. Prameny Vltavy. Druhý je architektonický „největší společenský stál se střešní kosočtvercovou dřevěnou vazbou prkének bez použití trámů“. V katastru obce leží také Jezerní slat' s meteorologickou stanicí Kvilda-Perla a díky ní je Kvilda nejstudenější místem v ČR. Se svou nadmořskou výškou 1064,8 m.n.m. je také nejvýše položená obec v České republice. A v roce 2011 zde vedle kostela sv. Štěpána ozdobili nejvyšší živě rostoucí vánoční strom, který měřil 25,24 m.¹¹⁶

Zelená barva symbolizuje přírodu Šumavy. Zlaté břevno Zlatou stezku, která vedla Kvildou. Stříbrné břevno Vltavu. Koruna odkazuje na starořecké slovo „stephanos“ což znamená věnec nebo koruna. A kámen je atributem sv. Štěpána, který byl ukamenován a jemuž je zasvěcen místní kostel i původní kaple.

Návrhů znaku a vlajky obce se ujal Petr Kolář s konzultací Aleše Zelenky. Jejich práce byla představena na zasedání zastupitelstva obce 18. 10. 1999, kde také byla schválena. Žádost o udělení symbolů sepsal tehdejší starosta PhDr. Jiří Frydlewicz 18. 10. 1999. Vyjádření k návrhům chybí. Návrhy byly v Podvýboru projednány 27. 10. 1999. Výsledek byl obci oznámen v Praze 12. 11. 1999 předsedou Podvýboru PhDr. Vladimírem Cisárem.¹¹⁷

O konečném přidělení symbolů se rozhodlo v Poslanecké sněmovně 26. 11. 1999 pod číslem 41. Jejich popis je následovný:

Blason znaku: Na zeleném štítě zlato-zeleno-stříbrné vlnité břevno, nad ním zlatá koruna, pod ním stříbrný kámen.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. zelený list se dvěma vlnitými pruhy – žlutým a bílým. Žlutý vychází ze čtvrté devítiny žerd'ového a vlajčího okraje, bílý ze šesté devítiny. Pruhy mají každý tři vrcholy a dvě prohlubně.

¹¹⁶Dostupné z: <http://www.sumava.net/oukvilda/> [k 21.3.2018]

¹¹⁷Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Kvilda.

3.12 Lažiště

Nejstarší dochovaný záznam o obci Lažiště je z roku 1352 v rejstřících papežských desátků.¹¹⁸ Avšak stáří kostela sv. Mikuláše, který se nachází uprostřed obce datoval J. Kuthan již mezi léta 1220-1240. Je tedy jisté, že obec existovala již na počátku 13. století.¹¹⁹

Obec Lažiště měla velkou výhodu kvůli své poloze. Byla blízko prachatické větvi Zlaté stezky, ale zároveň už není tak vysoko v horách a jsou tady lepší klimatické podmínky. Navíc na konci 16. století se v nedaleké hoře Švihov našly stříbrné žíly.¹²⁰

V září 1341 vydává král Jan Lucemburský povolení vystavět bratřím Janovi, Vavřincovi, Herbordovi a Peškovi z Janovic, držitelům vimperského panství, vystavět nový hrad Hus.¹²¹ Přesný účel tohoto hradu není jistý. Mohl chránit část Zlaté stezky, nebo jen okolní krajinu s nově zakládanými vesnicemi. Také mohl být použit k rozdělení majetku Janoviců. Jisté ovšem je, že pod tento hrad začalo správně spadat Lažiště i dalších 22 vesnic. Po zboření hradu zřejmě Lažiště připadlo pod panství drslavické. Toto panství bylo na konci 15. století v rukou Boubínských z Újezda, kteří ho prodávají pánům z Rožmberka. Lažiště se stávají součástí rožmberského dominia.¹²²

Roku 1553 postihla ves katastrofa. Dne 13. července, zřejmě kvůli neopatrnosti sedláka Vondry, zachvátil vesnici velký požár, který měl na svědomí osm dvorů. Sousedé chtěli na Vondru jít a uvrhnout ho také do ohně. Ten však na nic nečekal, sebral svého syna a utekl. Rychtář nechal prozatím uvrhnout do vězení jeho druhého syna, který však o otci nic nevěděl. Jak celý případ dopadl bohužel nevíme.

Roku 1604 se Petr Vok vzdává další části svého dominia a prodává drslavické panství Volfu Novohradskému z Kolovrat. Jeho syn Jáchym znovu toto panství prodává o 14 let později Jetřichovi Malovci z Malovic na Hluboké. Smlouva však byla rychle zrušena a panství se vrátilo do rukou Novohradských. Nového majitele se Lažiště dočkají v roce 1627, kdy ho získává od svých věřitelů Jan Oldřich z Eggenberka.

¹¹⁸Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách II.*, Praha 1949, s.488.

¹¹⁹Václav STARÝ, *Z dějin obce Lažiště a okolí*, In: Zlatá stezka, ročník 19, 2012, s. 101-103.

¹²⁰Dostupné z: <http://laziste.cz/index.php/informace-o-obci/historie> [k 4.4.2018]

¹²¹Z hradu Hus dnes zůstala jen zřícenina. Hrad během husitských válek ztratil svého majitele a situace využil Habart Lopata z Hrádku. Ten se zde se svou vojenskou družinou usídlil a prováděl loupeživé výpady na obchodníky na Zlaté stezce. Nakonec se prachatictí, klatovští a sušický měšťané dohodli a v únoru 1441 hrad oblehli. Hrad byl několik měsíců obléhán až nakonec na podzim 1441 vyhladovělý Habart Lopata podlehl. Byl mu povolen svobodný odchod i se členy své družiny, když odevzdá svou výzbroj. Hrad byl poté vypálen, vydrancován a rozbořen, aby se podobným způsobem už nikdy nedal využít.

¹²²Petr LUNIAČEK, *Lažiště. Turistický minipřůvodce*, Lažiště 2009, s.3.

Obec, stejně jako celou zemi, zasáhla třicetiletá válka. Útlaky vojsk, ubytování pro vojáky, ničivé vojenské výpady. Mnoho lidí v Lažištích přišlo o své domovy, mnozí o život. Buď je zabili sami vojáci, nebo neunesli svůj další osud a dobrovolně si sáhli na život. Ani po církevní stránce to nebylo lepší. V Lažištích probíhal neustálý boj mezi katolictvím a nekatolictvím, který byl vyřešen až Obnoveným zřízením zemským roku 1627.¹²³

Velmi podrobné zprávy se dochovaly z průběhu 19. a 20. století. Je zajímavé, že během II. světové války zde nebyly žádné oběti na životech a pouze tudy projelo několik amerických vojáků. Události v obci v druhé polovině minulého století jsou podrobně zaznamenány v obecní kronice, kde jsou nalepené fotografie různých událostí v obci, např. oprava kostela nebo různé zábavy a vzpomínkové akce. Ke každé fotografii je podrobný popis s jmény osob a popisem události.¹²⁴

Obec se může také pyšnit tím, že zde mezi červnem 1971 a říjnem 1972 působil pozdější kardinál Miloslav Vlk.¹²⁵

Obec byla vždy ryze česká. Roku 1934 měla celkem 382 obyvatel a tento počet si celkem udržuje. V současnosti zde trvale žije 328 lidí. Starostou obce je Jan Pěsta, místostarostou Jan Kahuda.¹²⁶

Zelené pole představuje přírodu Šumavy, stříbrná krokev místní říčky a Žárovenský potok, červené pole oheň v původu názvu obce – láz (mýtina po vypáleném lese). Zlatá barva připomíná zdejší nálezy zlata i blízkost Zlaté stezky. Figura biskupské berly a tři zlaté koule jsou převzaty z otisků z první poloviny 19. století a odkazují na patrona místního kostela, sv. Mikuláše. Listová růžice se objevuje v architektuře kostela (například na křtitelnici), její rostlinný motiv ukazuje na rozmanitou přírodní krajinu, ve které je obec zasazena. Krokev jako symbol domu má odkazovat na místní památkovou zónu a jako symbol vrchu na polohu obce mezi kopci.

Autorem návrhů symbolů obce je Mgr. Jan Tejkal, jehož práce byla zastupiteli schválena na zasedání 15. 5. 2015. Žádost o udělení symbolů sepsal starosta Jan Pěsta 19. 5. 2015. Návrhy byly v Podvýboru projednány 11. 11. 2015. Další vyjádření k návrhům sepsal v Opavě 27. 4. 2015 PhDr. Karel Müller. Výsledek o přidělení byl obci oznámen v Praze 3. 12. 2015 předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem

¹²³Václav STARÝ, *Z dějin obce Lažiště a okolí*, s. 103-123.

¹²⁴ SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Místní národní výbor Lažiště (1936) 1945-1990*, Pamětní kniha Místního národního výboru Lažiště (1936) 1956-1978, s.33. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiola&menu=3&id=1502&page=33> [k 20.4.2018]

¹²⁵Dostupné z: <http://laziste.cz/index.php/informace-o-obci/historie> [k 4.4.2018]

¹²⁶Údaj k 4.4.2018. Dostupné z: <http://laziste.cz/index.php/obecni-urad/organizacni-struktura>

Jandákem.¹²⁷

Předseda Poslanecké sněmovny rozhodl s konečnou platností o udělení symbolů obci pod číslem 44 dne 9. 12. 2015. Popis znaku a vlajky je následovný:

Blason znaku: zeleno-červené pole štítu, které dělí snížená stříbrná krokev. V horním zeleném poli je vpravo položená biskupská berla, vlevo tři koule (2,1), vše zlaté. V dolní červené části štítu je položena stříbrná šestilistá růžice.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List je dělený bílou kroví, která vychází ze sedmé osminy žerďového a vlajčího okraje a má vrchol ve středu listu. Krokev odděluje horní zelené a dolní červené pole. V horním zeleném poli ve třetině délky vyrůstá z krovky žlutá biskupská berla směrem k žerďovému okraji. V druhé třetině zeleného pole jsou tři (2,1) koule, všechny žluté. V uprostřed červeného dolního pole je bílá šestilistá růžice.

¹²⁷Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Lažiště.

3.13 Lenora

Historie obce Lenora je poměrně krátká. Malá zmínka je pouze z roku 1359 o osadě Zátoň, která je dnes součástí Lenory, ale samotná Lenora vzniká až roku 1834.¹²⁸ Ve třicátých letech 19. století bylo na Šumavě již několik významných skláren a poptávka po kvalitním šumavském skle neustávala. Proto se Johann Meyr, majitel již několika sklářských hutí, dohodl s majitelem panství Janem Adolfem ze Schwarzenbergu, že v zátoňském revíru postaví sklárnu další. Ta byla spolu s obcí založena již zmiňovaného roku 1834. Obojí pak dostalo název Eleonorenhain¹²⁹ na počest manželky Jana Adolfa. Osada byla brzy vybudována.

Její prosperitu dokládají i statistické údaje. Při zahájení provozu v listopadu 1834 zde žilo pouze 31 lidí ve 13 domech. O pouhých 15 let později je zde už uváděno 102 obyvatel na ve 20 domech. Josef Meyr také jako první v Čechách začal vyrábět anglicky broušené zboží z křišťálového skla.¹³⁰ Prosperita sklárny nakrátko zakolísala v 70. letech 19. století, kdy je zaznamenán celkový úpadek sklářské výroby. Toto zakolísání brzy vynahradili nové zisky dalších let, které umožnili postavit i krytou lávku přes Teplou Vltavu, tzv. rechli, která je dnes pro obec typická.

Stejně jako mnoho dalších šumavských obcí i Lenoru zasáhl poválečný odsun Němců. Mnoho z nich díky znalostem o sklářství dostalo útočiště v německém Göppingenu, kde se o ně přihlásil majitel zdejší sklárny.

Důležitým datem je pro Lenoru 1. červenec 1950, kdy je povoleno rozdělení obce na Horní Vltavici (kam dosud Lenora patřila) a Lenoru s osadami Vlčí Jámy, Zátoň, Houžná a část Kaplice.¹³¹

V současné době má Lenora 851 stálých obyvatel.¹³² Starostou obce je Antonín Chrapan, místostarostou je Petr Buriánek.¹³³

Zajímavostí obce je tzv. veřejná pec. Ta byla postavena mezi lety 1834–1837 a sloužila chudým lidem, kteří si nemohli dovolit doma svou vlastní pec. Často se také k pečení domluvilo několik takových rodin najednou, aby ušetřili za otop a společně pak pekli vlastní chléb. Pec byla opravena a je znovu v provozu od roku 1997 díky skupince místních nadšenců. Byla také vyhlášena technickou památkou státu.¹³⁴

¹²⁸Antonín Profous ve svém díle *Místní jména v Čechách II.* (Praha 1949, s.502) uvádí až rok 1840.

¹²⁹„Eleonořin háj“

¹³⁰SOA v Třeboni – odd. Č. Budějovice, *Wilhelm Kralik a syn, sklárny Lenora 1911-1945 (1947)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=921200001003216> [k 20.4.2018]

¹³¹Olga ČADILOVÁ, *Lenora*, Praha 2004, s. 15-28.

¹³²Údaj k 28.8.2006

¹³³Dostupné z: <http://www.lenora.cz/oulenora/> [k 22.3.2018]

¹³⁴Olga ČADILOVÁ, *Lenora*, s. 32.

Modro stříbřitě polcená pravá polovina štítu vychází z rodových barev posledních majitelů panství – pánů ze Schwarzenberga. Druhá polovina štítu odkazuje dvouuchou nádobou na významný sklářský rod Kraliků von Meyerswalden, kteří v Lenoře působili a byli blízkými příbuznými s rodem Meyerů, kteří Lenoru založili. Stejně symboly jsou přeneseny i na obecní prapor.¹³⁵

Obec Lenora oslovila Stanislava Kasíka z heraldické kanceláře Dauphin, aby zpracoval návrhy symbolů obce. Jeho návrhy byly přijaty na zasedání zastupitelů obce 11. 12. 2003. Tehdejší starosta Richard Němec sepsal žádost o udělení znaku a vlajky 20. 1. 2004. Návrhy byly v Podvýboru projednány 4. 2. 2004. Další vyjádření chybí. Výsledek byl obci oznámen v Praze 20. 2. 2004 předsedkyní Podvýboru Mgr. Ivanou Levou.¹³⁶

O znaku a vlajce se definitivně rozhodlo v Poslanecké sněmovně 27. 2. 2004 pod číslem 34. Jejich popisy jsou následovné:

Blason znaku: Štít je polcený. Pravé pole je třikrát modro-stříbrně polcené. V levém červeném poli leží stříbrná dvouchá amfora.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List je tvořen pěti svislými pruhy – modrý, bílý, modrý, bílý, červený, v poměru 1:1:1:1:8. V levé části červeného pruhu je bílá dvouchá amfora.

¹³⁵Olga ČADILOVÁ, *Lenora*, s. 28.

¹³⁶Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Lenora.

3.14 Mičovice

Archeologové se domnívají, že území dnešní obce Mičovice bylo osídleno již ke konci 12. století. Tuto skutečnost podporují nejrůznější nálezy. Avšak v písemných pramenech se obec vyskytuje až kolem roku 1400.¹³⁷ Počátky obce jsou spojovány s kolonizační činností kláštera Zlatá Koruna.¹³⁸

Mičovice patřily do lhenického rychtářství, později k panství krumlovskému. Bohužel o samotné obci mnoho nevíme. Obyvatelé byli převážně zemědělci a dřevorubci, drobní řemeslníci. Chod obce byl narušen až za třicetileté války, kdy do Mičovic vpadla vojska pasovského biskupa Leopolda.¹³⁹

Prvním učitelem v obci byl Neuman. Protože obec neměla školní budovu, učil Neuman každý den v jiném domě. Po něm toto převzal Kopeček, za kterého byla najata škola „U Bohoušků“. Zde probíhala výuka přes dvacet let, nakonec však vyhořela.¹⁴⁰ Od roku 1886 měla obec novou školu, která sloužila až do roku 1974, kdy byla zrušena.

Mičovice a jejich části byly vždy „na rozhraní“ českého a německého okruhu obyvatelstva. Až do roku 1945 byly části Frantoly a Klenovice německé, ostatní části české. Místní části spolu dobře vycházely až do odtržení Sudet, kdy se muselo jednat o vytyčení hranic mezi nimi. Po odsunu německého obyvatelstva byly Klenovice obydleny lidmi z blízkého okolí. Frantoly se spojily s bývalou vesnicí Malonín, která byla srovnána se zemí.

V roce 1962 byly sloučeny tyto bývalé místní části, ke kterým se navíc přidala Jáma.

V současnosti má obec celkem pět částí. Frantoly, Jáma, Klenovice, Ratiborova Lhota a samotné Mičovice. Celkově zde trvale žije 347 lidí. Starostou obce je Luboš Bárta, místostarostou je Václav Bárta.¹⁴¹

Tři lipové a dva dubové listy znázorňují současných pět místních částí. Stejně jako kdysi tyto části jsou i listy rozděleny. Lipové listy jsou za části s českou minulostí, tedy za Mičovice, Jámu a Ratiborovu Lhotu. Dubové listy jsou za bývalou německou část obce, Frantoly a Klenovice. Zlatá koruna v hlavě štítu je mluvícím znamením a připomínkou založení obce činností kláštera Zlatá Koruna. Vlajka vychází

¹³⁷Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách III.*, Praha 1951, s.67.

¹³⁸Marek PARKMAN, *K počátkům obce Mičovice na Prachaticku*, In:Zlatá stezka 5, 1998, s. 221–228.

¹³⁹Údaj k 4.4.2018. Dostupné z:<http://www.micovice.cz/urad-obce/zastupitelstvo-obce/>

¹⁴⁰SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Základní devítiletá škola Mičovice 1855-1974*, Pamětní kniha 1880-1929, s. 1. Dostupné

z:<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kismi&menu=3&id=310729&page=3> [k 20.4.2018]

¹⁴¹Údaj k 4.4.2018. Dostupné z:<http://www.micovice.cz/urad-obce/zastupitelstvo-obce/>

z navrženého symbolu.

Autory symbolů obce jsou místní amatérští heraldici Mgr. Pavel Fencel z prachatického muzea a MUDr. Jan Antonín Mager. Jejich práce byla schválena na zasedání zastupitelů obce 22. 2. 2006. Tehdejší starosta František Zámečník žádost o udělení symbolů sepsal 13. 12. 2006. Návrhy na symboly obce byly v Podvýboru projednány 9. 5. 2007. Další vyjádření chybí. Výsledek byl obci oznámen v Praze 22. 5. 2007 předsedou Podvýboru Zbyňkem Novotným.¹⁴²

Předseda Poslanecké sněmovny rozhodl o znaku a vlajce pod číslem 20 dne 29. 5. 2007. Popis obecních symbolů je následovný:

Blason znaku: Zlatý štít se zelenou hlavou, ve které je položena zlatá koruna. V zeleném štítě pětilist tvořený nahoře třemi lipovými listy a dole dvěma dubovými, vše zelené, přirozené barvy.

Blason znaku: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List je tvořen dvěma vodorovnými pruhy – žlutý a zelený v poměru 3:1. Uprostřed horního žlutého pole je zelený pětilist s hnědými stopkami, se třemi lipovými listy nahoře, dvěma dubovými listy dole.

¹⁴²Archív Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Mičovice.

3.15 Nebahovy

První zmínka o obci je z roku 1317.¹⁴³ Roku 1351 patří ves do panství Bavorov, avšak po založení hradu Helfenburk 1379 přechází pod správu hradu. Roku 1620 připadají Nebahovy šlechtickému rodu Buquoyů, kteří ho připojují pod své panství Libějovice.

První zmínky o škole pocházejí z konce 18. století. Protože obyvatelé nechtěli děti posílat do sousední vesnice kvůli nebezpečné cestě, zaplatili si jakési soukromé vyučování od docházejícího katechety Josefa Kladrubského z Prachatic.¹⁴⁴ Roku 1844 pak konečně dostávají povolení ke zřízení filiální školy, která je založena 1865. Od poloviny 19. století jsou Nebahovy samostatnou obcí.

Roku 1857 je započato se stavbou mešní kaple Panny Marie a roku 1889 je založen i sbor dobrovolných hasičů. Prvním velitelem je Antonín Kříž, který se angažuje i při zřízení zdejší pošumavské knihovny roku 1896.

Při prozkoumávání zdejšího terénu byla objevena tuha, která se dolovala od roku 1904.¹⁴⁵

Pod katastrální území Nebahovy patří také 11 samot¹⁴⁶, celkový počet trvalých obyvatel je 558.¹⁴⁷

V současnosti je starostou obce František Mráz, místostarostou je Josef Cinádr.¹⁴⁸

Lipová ratolest odkazuje na památnou třísetletou lípu srdčitou zvanou „Štuců lípa“. Pět listů znamená pět místních částí obce – Jelemek, Kralovice, Lažišťka, Nebahovy a Zdenice. Vlnité zlaté břevno symbolizuje historický kamenný most na Zlatém potoce a další potoky v obci. Růže je jednak jedním z atributů Panny Marie, které je zasvěcena místní kaple, jednak ukazuje na historické vazby k hradu Helfenburk, který byl postaven pány z Rožmberka, kteří růži mají ve svém erb. Vlajka koresponduje s návrhem znaku.

Autorem symbolů obce je Mgr. Jan Tejkal, jehož návrhy byly zastupiteli

¹⁴³Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách III.*, Praha 1951, s.181.

¹⁴⁴SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Základní devítiletá škola Nebahovy 1780-1987*, Pamětní kniha 1815-1973, s.1-8. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kisne&menu=3&id=310733&page=6> [k 21.4.2008]

¹⁴⁵SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Nebahovy*, Inventář.

¹⁴⁶Na Borcích, Na Louce, Na Mytí, Na Pasece, Pobočí, Úlehla, V Pláni, V Rozcích, Veverčí, Vopičkovna a Za Vrchy.

¹⁴⁷K 31.12.2016 (Údaj českého statistického úřadu), dostupné z: https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=profiluzemi&uzemiprofil=31588&u=__VUZE_MI_43_550434#

¹⁴⁸Dostupné z: <http://www.nebahovy.cz/zastupitelstvo-obce/> [k 23.3.2018]

schváleny na zasedání 1. 7. 2015. Starosta František Mráz sepsal žádost o udělení 7. 7. 2015. Návrhy byly v Podvýboru projednány 11. 11. 2015. Další vyjádření k nim napsal v Opavě 26. 5. 2015 PhDr. Karel Müller. Oznámení o výsledku celého jednání bylo obci oznámeno v Praze 3. 12. 2015 předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem Jandákem.¹⁴⁹

V Poslanecké sněmovně bylo s konečnou platností rozhodnuto 9. 12. 2015 pod číslem 44. Blason znaku a vlajky je tento:

Blason znaku: zelené pole se stříbrnou patou štítu, které odděluje zlato-zeleně vlnité břevno. Na zeleném poli je vztyčená zlatá lipová ratolest s pěti listy. V patě štítu je červená růže se zlatým semeníkem.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List je tvořen čtyřmi vodorovnými pruhy – zelený, vlnitý žlutý, vlnitý zelený a zvlněný bílý, v poměru 10:1:1:4. Uprostřed horního zeleného pruhu je vztyčená žlutá lipová ratolest s pěti listy. Uprostřed dolního bílého pruhu je červená růže se žlutým semeníkem.

¹⁴⁹Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Nebahovy.

3.16 Nová Pec

Zakladatelem obce je Jan Kristian z Eggenberku v roce 1686.¹⁵⁰ V době svého založení již měla 23 domů a je dokonce dochována i zakládací listina, která je dnes uložena ve Státním okresním archivu Prachatice.

Obyvateli byli Němci, kteří se živili dřevorubectvím, uhlířstvím a kolomaznictvím.

Velký rozmach nastal po dokončení Schwarzenberského plavebního kanálu roku 1822. Tuto velmi významnou stavbu navrhl inženýr Josef Rosenauer na příkaz knížete Jana ze Schwarzenbergu a otevřel tak cestu z nepřístupných šumavských lesů do Vltavy a dál do vnitrozemí. Kanál, jehož jedna část vedla okolo Nové Pece, umožňoval dopravu velkých klád a celých vorů. Hospodářská prosperita jen vzrůstala a obstarávala k roku 1910 obživu 486 německým obyvatelům.

Od roku 1824 zde byla i německá škola. Nová Pec se dočkala dalšího dopravního spojení s okolním světem v červenci 1892 kdy je dostavěna další část železnice.¹⁵¹ O dva roky později zde vzniká poštovní úřad Salnau-Bahnhof.¹⁵²

Další rozmach obce nastal po I. světové válce s vlnou turistického ruchu. Bylo postaveno lyžařské středisko, mnoho hotelů, hostinců. I nadále se usedlíci, kteří nepracovali u Schwarzenberského kanálu živili především jako uhlíři a kolomazníci. Avšak tento rozmach byl ukončen s příchodem II. světové války.

Roku 1937 byla vystavěna zdejší obecní škola Želnavá-nádraží, v níž se vyučovalo německy (kromě roku 1938). Školou však dlouho nezůstala a po dobu okupace byly její prostory využívány NSDAP a dalšími nacistickými organizacemi. Na konci války při osvobození Čech pak tyto prostory krátce využilo americké vojsko, které si zde zřídilo nemocnici. Po odchodu vojsk se znovuotevření školy ujímá učitel Oldřich Toufar. Vyučování započalo již následujícího školního roku, 3. 9. 1945 s celkem 10 dětmi. Situace po válce musela být velmi zlá. Z této kroniky se dozvídáme o několika akcích, při nichž se vybíralo na jídlo pro děti i na obyčejné boty a bačkory.¹⁵³

Dnes zde žije 444 obyvatel¹⁵⁴ a nejvíce z nich je zaměstnáno v lesnictví nebo

¹⁵⁰Antonín Profous mylně uvádí až rok 1720 ve svém díle *Místní jména v Čechách III.* (Praha 1951, s.331).

¹⁵¹SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Nová Pec (1686) 1872-1945*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001120> [k 24.3.2018]

¹⁵²Až po II. světové válce je označena jako Nová Pec.

¹⁵³SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Základní devítiletá škola Nová Pec I. 1945-1986*, Pamětní kniha 1945-1974, s.3-40. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kisnp&menu=3&id=311396&page=4> [k 8.5.2018]

¹⁵⁴Údaj k 31.12.2016. Dostupné z: https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jspx?_afP=profil-

turistickém ruchu. Starostou obce je Jakub Koželuh, místostarostkou obce Jaroslava Schönbauerová.¹⁵⁵

Zelená barva štítu ukazuje polohu obce uprostřed šumavské přírody a dřevorubecký původ obce. Modro-stříbrná pata štítu symbolizuje řeku Vltavu a Schwarzenberský plavební kanál. Kolomazná pec je mluvícím znamením štítu a má s obcí prokazatelnou historickou souvislost.

Autorem symbolů obce je Petr Kolář, který svou práci konzultoval s Alešem Zelenkou. Jejich návrhy byly schváleny zastupiteli obce 26. 10. 2000. Tehdejší starosta Jan Jelen na základě tohoto zasedání sepsal 8. 11. 2000 žádost o udělení znaku a vlajky. Návrhy byly v Podvýboru projednány 30. 5. 2001. Další vyjádření k návrhům chybí. Výsledek jednání byl obci oznámen v Praze 13. 6. 2001 předsedou Podvýboru PhDr. Vladimírem Cisárem.¹⁵⁶

V Poslanecké sněmovně bylo rozhodnuto pod číslem 87 dne 27. 6. 2001. Popis znaku a vlajky je následovný:

Blason znaku: Zelené pole se stříbrnou patou štítu, ve které jsou dvě modrá vlnitá břevna. V zeleném poli je kamenná pec na kolomaz přirozené barvy se třemi černými otvory a plamenem na vrcholu.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. Zelený list s bílou kamennou pecí na kolomaz, která má na vrcholu červený plamen, dole tři černé otvory.

uzemi&uzemiprofil=31588&u=__VUZEMI__43__550451# [k 24.3.2018]

¹⁵⁵Dostupné z: <http://www.novapec.info/index.php/zastupitelstvo-obce> [k 24.3.2018]

¹⁵⁶Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Nová Pec.

3.17 Nové Hutě

Vznik dnešní obce Nové Hutě není úplně jednoznačný. Obec se dodnes skládá z více částí,¹⁵⁷ které vznikaly postupně díky stavbě jednotlivých skláren. Nové Hutě jako obec jsou dokládány až ke konci 19. století, kdy patřili pod farnost Malého Zdíkova, avšak již k roku 1818 byly jednotlivé sklářské osady úzce propojeny pod jeden název-Kaltenbach.¹⁵⁸

První sklárnu zde postavil roku 1686 huťmistr Johann Pock, po kterém dostala i svůj název. Johann Pock byl velmi dobrý obchodník a zakrátko sklárna přestala stačit vyřizovat objednávky. Proto se rozhodl o její rozšíření a roku 1749 staví sklárnu další, tzv. Staré Hutě.

Brzy je postavena i Nová Huť (1825) a huť na dnešním Františkově. Prvními obyvateli jsou skláři z Bavorska a Horního Rakouska, tedy německy mluvící obyvatelé.

V průběhu 19. století velká koncentrace vytížených skláren na tak malém území způsobuje vytěžení dřeva do sklářských pecí a sklárny jsou donuceny ukončit svou činnost. Nejdéle zůstává v provozu sklárna na Františkově, která bojuje až do roku 1887. Lidé si musí hledat novou obživu. Hodně jich odchází do Bavorska, kde pracují jako tesaři, zedníci, přidavači nebo podomní obchodníci se skleněnými výrobky. Ti, co zůstávají, se přeorientují na zemědělskou výrobu nebo pracují v panských lesích jako dřevorubci.

Roku 1879 Michal Fuchs zakládá na Nových Hutích sirkárnu. Protože obchodu příliš nerozumí, spojí se s Josefem Stadlerem, který má výnosný obchod s deštníky a slunečníky. Michal Fuchs se přestává samotné sirkárně i obchodu věnovat, a tak celý podnik Josef Stadler oficiálně přebírá do svých rukou. Sirkárna je obživou pro 80–100 lidí. Roku 1913 ji však Josef Stadler prodává společnosti Helios. Ta nechce dál pokračovat ve výrobě. Podnik zastavuje a rozprodává.

Mnoho lidí přichází o práci. Slabá naděje jim zaplane díky majiteli panství a Alexandru Stögbauerovi, kteří zde postaví novou pilu, která by mohla dát lidem znovu obživu. Požár roku 1921 však způsobí, že přijdou i o tuto práci.

Statistické údaje vypovídají o vyspělosti a samostatnosti obce. K 15. 1. 1921 zde žilo 1727 obyvatel (kromě 14 lidí všichni německé národnosti). V provozu zde byly tři mlýny, dvě pily, devět hospod a škola.

Zajímavý je osud jedné z částí Nových Hutí, Františkova. Za druhé světové války zde fungoval zajatecký tábor pro ruské zajatce, kteří pak pracovali za těžkých

¹⁵⁷Osady-Nové Hutě, Staré Hutě, Pockovy Hutě, Pláně, část Františkova

¹⁵⁸Antonín Profous uvádí rok 1840 ve svém díle *Místní jména v Čechách III.* (s. 147)

podmínek v okolních lesích. V podzemní továrně na místě bývalé papírny pracovali totálně nasazení lidé z pracovních táborů na výrobě leteckých motorů Messerschmidt. Pro vysoké pece těžili rašelinu na Chalupské slati. Továrna dodnes nebyla prozkoumána a je zapečetěna. Někteří pamětníci však tvrdili, že se pracovníci nikdy domů nevrátili a byli zřejmě ke konci války spáleni ve vysokých pecích. Jestli je to pravda ukáže až čas a patřičný výzkum.¹⁵⁹

Nové Hutě jsou samostatnou obcí až od 1. 1. 1992. Dříve byly součástí Borových Lad. V současnosti je zde 95 trvalých obyvatel.¹⁶⁰ Starostou obce je Zdeněk Vácha, místostarostkou Jitka Hálová.¹⁶¹

Skleněný pohár odkazuje na místní sklářskou výrobu, můžeme říci, že je dokonce mluvícím znamením. Dva smrky znázorňují polohu obce v šumavské krajině a jsou připomínkou výroby dřevěného zboží v obci. Vlnité dělení štítu odkazuje jednak na původní německý název obce Kaltenbach, tedy Studený potok, jednak na zdejší přírodní památku Paseckou slat' a Vydří potok. Motiv srdce nahoře zakončený řeckým křížem je symbolickým vyjádřením místního kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Autorem symbolů obce je Mgr. Jan Tejkal. Jeho návrhy byly schváleny zastupiteli obce 5. 6. 2012. Na základě tohoto zasedání sepsal starosta Zdeněk Vácha 23. 7. 2012 žádost o udělení znaku a vlajky, kterou Podvýbor projednal 12. 9. 2012. Další vyjádření podal z Opavy 16. 4. 2012 PhDr. Karel Müller.

Oznámení obci o udělení symbolů přišlo z Prahy 4. 10. 2012 od předsedy Podvýboru Mgr. Zdeňka Bezecného, Ph.D.¹⁶²

O konečném přidělení symbolů bylo rozhodnuto 4. 10. 2012 pod číslem 42. Následuje popis znaku a vlajky:

Blason znaku: Štít je vlnitě dělený. Horní pole je zelené a leží v něm skleněný pohár mezi dvěma smrkami, vše stříbrné. Dolní pole je stříbrné a leží v něm červené srdce završené křížem.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List tvoří dva vodorovné pruhy – zelený a zvlněný bílý, který má tři vrcholy a dvě prohlubně. Pruhy jsou v poměru 3:2. Uprostřed zeleného pruhu je skleněný pohár mezi dvěma smrkami, vše bílé. Uprostřed bílého pruhu je červené srdce završené křížem.

¹⁵⁹Kronika obce Nové Hutě. Dostupné z: <http://www.obecnovehute.cz/kronika-nove-hute/>

¹⁶⁰K 1.1.2003

¹⁶¹Dostupné z: <http://www.obecnovehute.cz/obecni-urad/zastupitelstvo/> [k 24.3.2018]

¹⁶²Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Nové Hutě.

3.18 Pěčnov

Pěčnov zřejmě vznikl kolonizační činností během 13.století. Důkazy ovšem chybí. První písemná zmínka je až ze dne 14. 3. 1435, kdy je zmíněn v kupní smlouvě Petra Vlacha z Březí.¹⁶³ K panství Vlachovo Březí patřil Pěčnov až do roku 1850. Farností vždy spadal a nadále spadá pod nedaleké Lažiště. Roku 1873 byla v Pěčnově vystavěna kaple Neposkvrněného Početí Panny Marie.

V 15. století obec vlastnili Malovcové z Malovic. Po vymření tohoto rodu po meči se v 2. pol.16. století majetku ujímá manžel Anny Malovcové, Jan Vchynský z Vchynic. Po Vchynských se zde objevuje mezi lety 1689–1858 rod Dietrichsteinů. Po vymření mužských členů rodu dědí Pěčnov a další majetky manžel Terezie z Dietrichsteinu, Jan Bedřich z Herbersteinu. Mezi lety 1850–1938 byla obec poprvé samostatná. Ve druhé polovině 20.století se z ní stala část Chluman, poté část Vlachova Březí. Až od 24. 11. 1990 je znovu samostatnou obcí.¹⁶⁴

Obec nikdy nebyla velká. V roce 1654 je zde dokonce uvedeno jen 6 trvalých obyvatel ve dvou domech. Počet lidí se navyšoval. Ke konci 19. století je tu evidováno, i s osadou Horouty, 159 českých obyvatel.¹⁶⁵

Ani Pěčnovu se nevyhnuly přírodní katastrofy. Po požárech v letech 1697 a 1703 zbyla z celé obce pouze jedna chalupa. Místní se ale nezalekli a znovu ves vystavěli. Avšak roku 1848 museli čelit velkým povodním a 1879 největšímu požáru, co kdy tuto ves zachvátil. Za obět' jí padlo celkem 19 stavení. Tyto katastrofy napáchaly velké škody. Pěčnov si proto zvolil za svého patrona sv. Floriána, jakožto ochránce před požáry.¹⁶⁶

Na jaře roku 1957 bylo v Pěčnově založeno jednotné zemědělské družstvo. Prvním předsedou byl zvolen Josef Mráz. Družstvo však nemělo dlouhého trvání. Jen o tři roky později došlo k jeho rozdělení. Osada Horouty i se zemědělskou půdou byla převedena do katastru JZD Husinec, zbylá půda se samotným Pěčnovem se stala součástí JZD Chlumany.¹⁶⁷

V současnosti zde žije 151 lidí. Starostou obce je Mgr. Miroslav Král, místostarostou obce Bc. Stanislav Falář.¹⁶⁸

¹⁶³Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách III.*, Praha 1951, s.334.

¹⁶⁴Dostupné z: <http://www.pecnov.cz/ou/index.html> [k 5.4.2018]

¹⁶⁵SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Pěčnov 1865-1945 (1952)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001128> [k 8.5.2018]

¹⁶⁶Dostupné z: <http://www.pecnov.cz/ou/index.html> [k 5.4.2018]

¹⁶⁷SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Jednotné zemědělské družstvo Pěčnov 1957-1960*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001341> [k 8.5.2018]

¹⁶⁸Dostupné z: <http://www.pecnov.cz/ou/index.html> [k 5.4.2018]

Šikmé dělení štítu označuje horskou krajinu, zelené pole šumavskou přírodu. Modré pole je barvou vody, místního Drozdovského potoka a sv. Floriána, patrona obce. Šestihrotá hvězda (šest hrotů jako šest písmen v názvu obce) je atributem Panny Marie, které je zasvěcena zdejší kaple. Stříbrná a modrá barva jsou pro ni typické. Stříbrný lem je nutný k dodržení heraldického pravidla o pokládání barev na kov a naopak. Zlatý kůň je převzat z erbu Malovců z Malovic. Aby byl heraldicky odlišný, je polovina koně bez červené ohlávky a uzdy, má však červená kopyta. Vlajka vychází z navrženého znaku.

Obec Pěčnov požádala o návrhy znaku a obce firmu Alerion s.r.o., která spolupracovala s PhDr. Zdeňkem Kubíkem a Markem Medo. Vypracované návrhy schválilo zastupitelstvo obce 23. 4. 2015, poté starosta Mgr. Miroslav Král 13. 5. 2015 sepsal žádost o jejich udělení. Návrhy byly v Podvýboru projednány 3. 6. 2015. Další vyjádření chybí. Výsledek byl obci oznámen v Praze 17. 6. 2015 předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem Jandákem.¹⁶⁹

O definitivním udělení znaku a vlajky bylo rozhodnuto 15. 6. 2015 pod číslem 35. Blason obecních symbolů je následující:

Blason znaku: Zeleno-modrý šikmo dělený štít. V zeleném poli stříbrně lemovaná modrá hvězda. Dole v modrém poli polovina zlatého koně s červenými kopyty.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List je zeleno-modře šikmo dělený. V horní části zeleného pole je modrá šesticípá hvězda s bílým lemováním. V dolní části modrého pole je horní polovina žlutého koně ve skoku s červenými kopyty směrem k žerďové části.

¹⁶⁹Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Pěčnov.

3.19 Stachy

První zmínka o Stachách je z roku 1561.¹⁷⁰ Stachy byly součástí osmi královských rycht, jediná však česká.¹⁷¹ Od 14. století byla část území mezi Čechami a Bavorsky nazývána Královským hvozdem a patřila českému králi. Také jimi byla často zastavována různým šlechtickým rodům. Až císař Matyáš Habsburský 1617 svým výnosem potvrzuje, že se mohou obyvatelé sami z moci těchto rodů vykoupit a rychty, jakožto správní jednotky Královského hvozdu zůstanou pod ochranou panovníka. Králováci, jak se jim říkalo, měli četné výhody a výsady. Vztahovali se na kácení dřeva, chytání ryb, brtnictví, lov lesní zvěře, pálení milířů a mnohých dalších. Královský hvozď jako správní celek byl zrušen až c.k. výnosem roku 1850.

Stacháci patřili mezi vyhlášené světáky. Na jaře odcházeli do světa jako zedníci, přidavači, truhláři a cirkusáci. Těmi byli tak vyhlášení ve světě, že se jimi nechal inspirovat i Eduard Bass ve své knize *Cirkus Humberto*.¹⁷² Spousta z nich uměla i hrát na hudební nástroj, a tak si mohli přivydělávat v kapelách, než se na podzim vrátili domů.¹⁷³

Úpadek pro Stachy nastal po Mnichovské dohodě, kdy značná část osad patřící k obci byla vyňata a připojena k Říši. Druhá světová válka velmi zasáhla do zdejších životů. Podle vyprávění, které se dochovalo ve zdejší kronice, byly obci zabráný 10. 10. 1938 zabráný osady Jirkalov, Říhov, Kůsov, Zadov, Churáňov, Michalov, Šebestov a Chalupy. Tedy většina obce. Na popud dr. Tomáše Voldřicha byl vypracován jakýsi historicko-hospodářský rozklad o obci, který pak byl letecky poslán do Berlína. Na základě tohoto spisu pak měly být osady navráceny Republice československé.¹⁷⁴ Nakolik je toto tvrzení pravdivé, je otázkou. Předválečné a válečné události jsou od knihy zapsány zpětně a se silným vlasteneckým podtónem. Jestliže v roce 1930 zde žilo 2050 obyvatel (z toho 191 Němců), tak v roce 1950 již jen 1291. A tento počet se stále snižuje.¹⁷⁵

V současné době zde žije 1157 obyvatel.¹⁷⁶ Obec je rozlehlá a dá se rozdělit na tři místní části, které mají každé své podčásti. Tyto místní části jsou samotné Stachy¹⁷⁷,

¹⁷⁰Antonín Profous ve svém díle *Místní jména v Čechách IV.* (Praha 1957, s.157) uvádí až rok 1578.

¹⁷¹Rychty byly: Svatá Kateřina, Hamry, Hojsova Stráž, Zejbiš (Javorná), Zhůří, Kochánov, Stodůlky, Stodůlecké podíly a Stachy.

¹⁷²Eduard BASS, *Cirkus Humberto*, Praha 1941.

¹⁷³František MANDÁK, *Stachy, nahlédnutí do minulosti*, Stachy 2004, s. 8-175.

¹⁷⁴SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Místní národní výbor Stachy (1939) 1945-1990*, Pamětní kniha MNV Stachy I. 1945-1950, s.7. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kioss&menu=3&id=755&page=8> [k 8.5.2018]

¹⁷⁵František MANDÁK, *Stachy, nahlédnutí do minulosti*, Stachy 2004, s. 8-175.

¹⁷⁶Údaj k 1.1.2015

¹⁷⁷Podčásti Stach : Bláhov, Chalupy, Churáňov-samoty, Jirkalov, Krousov, Kůsov, Lesní Chalupy,

Jaroškov (patřící do roku 1970 ke Zdíkovci) a Úbislav.¹⁷⁸ Starostou obce je Ing. Petr Lampa, místostarostou Mgr. Michal Střeleček.¹⁷⁹

Původní návrh Stach přejímal historický znak Královácké rychty. Červeného jednoocasého přemyslovského lva se zlatou korunkou s rubíny na zeleném štítu, který drží rychtářské právo. Avšak heraldická pravidla neumožňují položit dvě barvy na sebe, což by červený lev na zeleném podkladě byl. Návrh byl proto přepracován a lev přebarven na zlatou barvu. Vlajka vychází ze znaku obce.

Obec požádala o zpracování návrhů znaku a vlajky obce PhDr. Jana Pelanta, Csc. a Václava Procházku. Jejich prvotní návrhy vycházely z historického znaku Královácké rychty a byly odhlasovány zastupitelstvem obce 17. 2. 1999. Na základě tohoto usnesení sepsal tehdejší starosta obce RNDr. Petr Šebelík žádost o jejich udělení. Žádost však byla zamítnuta kvůli porušení heraldického pravidla o kladení barev na sebe. Autoři proto své návrhy znovu přepracovali a tyto byly odsouhlaseny zastupiteli 26. 4. 1999. Tentýž starosta odeslal žádost znovu 27. 4. 1999. Nová žádost byla v Podvýboru projednávána 25. 5. 1999. Další vyjádření chybí. Oznámení o konečném výsledku obci proběhlo v Praze 2. 6. 1999 předsedou Podvýboru PhDr. Vladimírem Cisárem.¹⁸⁰

O obecních symbolech bylo s konečnou platností rozhodnuto v Poslanecké sněmovně 21. 6. 1999 pod číslem 21. Jejich blason je následující:

Blason znaku: Na zeleném štítě zlatý jednoocasý lev hledící vpravo se zlatou korunou na hlavě a držícím zlaté rychtářské právo.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. Zelený list se žlutým jednoocasým korunovaným lvem, který drží žluté rychtářské právo a hledí k žerďové části.

Michalov, Říhov, Stachy, Šebestov a Zadov

¹⁷⁸Podčásti Úbislavi: Kundralec, Úbislav

¹⁷⁹Dostupné z: <http://www.stachy.net/> [k 5.4.2018]

¹⁸⁰Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Stachy.

3.20 Stožec

Na blízkém stejnojmenném kopci stával od poloviny 13. století hrádek. Ten měl, stejně jako mnoho dalších, bránit pořádek na blízké Zlaté stezce. Vystavět hrádek zřejmě nechala vyšehradská kapitula. Podhradí bylo snad osídleno od 16. století. Pozdější dřevorubecká osada vznikla až během 17. století.¹⁸¹ První písemná zmínka o osadě pochází až z roku 1769.¹⁸² Jako významné středisko dřevařské výroby se nejvíce proslavilo firmou Bienert, kde se zpracovávalo rezonanční dřevo na hudební nástroje.

Ve Stožci v únoru 1850 proběhla největší pytlácká bitva v Evropě. Bavorští pytláci tady zaútočili na lesníky, kteří byli nuceni se ukrýt v místním hotelu Pstruh. Tehdy přišlo několik lidí o život, bylo zde množství zraněných. Ještě při opravě hotelu ve 30. letech minulého století se nacházely v dřevěném obložení a trámech kulky z této bitvy.

Největší rozmach přinesla obci železniční trať, která byla do Stožce přivedena v roce 1910. Byla to jedna z posledních lokálních tratí v Česku. Vedla z Černého Kříže do Nového Údolí, kde je státní hranice a spojovala tak bavorskou a českou dráhu dohromady.

V roce 1900 měla obec 2733 obyvatel a tento počet se zvyšoval až do druhé světové války. Po poválečném odsunu zde zůstalo pouze 599 obyvatel. Počet stále klesá. Dnes tady žije 194 lidí¹⁸³ i s přilehlými osadami České Žleby, Černý Kříž, Dobrá a Nové Údolí. Starostkou obce je Bc. Drahomíra Stanžovská, místostarostou Miroslav Karabec.¹⁸⁴

Znak je rozdělen na tři části, které v době vzniku tvořily obec – České Žleby, Dobrá a samotný Stožec. Modro-červená vidlice znázorňuje soutok Teplé a Studené Vltavy. Zelené pole zastupuje vrch Stožec a šumavskou přírodu. Lilie odkazuje jak na stožeckou kapli Panny Marie, tak i na kostel sv. Anny v Českých Žlebech. Červená růže se pak dá vztáhnout jak k Panně Marii, tak i na šlechtický rod Rožmberků, který měl území obce v držení. Vlajka odpovídá navrženému znaku.

Autorem znaku a obce je Stanislav Kasík z heraldické kanceláře Dauphin. Jeho návrhy byly zastupiteli přijaty 19. 6. 2013. Tehdejší starosta Ing. Martin Černý 23. 7. 2013 sepsal žádost o jejich udělení. Návrhy byly projednány v Podvýboru

¹⁸¹SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Stožec 1874-1945 (1948)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001147> [k 8.5.2018]

¹⁸²Antonín Profous ve své knize *Místní jména v Čechách IV.* (Praha 1957, s.176) uvádí až rok 1841.

¹⁸³Údaj k 1.1.2014

¹⁸⁴Dostupné z: <http://www.stozec.cz/oustozec/> [k 5.4.2018]

26. 2. 2014. Další vyjádření chybí. Výsledek byl obci oznámen v Praze 17. 3. 2014 předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem Jandákem.¹⁸⁵

Rozhodnutí o znaku a vlajce obce padlo 4. 3. 2014 v Poslanecké sněmovně pod číslem 11. Jejich blason je následující:

Blason znaku: Štít dělený modro-červeně polcenou vidlicí. V horním zeleném poli je položena zlatá lilie, v obou dolních stříbrných polích je položena červená růže se zlatým semeníkem.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. Bílý list se zeleným žerďovým klínem, který sahá do páté dvanáctiny délky a červeno-modře dělenou vidlicí. Ramena vidlice vychází z první čtvrtiny horního a dolního okraje a ze dvou prostředních osmin vlajčího okraje listu. V zeleném klínu žlutá lilie. V každém bílém poli červená růže se zlatým semeníkem.

¹⁸⁵Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Stožec.

3.21 Svatá Maří

První dochovaná písemná zmínka o obci je z roku 1352 jako *S. Mariam in Laz.* Jméno obec zřejmě převzala po místním kostele, který je zasvěcený Máří Magdaléně, samotné jméno Laz (či Laziště) označuje místo vzniklé žďářením lesa. Tento přídavek však postupně zanikl.¹⁸⁶

Založení vesnice je zřejmě výsledkem vnitřní kolonizace pánů z nedalekých Čestic. Bližší určení založení však není možné. Určitým vodítkem může být pozdně gotická křtitelnice ve zdejší kostele, na níž jsou vytesány čtyři znaky. Vodorovně břevno jako znak Budkovských z Budkova; dva klíče, jakožto znak Nebřehovských, a nakonec růžice a kapr – znak pánů z Čestic. Dalším dokladem o stáří kostela, a potažmo celé vesnice, je zdejší kostelní zvon. Ten (společně se zvony ve Zdíkovci) se řadí k nejstarším zvonům v celých jižních Čechách.

První doložený kněz, který tu trvale působil je uváděn k roku 1360. Jeho jméno se bohužel nedochovalo.

Rod pánů z Čestic se okolo roku 1400 rozdělil na dvě větve. Čestickou, založenou Rynhardem a lčovickou, založenou Přechem. I nadále patřila Svatá Maří pod větev čestickou. Během husitských válek se však obě větve a jejich majetkové poměry různě mísili podle aktuálního dění. Roku 1556 umírá Vilém z Čestic a s ním po meči i přeslici celá čestická větev. Nedlouho poté, roku 1574, vymírá po meči i lčovická větev. Jediná přeživší je dcera Jana, která se provdává za Bernarta z Hodějova. Bernart zděděný majetek své manželky přebírá a rozhojňuje. V Lčovicích přestavuje tvrz na renesanční zámek, přikupuje i Milevsko. Po jeho smrti dědí celé panství Přechem, který pokračuje v jeho stopách. K už tak velkému panství přikupuje i Konopiště a Týnec nad Sázavou.

Po stavovském povstání, kterého se Hodějovští aktivně účastní, je všechn majetek zkonfiskován. Část majetku, i se Svatou Maří, kupuje v roce 1622 Jindřich Michal Hýzrle z Chodů. Tento voják prodává roku 1651 panství své třetí manželce Eleonoře Alžbětě z Dounu, a to se tak dostává do majetku hraběte Karla Leopolda Carreto-Millesimo.

Velký požár obec zachvátil 30. října 1773, kdy vypukl z neznámých důvodů v domě Matěje Vítka. Rychle se rozšířil a padlo mu za oběť pět selských usedlostí a dvě chalupy. Poničena byla i budova školy, vyučování proto muselo probíhat v pronajatých místnostech. Poničen byl i kostel, kde oheň vzplál na třech místech.

¹⁸⁶Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách III.*, Praha 1951, s.24.

Naštěstí byl brzy uhašen a kostel tak zachráněn. Další požár obec zachvátil 28. července 1889. Ten zapálil Josef Kutheil ve stodole svého bratra Ondřeje. Oheň schvátil domy pěti rolníků a jednu chalupu, a to za čtvrt hodiny. Ani povodní nebyli svatomařští občané ušetřeni. Dne 14. června 1860 přišla taková průtrž mračen s krupobitím, že voda vzala celkem tři mosty a zničila sutinou a stromovím farní louku.¹⁸⁷

Na blízkém vrchu Skalka je od října 1935 vystavěna rotunda sv. Václava s rozhlednou, ke kterým vede Kalvárie Sv. Maří.¹⁸⁸

V období Protektorátu zůstala obec připojena k Protektorátu Čechy a Morava. Hranice byla na silnici k Vimperku k hostinci „U Chválovny“.

Dnes v obci žije 541 obyvatel.¹⁸⁹ Ke Svaté Maří jsou přičleněny osady Brdo, Smrčná, Štítkov, Trhonín a Vícemily. Starostou obce je Pavel Mráz, místostarostou František Scherer.¹⁹⁰

Kostel ve znaku je zdejší kostel Máří Magdalény, který dal obci název. Tři smrky odkazují na polohu obce ve smrkových šumavských lesích. Prapor vychází z návrhu znaku obce.

Autora návrhů se nepodařilo zjistit. V archivních materiálech je pouze psáno, že vše telefonicky konzultoval s Dr. Janem Pelantem. Návrhy byly schváleny zastupitelstvem 1. 2. 2002. Na základě tohoto zasedání sepsal tehdejší starosta František Scherer 4. 2. 2002 žádost o jejich udělení. Návrhy byly v Podvýboru projednány 27. 3. 2002. Další vyjádření chybí. Výsledek byl obci oznámen z Prahy 26. 4. 2002 předsedou Podvýboru PhDr. Vladimírem Cisárem.¹⁹¹

Předseda Poslanecké sněmovny rozhodl o konečném udělení symbolů obce 9. 4. 2002 pod číslem 104. Následuje jejich blason:

Blason znaku: Modro-stříbrný kosmo dělený štít. V modrém poli stříbrný kostel s věží po pravé straně, červenými střechami, třemi obdélníkovitými černými okny ve věži, třemi černými lomenými okny v budově kostela, v níž jsou otevřená černá vrata s černými mřížemi. Věž je zakončena černou makovicí s křížem. Ve stříbrném poli tři vykořeněné smrky zelené barvy.

¹⁸⁷Václav STARÝ, *Svatá Maří. Z dějin jedné šumavské obce 1352-2002*, Svatá Maří 2002, s.7-30.

¹⁸⁸SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Svatá Maří 1879-1945 (1949)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001149> [k 8.5.2018]

¹⁸⁹ Údaj k 23.12. 2008

¹⁹⁰Dostupné z: <http://www.svatamari.cz/obecni-urad/struktura-uradu.html> [k 8.5.2018]

¹⁹¹Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Svatá Maří.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. Modrý list s bílým žerďovým klínem, který má vrchol na vlajícím okraji. V bílém klínu jsou tři zelené vykořeněné smrky, které se směrem k vlajcímu okraji zmenšují.

3.22 Šumavské Hoštice

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1352.¹⁹² Archeologický průzkum v roce 2014 ale prokázal osídlení nejméně o století dříve. Obec byla od počátku nazývána Hosticemi, Husicemi či Hošticemi. Až na počátku 90. let 19. století získala neoficiální přívlastek Šumavské pro lepší odlišení od dalších Hoštic v okolí (u Volyně, Střelské). Oficiálně byla změna názvu obce potvrzena v roce 1924.¹⁹³

Hoštice byly od svého počátku součástí vimperského panství. Mezi nejvýznamnější majitele panství lze jmenovat rod Malovců z Chýnova nebo rod Rožmberků, kteří patřili mezi nejvýznamnější v celé zemi a ovládali takřka celé jižní Čechy.¹⁹⁴ Posledním šlechtickým rodem byli Schwarzenbergové, kteří panství zdědili po Marii Arnoštce z Eggenbergu v roce 1719. Schwarzenbergové byli výtečnými hospodáři a zasloužili se i o vyhlášení Boubínského pralesa chráněným územím.

Farní kostel v Šumavských Hošticích zasvěcený Sv. apoštolům Filipu a Jakobovi je připomínán v roce 1360. Původní kostel ale vyhořel v roce 1654. Protože kostel následkem požáru chátral, bylo roku 1747 rozhodnuto o jeho zbourání a stavbě nového kostela. Pověřen tímto úkolem byl knížecí stavitel František Jakub Fortin. Práce byla dokončena v roce 1751 a kostel 29. září slavnostně vysvěcen. Součástí kostela bylo i několik zvonů. Ty však byly zřejmě zrekvírovány za první světové války.

Prvním učitelem v obci byl jmenován Hynek Jiříček, který byl i malířem a řezbářem. Vyučování probíhalo až do roku 1790 v pastoušce, samostatnou budovu škola získala o pět let později. Vyučování probíhalo v této české obci česky. Až v roce 1940 pod vlivem politických událostí v zemi byla otevřena v budově školy i jednotřídka německá, kterou navštěvovalo 17 chlapců a 21 děvčat. České i německé vyučování tak probíhalo souběžně v jedné budově, nezávisle na sobě.

Druhá světová válka nepoznamenala převážně české Šumavské Hoštice tolik, jako okolní osady. V době Protektorátu patřila stále ke zbytku Čech, nebyl proveden žádný odsun obyvatelstva.¹⁹⁵

Po válce v obci vzniklo pastvinářské družstvo a od roku 1951 i družstvo menšinové otrubové. Jednotné zemědělské družstvo, které vzniklo 27. června 1957 navázalo na oba své předchůdce. Prvním předsedou byl ustanoven Antonín Moravec.

¹⁹²Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách I.*, Praha 1947, s.730-731.

¹⁹³Pavel FENCL, *Šumavské Hoštice. Obec a její místní části. Kosmo, Škarez 2.díl, Šumavské Hoštice a Vojslavice*, Šumavské Hoštice 2016, s.9-132.

¹⁹⁴SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Šumavské Hoštice 1787-1945 (1949)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001154> [k 8.5.2018]

¹⁹⁵Pavel FENCL, *Šumavské Hoštice. Obec a její místní části. Kosmo, Škarez 2.díl, Šumavské Hoštice a Vojslavice*, Šumavské Hoštice 2016, s.9-132.

Družstvo se specializovalo především na živočišnou výrobu. V roce 1990 se nástupcem JZD stalo Zemědělské družstvo Šumavské Hoštice. Jeho výměra se však postupně zmenšovala, také lidí ubývalo. Ke dni 2. 1. 2006 ukončilo svou činnost úplně.¹⁹⁶

V současnosti v obci a jejích přilehlých osadách (Kosmo, Vojslavice, Škarez) žije 396 lidí.¹⁹⁷ Starostou obce je Mgr. Petr Fleischmann, místostarostou Ing. Vladimír Sedlák.¹⁹⁸

Zelená barva poloviny štítu a smrková větvíčka jsou částečným mluvícím znamením – odkazují na přívlastek obce Šumavské. Čtyři listy jsou čtyřmi osadami, které dnes tvoří tuto obec. Největší z listů patří přímo Šumavským Hošticím. Lipové listy zároveň odkazují na památný chráněný strom v katastru obce, lípu u Machkova mlýna. Tři převázané obilné klasy připomínají historický zemědělský ráz obce.

Obec požádala o ztvárnění znaku a vlajky místní amatérské heraldiky Mgr. Pavla Fencla a MUDr. Jana Antonína Magera. Jejich návrhy byly zastupitelstvem schváleny 17. 3. 2015. Starosta Petr Fleischmann pak 10. 4. 2015 odeslal žádost o jejich udělení. Návrhy byly v Podvýboru projednány 3. 6. 2015. Další vyjádření chybí. Výsledek byl obci oznámen z Prahy 16. 6. 2015 předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem Jandákem¹⁹⁹

Obecní symboly byly definitivně uděleny 1. 10. 2015 předsedou Poslanecké sněmovny pod číslem 40. Jejich popis je následovný:

Blason znaku: Polcený štít, levá polovina dělená. V pravé zelené polovině štítu položené čtyři zlaté lipové listy vyrůstající ze zlatého kotouče, horní list je větší. V pravém horním stříbrném poli šikmo položená zelená smrková větvíčka. V pravém dolním červeném poli vztyčené tři zlaté převázané obilné klasy.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. Zelený list se čtyřmi žlutými lipovými listy vyrůstajícími ze zlatého kotouče uprostřed. List směřující k žerd'ové části je větší.

¹⁹⁶SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Zemědělské družstvo Šumavské Hoštice (1949) 1957–2006*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001270> [k 8.5.2018]

¹⁹⁷Údaj k 1.1.2006

¹⁹⁸Dostupné z: <http://www.sumavskehostice.cz/index.php?nid=1996&lid=cs&oid=206511> [k 8.5.2018]

¹⁹⁹Archiv Poslanecké sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Šumavské Hoštice.

3.23 Tvrzice

Obec byla založena roku 1315 královnou Eliškou Přemyslovnou, osídlení zde bylo již dříve.²⁰⁰ Archeolog Bedřich Dubský tady objevil střeby ze sídliště doby hradištní.

Po zrušení královského volyňského újezdu ve 14. století připadly Tvrzice k milejovskému rychtářství pod panství Hluboká.²⁰¹

Roku 1552 byla ves prodána Vilému z Rožmberka, který ji připojuje k helfenburskému panství. Od jeho bratra, Petra Voka, Tvrzice kupují 9. srpna 1595 Jindřich a Adam Řepičtí z Modliškovic. Tento rod se zde usazuje na více jak 150 let a nechávají si tu vystavět renesanční tvrz.

Během druhé poloviny 17. století ves rychle vystřídá několik majitelů.

Roku 1666 Tvrzice kupuje Karel Leopold hrabě Caretto-Millesimo. Tehdy už je ves vedena pod správou panství Vlachovo Březí. O 10 let později ji od něj kupuje baron Matyáš Gottfried z Wunschwitz. Ani u něj není obec nadlouho v majetku. O pouhé čtyři roky později ji prodává Gundakaru hraběti z Dietrichsteina. Třicetiletá válka a její následky zřejmě Tvrzice velmi poznamenaly. Podle zápisů z Berní ruly (1715) zde žije pouze 5 sedláků a 4 chalupníci. S rodem Dietrichsteinů však nachází konečně zasloužený klid. Ti Tvrzice vlastní do roku 1858, kdy rod vymírá po meči. Majetek přechází na manžela hraběnky z Dietrichsteina, Jana Bedřicha Herberstaina. Rod Herberstainů se snaží majetek udržet i po I. světové válce, ale po zákonu o pozemkové reformě roku 1919 vidí, že nemá mnoho nadějí a panství postupně rozprodávají. Co zbývá, tak 1. října 1924 (vyjma cihelny) zabírá Státní pozemkový úřad.

Od něj majetek kupuje František Pektor 1. února 1925, již s cihelnou. František Pektor hospodaří s nově nabytým majetkem až do roku 1948. Tehdy mu bylo ponecháno pouhých 14 hektarů, ostatní přebírá Státní statek. Pektorův statek se stává základnou budoucího JZD, oficiálně založeného roku 1957.

Tvrzice se v současné době mohou pyšnit třemi domy zapsané jako kulturní památka ČR, které jsou připisovány lidovému staviteli Jakubu Bursovi.²⁰²

Do katastrálního území obce patří samoty Ovčín a Pahrbek. Celkem zde trvale

²⁰⁰Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách IV.*, Praha 1957, s.405.

²⁰¹SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Tvrzice 1828-1945 (1948)*, Pamětní kniha obce Tvrzice 1927, s.12. Dostupné z:

<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiotv&menu=3&id=120&page=5> [k 8.5.2018]

²⁰²SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Místní národní výbor Tvrzice 1945-1990*, Inventář. Dostupné z:<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001383> [k 8.5.2018]

žije 121 lidí. Starostkou obce je Michaela Hávová, místostarostkou obce Mgr. Michaela Nenadálová.²⁰³

Cimbuřová hlava štítu je mluvícím znamením obce. Koruna připomíná založení obce královnou Eliškou Přemyslovnou. Lovecký pes pochází z erbu Jindřicha Chřepického z Modlíškovice, který obec vlastnil mezi lety 1595 a 1666 a který si zde nechal vystavět renesanční tvrz. Vlajka odpovídá znaku obce.

Autorem znaku a vlajky je Mgr. Jan Tejkal, jehož návrhy byly zastupitelstvem obce schváleny 12. 3. 2017. Starostka Michaela Hávová 15. 3. 2017 sepsala žádost o jejich udělení. Návrhy byly v Podvýboru projednány 3. 5. 2017. Další vyjádření k nim sepsal v Opavě 16. 1. 2017 PhDr. Karel Müller. Výsledek o udělení byl obci oznámen z Prahy 23. 5. 2017 předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem Jandákem²⁰⁴

Definitivně byl znak i vlajka udělen předsedou Poslanecké sněmovny 6. 6. 2017 pod číslem 68 a jejich popis je následovný:

Blason znaku: Zelené pole s cimbuřovitou hlavou štítu. V poli vyrůstající stříbrný lovecký pes se zlatými drápy, zlatým obojkem a vyplazeným červeným jazykem. Vpravo nahoře je provázaný zlatou korunou.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List tvoří dva vodorovné pruhy – bílý a zubatý zelený v poměru 1:4. Zelený pruh má tři zuby s výškou jedné desetiny šířky listu a čtyři stejně velké mezery. Z dolního okraje listu vyrůstá bílý lovecký pes se žlutou zbrojí, žlutým obojkem a vyplazeným červeným jazykem. Před čenicem má žlutou korunu.

²⁰³Dostupné z: <http://tvrzice.cz/zakladni-informace/> [k 26.3.2018]

²⁰⁴Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Tvrzice.

3.24 Vacov

Nejstarší dochovaná písemná zmínka o obci je z roku 1352²⁰⁵, archeologické nálezy však dokládají osídlení nejméně o století dříve.

Původně zde zřejmě stávala zemanská tvrz. Mezi lety 1359 a 1396 jsou jako majitelé vsi doloženi Bozděch ze Čkyně se svým bratrem Karlem. Rod pánů ze Čkyně zřejmě vlastnil Vacov i po celé 15. století. Roku 1513 se uvádí další majitel, Vilém Přech z Čestic. Toho později, roku 1588, vystřídá Václav Koc z Dobrše, který tak Vacov připojuje ke zbytku svého panství. Rod Koců z Dobrše tu panuje více jak dvě století. Až v 18. století je vystřídají Schwarzenbergové.

Na místě původní tvrze byl zřejmě mezi lety 1230–1240 vystavěn románský jednolodní kostelík s apsidou a věží, který byl zasvěcen sv. Mikuláši. Kostel však roku 1757 vyhořel, a i když roku 1784 obnoven, nebyl v dobrém technickém stavu. Roku 1885 proto bylo rozhodnuto o jeho zboření a postavení kostela nového. Návrh na stavbu vzešel od stavitele J. Sedláčka. Nový novogotický kostel sv. Mikuláše byl postaven mezi lety 1889 a 1890 a byl do něj umístěn zvon z původního kostela, který je dílem mistra Brikcí ze 16. století.²⁰⁶ Slavnostního položení základního kamene se zúčastnil dokonce budějovický biskup Dr. Martin Josef Říha.²⁰⁷

Prvním doloženým učitelem ve Vacově byl od roku 1655 Martin Tejnhorský, kterého o jedenáct let později vystřídal Martin Hlavatý z Vlkonic. Až kníže Jan Adolf ze Schwarzenbergu nechává roku 1815 vystavět samostatnou jednopatrovou budovu školy, která je posléze ještě rozšířena.

Druhá světová válka obec nadmíru nepostihla, zůstala připojena k Protektorátu Čechy a Morava. Až na konci války, 23. února 1945 zde bylo ve škole nakrátko ubytováno 327 německých uprchlíků ze Slezska.²⁰⁸

Na konci 19. století měla obec 120 obyvatel, dnes zde žije i s přilehlými

²⁰⁵Antonín Profous ve své knize *Místní jména v Čechách IV.* (Praha 1957, s.464-465) uvádí až rok 1405.

²⁰⁶SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Vacov 1837-1945 (1959)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?start=&limit=20&order=nazev&menu=4&zpet=&doctree=1xi&id=922210501001164&pomid=922210501001164&archiv=SOKA%20Prachatice&start=&limit=20&order=nazev> [k 9.5.2018]

²⁰⁷SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Vacov 1837-1945 (1959)*, Pamětní kniha obce Vacov I.díl 1926-1945 (1959), s.12. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiova&menu=3&id=122&page=8> [k 9.5.2018]

²⁰⁸SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Vacov 1837-1945 (1959)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?start=&limit=20&order=nazev&menu=4&zpet=&doctree=1xi&id=922210501001164&pomid=922210501001164&archiv=SOKA%20Prachatice&start=&limit=20&order=nazev> [k 9.5.2018]

osadami²⁰⁹ 1443 obyvatel.²¹⁰ Starostou obce je Miroslav Roučka, místostarostou František Hůle.²¹¹

Biskupská berla a tři zlaté koule jsou atributy svatého Mikuláše, kterému je zasvěcen zdejší kostel a s nímž jsou spojeny i počátky obce. Vlajka vychází z návrhu znaku obce.

Autora návrhů se bohužel nepodařilo zjistit. V materiálech je pouze psáno, že vše telefonicky konzultoval s Dr. Janem Pelantem. Návrhy byly zastupitelstvem obce schváleny na zasedání 11. 5. 2000. Poté starosta MVDr. František Roučka sepsal 23. 8. 2000 žádost o jejich udělení. Návrhy byly v Podvýboru projednány 18. 4. 2001. Další vyjádření chybí. Výsledek byl obci oznámen z Prahy 15. 5. 2001 předsedou Podvýboru PhDr. Vladimírem Cisárem²¹²

Předseda Poslanecké sněmovny rozhodl o udělení znaku a vlajky obci 11. 5. 2001 pod číslem 84. Jejich blason je následující:

Blason znaku: Modrý štít rozdělený zúženým zlatým kulem. V pravé polovině tři zlaté koule pod sebou, v levé polovině zlatá biskupská berla.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. Žlutý list s modrým žerďovým klínem, který má vrchol v polovině vlajícího okraje. V klíně vedle sebe tři žluté koule, každá o průměru jedné čtvrtiny šířky listu.

²⁰⁹ Vacov, Benešova Hora, Čábuze, Javorník, Lhota nad Rohanovem, Milíkov, Miřetice, Mladíkov, Nespice, Přečín, Ptáková Lhota, Rohanov, Vlkonice a Žár.

²¹⁰ Údaj k 31.12.2015. Dostupné z: <http://www.sumavanet.cz/vacov/zaklad.asp> [k 9.5.2018]

²¹¹ <http://www.vacov.cz/ouvacov/> [k 9.5.2018]

²¹² Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Vacov.

3.25 Vitějovice

První písemná zmínka o obci je zachycena v darovací listině z 28. srpna 1283, ve které král Václav II. daruje pozemky a některé vsi (mezi nimi právě Vitějovice) Janu z Michalovic za věrnost koruně.²¹³ Archeologové však našli poblíž Vitějovic několik pohřebních mohyl, které datují do 8.–9. století našeho letopočtu. Zdejší osídlení tedy bylo již dříve.

Dalšími ze známých majitelů Vitějovic jsou bratři Verner, Racek a Přibík. Za jejich života tu již stál blízký hrad Osule, který byl postaven jako jeden z mnoha na ochranu Zlaté stezky.²¹⁴ Bratři měli společně s Bavorem II. ze Strakonice dohlížet na bezpečí české strany Zlaté stezky, o čemž svědčí několik listů, které si vyměnili s Jindřichem z Leubelfingu. Bratři se také snažili kolonizovat okolí svého panství,²¹⁵ avšak stejný záměr měl i klášter ve Zlaté Koruně. Několikrát se obě strany kvůli území dostaly do sporu. Přítrž těmto sporům učinila až nabídka výměny území s Bavorem ze Strakonice. Ten jim za vesnice Vitějovice a Frantoly daroval svůj dosavadní hrad a panství Pořešín u Kaplice, kam se bratři přestěhovali a dál tam pokračovali ve své kolonizační činnosti.

Po vybudování nedalekého hradu Helfenburk byly Vitějovice jednou ze vsí, která byla pod novou správou připojena. Obyvatelé po této správní změně museli navštěvovat kostel v Blanici. Protože však cesta byla dlouhá a občas nebezpečná, svolili noví páni Vitějovic, Petr, Oldřich a Jan z Rožmberka listinou z 16. září 1369 založit a vystavět kapli v samotných Vitějovicích zasvěcenou sv. Markétě.

V roce 1593 Petr Vok z Rožmberka prodává část svého helfenburského panství a zbytek, i s Vitějovicemi, připojuje ke svému panství Libějovice. Ve své poslední vůli toto panství odkazuje svému synovci Janu Zrinskému. Ten však svého strýce přežije o pouhé tři měsíce. Panství přechází dál na Švamberky. Ti se aktivně zúčastňují stavovského povstání na špatné straně a majetek je jim zkonfiskován. Následně jsou Libějovice s celým panstvím darovány císařem Ferdinandem II. Karlu Bonaventuru Buquoyi a jeho rodině.

Ani Vitějovicím se nevyhnuly pohromy. Několik požárů zachvátilo vesnici

²¹³Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách IV.*, Praha 1957, s.558-559.

²¹⁴O založení hradu se literatura různí. Mohl ho založit Bruno z Vitějovic i král Přemysl Otakar II. Po výměně panství a odchodu Vernera, Racka a Přibíka na hrad Pořešín zůstal Osule pustý. Postupně ztrácel svůj význam. V polovině 14. století připadl Rožmberkům, kteří ho z obav o jeho zneužití nechali pobořit.

²¹⁵Založili i nedalekou ves Frantoly. Dnes část obce Mičovice.

v 17. a 18. století. Jeden z nich si vyžádal lidský život. Další požáry byly ve druhé polovině 19.století. Ve stejné době je zaznamenáno i několik povodní z prudké průtrže mračen, které měly za následek zbořené mosty, zničenou úrodu i lidský život, když do bývalého školního dohláze Jana Kubičky uhodil blesk.²¹⁶

Do života obce zasáhl až konec druhé světové války, kdy se tu sešlo pět armád. Při osvobození tady americká armáda zastavila ustupující německé a maďarské jednotky a zřídila tu zajatecký tábor, který hlídali nově zmobilizovaní českoslovenští vojáci. Po čtyřech dnech přijela sovětská armáda, která si tábor převzala.²¹⁷ Na tomto místě bylo vystavěno několik pomníků. Nejmonumentálnější z nich byl vystavěn mezi lety 1986 a 1987, tedy ve stejné době, kdy započala výstavba nedaleké jaderné elektrárny Temelín.²¹⁸ Traduje se, že na pomník byl použit beton právě z Temelínu. Pomník zde stojí dodnes a lidově se mu říká „U Stopařky“.

Dnes zde žije 435 obyvatel.²¹⁹ Starostkou obce je Ing. Lenka Tůmová, místostarostkou je Ivana Kubičková, DiS.²²⁰

Obecná figura hradu připomíná hrad Osule, hrot šípů erbovní figuru bratří Vernerů, Racka a Přibíka z Vitějovic. Latinský kříž s perlou uprostřed je atributem sv. Markéty. Té je nejen zasvěcen místní kostel, ale připomíná i zdejší historickou farní pečeť. Vlnitá hlava štítu symbolizuje Zlatý potok a jeho historii při rýžování zlata. Vlajka vychází z návrhu znaku obce.

Autorem znaku a vlajky je Mgr. Jan Tejkal. Jeho návrhy byly zastupitelstvem odhlasovány 14. 12. 2011. Tehdejší starosta Zdeněk Študlar pak 11. 1. 2012 odeslal žádost o jejich udělení. Návrhy byly v Podvýboru projednány 9. 5. 2012. Další vyjádření k nim sepsal v Opavě 25. 8. 2011 PhDr. Karel Müller. Konečný výsledek byl obci oznámen z Prahy 11. 5. 2012 předsedou Podvýboru Mgr. Zdeňkem Bezečným, Ph.D.²²¹

O udělení obecních symbolů bylo definitivně rozhodnuto v Poslanecké sněmovně 18. 5. 2012 a jejich popis je následující:

Blason znaku: Zelené pole se zvýšenou vlnitou zlatou hlavou štítu. V zeleném

²¹⁶Václav STARÝ, *700 let obce Vitějovice*, Vitějovice 1983, s. 5-53.

²¹⁷SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Vitějovice 1836-1945 (1952)*, Pamětní kniha obce Vitějovice (1924) 1945-1983, s.54. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiovi&menu=3&id=127&page=25> [k 9.5.2018]

²¹⁸Václav STARÝ, *700 let obce Vitějovice*, Vitějovice 1983, s.5-53.

²¹⁹Dostupné z: <http://mesta.obce.cz/zsu/vyhledat-18267.htm> [k 9.5.2018]

²²⁰Dostupné z: <http://vitejovice.cz/zastupitelstvo-obce/os-50/p1=58> [k 9.5.2018]

²²¹Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Vitějovice.

poli stříbrný hrad s věží na každé straně. Každá věž má cimbuří a černé obdélníkové okno. Věže jsou spojené hradbou s cimbuřím, kde je prázdná gotická brána. Přes bránu prochází zlatý latinský kříž se stříbrnou perlou uprostřed, v dolní části pod hradem je kříž ukončen stříbrným hrotem střely.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. Zelené pole se žlutým žerďovým zvlněným pruhem, který má dva vrcholy a tři prohlubně a je široký jednu šestinu délky listu. V zeleném poli bílý hrad s věží na každé straně, která má každá černé okno. Věže jsou spojené cimbuřím s prázdnou gotickou bránou. Přes bránu prochází žlutý latinský kříž s bílou perlou uprostřed, v dolní části zakončený bílým hrotem střely.

3.26 Zbytiny

Nejstarší písemná zmínka o obci pochází z roku 1388, kdy jsou Zbytiny uvedeny v nejstarší prachatické městské knize a je zde připomínán zdejší kněz Ondřej.²²² Zbytiny zřejmě vznikly, jako mnoho dalších obcí, kolonizátorskou činností kláštera Zlatá Koruna. V samotných počátcích se dostal zlatokorunský klášter do sporu s vyšehradskou kapitulou o kolonizované území. Tento dlouhotrvající spor se podařilo ukončit roku 1395 a Zbytiny byly navráceny Zlaté Koruně. Nicméně tento spor může poukazovat na vznik Zbytin mezi lety 1360–1388.²²³

Klášter Zlatá Koruna po husitských válkách své majetky i moc ztrácí a dostávají je do rukou Rožmberkové. Vilém z Rožmberka se svým bratrem Petrem Vokem 25. března 1564 vydávají listinu, ve které udělují obyvatelům některých vesnic, mimo jiné Zbytin, právo odúmrti. Tedy právo dědit i po osobách, které zemřely bez porčení poslední závěti a právoplatných dědiců.

Po smrti Viléma z Rožmberka prodává Petr Vok, poslední z tohoto slavného rodu, Zbytiny a celé českokrumlovské panství císaři Rudolfu II. O 21 let později daruje zpátky císař Ferdinand toto panství rodu Eggenberků, kteří se ujali i zbylého majetku po Petru Vokovi. Po vymření rodu Eggenberků po meči roku 1719 přechází majetek po smrti Marie Arnoštky z Eggenberka na jejího synovce, Adama Františka ze Schwarzenbergu.

V 17. století začal ve Zbytinách také působit první zdejší učitel, Matěj Weis. Po něm zřejmě výuku převzal Ondřej Hauser.

Ani Zbytinám se nevyhnuły přírodní katastrofy. Během 19. a 20. století zde došlo k několika požárům. O některé se přičinila nedbalost, jako špatně vysypaný žhavý popel, nebo dětské hry s ohněm v kůlně. Požáry si vyžádaly několik lidských životů.

Před druhou světovou válkou byla obec převážně německou. Lidé zde mluvili vlastním bavorským dialektem promíchaným s českými slovy. Po podepsání Mnichovské dohody němečtí vojáci 8. října 1938 obsadili a připojili k Říši. Velká část mužů byla odvedena, především na ruskou frontu. Ke konci války uprchlo skoro 8000 lidí před postupující východní frontou ze Slezska. Pro tyto utečence byl v blízkých Blažejovicích zřízen uprchlický tábor. Američané Zbytiny osvobodily 7. května 1945. O dva týdny později opustil Zbytiny poslední uprchlík. Převzetí moci na konci války proběhlo bez incidentů. Problém nastal až s poválečným odsunem

²²²Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách IV.*, Praha 1957, s.755.

²²³SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Zbytiny 1888-1945 (1947)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001179> [k 11.5.2018]

německého obyvatelstva, který se týkal 1427 občanů a probíhal ve třech etapách. Místo německých obyvatel brzy přijelo do obce několik osídlenců. Většinou z Čech, Slovenska a Rumunska. Většina z nich však brzy odjela a Zbytiny se svými osadami dál pustly. Opuštěné domy byly v letech 1957–1960 s pomocí armády srovnány se zemí.²²⁴

Dnes má obec i s osadami Blažejovice, Koryto, Skříněrov, Spálenec a Sviňovice celkem 313 obyvatel.²²⁵ Starostou obce je Josef Furiš, místostarostkou Ing. Miroslava Vondrušková.²²⁶

Zlaté pole štítu znázorňuje Zlatou stezku, která byla velmi důležitá pro celý zdejší kraj. Modrá břevna symbolizují řeku Blanici, která obcí protéká. Lev je atributem sv. Víta, kterému je zasvěcen zdejší kostel. Jeho zelená barva odkazuje na polohu obce v šumavských lesích a důležitost lesů pro zdejší obyvatele.

Autora návrhu znaku a vlajky obce se bohužel nepodařilo zjistit. Pouze víme, že vše telefonicky konzultoval s Dr. Janem Pelantem. Návrhy byly předloženy a schváleny zastupitelům obce 5. 8. 2002. Tehdejší starosta Antonín Poskočil pak 19. 9. 2002 sepsal žádost o jejich udělení. Návrhy projednal Podvýbor 16. 4. 2003. Další vyjádření chybí. Výsledek jednání byl obci oznámen z Prahy 2. 5. 2003 předsedkyní Podvýboru Mgr. Ivanou Levou²²⁷

Předseda Poslanecké sněmovny rozhodl s konečnou platností o udělení symbolů obci 13. 5. 2003 pod číslem 22. Popis znaku a vlajky je následující:

Blason znaku: Ve zlatém poli dvě modrá vlnitá břevna, přičemž z horního břevna vyrůstá horní polovina zeleného jednoocasého lva s červenou zbrojí.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. List je tvořen pěti vodorovnými pruhy – žlutý, vlnitý modrý, vlnitý žlutý, vlnitý modrý a zvlněný žlutý, v poměru 5:1:1:1:1. Vlnité pruhy mají každý pět prohlubní a pět vrcholů. Z horního modrého pruhu vyrůstá horní polovina zeleného lva s červenou zbrojí.

²²⁴Václav STARÝ a kol., *Zbytiny dříve a dnes*, Zbytiny 2005, s.7-16.

²²⁵Údaj k 1.10.2008.

²²⁶<http://www.zbytiny.cz/obecni-urad/popis-uradu/> [k 11.5.2018]

²²⁷Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Zbytiny.

3.27 Zdíkov

První písemná zmínka o obci je z roku 1318, kdy se tehdy Velký Zdíkov, objevuje v darovací listině Viléma Bavora ze Strakonice, který tímto daroval některé jmenované osady a další pozemky strakonickému konventu maltézských rytířů-johanitů. Jak může napovědět samotný název obce, území bylo osídleno již o mnoho dříve. Před uvedenou darovací listinou a dříve, než panství dostal do vlastnictví Vilém Bavor, celé toto území patřilo rodu Janoviců sídlící na vimperském hradě. Po jednom z členů tohoto rodu byla právě obec pojmenována. Zdík z Janovic je připomínán v listinách zemského soudu k roku 1295 a byl to jeden ze synů vimperského purkrabího Purkarta z Janovic a Vimperka.²²⁸

V 2. polovině 14. století Janovicové postupně kolonizovali pohraniční území směrem k Bavorsku a založili několik nových osad. Ty jsou jmenované v listině císaře Karla IV., který vrací Zdíkov zpět do držení Janoviců a jsou připojeny k vimperskému panství.

Zdíkov byl spojen se starou cestou, která spojovala Vimperk s Kašperskými Horami, a tedy i mezi dvěma větvemi Zlaté stezky.

Roku 1395 se výnosem krále Václava IV. stávají majiteli vimperského panství Hanuš, Jarek a Kunrát Kaplíř ze Sulevic. Přibližně o čtvrt století později se Velký Zdíkov (tedy dnešní Zdíkov) s Malým Zdíkovem (dnešním Zdíkovcem) stávají majetkem Koců z Dobrše. Ti nad nimi vládli více než sto let.

Roku 1529 Kryštof Koc prodává Velký Zdíkov Janu a Petrovi z Malovic, kteří Zdíkov znovu spojili se svým vimperským panstvím. Bratři Jan a Petr si později majetek mezi sebou dělí. Jan získává Zdíkov, Lhotu, Čkyně, Bohumilice a další vesnice, zbytek s Vimperkem zůstává Petrovi. Po Janově smrti si jeho majetek rozdělilo pět synů, čímž vznikli další čtyři samostatné statky – Čkyně, Vysoký Dvůr, Skalice u Bohumilic a Velký Zdíkov. Velký Zdíkov si bratři mezi sebou prodávali a dědili, až se roku 1603 stává jeho majitelem Zdeněk Malovec. V této době se velkozdíkovské panství rozkládalo od Velkého Zdíkova až k hranici s Bavorskem za Kvildou. Po bitvě na Bílé hoře byl Malovicům načas majetek zkonfiskován, soud však nakonec rozhodl majetek vrátit. Posledním z rodu Malovců, kteří panství vlastnili, byl Jan Malovec.²²⁹

Ten se rozhodl roku 1799 velkozdíkovské panství prodat hraběti Františku ze Sickingenu za 271 000 zlatých. V první polovině 19. století panství vystřídalo

²²⁸Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách IV.*, Praha 1957, s. 764.

²²⁹František MANDÁK, *Čtení o minulosti Zdíkova*, Zdíkov 2002, s.7-28.

celkem devět majitelů. Až nakonec 8. 12. 1846 se Zdíkov dostává do majetku Thun-Hohensteinů a jeho představitele, hraběte Františka Antonína z Thunu a Hohensteinu. Nový majitel panství se snažil o napravení špatného hospodářství spojeného s častým střídání pánů. Po dlouhém jednání se zbavil tzv. služebností, tedy zvláštních trvalých práv poddaných na majetku. Roku 1865 začala přestavba staré tvrze na dnešní zdíkovský zámek. O pět let později začali s výstavbou budov nového pivovaru. Posledním z majitelů panství byl JUDr. Jaroslav Thun, který měl Zdíkov v majetku až do roku 1919.²³⁰

Na konci druhé světové války obec trpěla úplným odříznutím od světa. Nikdo se neodvážil chodit po cestách kvůli obavám z náletů. Do Strakonice nešlo ani telefonní spojení. Dne 25. dubna 1945 někdo vyhodil do vzduchu vlak na trase Vimperk-Strakonice. Všude přecházeli němečtí vojáci. Lidé si začali vyhrabávat úkryty v zemi. Postupně se však americké fronty dostávali až ke Zdíkovu. Jedna táhla od Kašperských Hor přes Stachy a Zdíkovec, druhá od Korkusovy Lhoty přes Vimperk. Zdíkov byl v sevření. Nakonec se 7. května dočkali. Na stránkách obecní kroniky je bedlivě zapsán každý detail z jara 1945, jména vojáků na jednotlivých stranách a další podrobnosti z celého okolí.²³¹

V současnosti žije ve Zdíkově a přilehlých osadách²³² 1643 obyvatel.²³³ Starostou obce je Mgr. Zdeněk Kantořík, místostarostou Mgr. Roman Šebánek.²³⁴

Barevná pole štítu symbolizují proměny Šumavy. Zelené pole lesy a louky v létě, stříbrné pole sněh v zimě. Orlice je symbolem rodu Janoviců, kteří byli majiteli tohoto panství. Na hrudi má štítek s erbem dalšího z významných majitelů Zdíkovy, Thun-Hohensteinů. Vlajka vychází z návrhu znaku obce.

Autorem návrhů je Mgr. Ivo Kopka, který vše telefonicky konzultoval s Dr. Janem Pelantem. Návrhy byly schváleny na zasedání zastupitelstva 28. 4. 2000. Tehdejší starosta Jan Petřů 26. 5. 2000 poslal žádost o jejich udělení. Poslané návrhy byly v Podvýboru projednány 22. 11. 2000. Další vyjádření chybí. Výsledek byl obci oznámen z Prahy 8. 12. 2000 předsedou Podvýboru PhDr. Vladimírem Cisárem²³⁵

V Poslanecké sněmovně se o udělení znaku a vlajky obci s konečnou platností

²³⁰SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Zdíkov 1837-1945 (1953)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001181> [k 13.5.2018]

²³¹SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Místní národní výbor Zdíkov 1945-1990*, Pamětní kniha obce Zdíkov 1945-1959, s. 1-19. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiozc&menu=3&id=1098&page=13> [k 13.5.2018]

²³²Zdíkovec, Masákova Lhota, Nový Dvůr, Račov, Putkov, Žírec, Branišov a Hodonín

²³³Údaj k 28.8.2006

²³⁴Dostupné z: <http://www.zdikov.cz/obec/zastupitelstvo/> [k 13.5.2018]

²³⁵Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Zdíkov.

rozhodlo 22. 1. 2001 pod číslem 79. Následuje jejich blason:

Blason znaku: Zeleno-stříbrně polcený štít se stříbrno-červeně polcenou orlicí hledící vpravo. Ta má stříbrný jazyk, zlatou zbroj a zlatou pružinu. Přes ní je položen modrý srdeční štítek s kosmým zlatým břevnem.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. Čtvrcený list. Horní žerďové a dolní vlající pole je tvořeno dvěma svislými pruhy, zeleným a bílým, kde je bílo-červeně polcená orlice se žlutou zbrojí, žlutou pružinou a bílým jazykem. Horní vlající a dolní žerďové pole jsou modrá a se žlutým kosmým pruhem, který je široký jednu desetinu šířky listu.

3.28 Žárovná

První písemná zmínka o obci je z roku 1394.²³⁶ Historie obce je velmi zlomkovitá. Nejstarší známý držitel vsi byl Bozděch ze Čkyně, o němž je dochovaná zmínka k roku 1422. Dalšími majiteli byli vladykové Michálek a Chval z Lipovice. Jejich potomci prodali část Žárovné v roce 1544 Diviši Boubínskému z Újezda. Jeho syn Diviš se však účastnil stavovského povstání a majetek mu byl proto zkonfiskován. V roce 1623 Žárovnou od koruny kupuje Jan Častolár Dlouhoveský z Dlouhé Vsi.

Tento příslušník starého šlechtického rodu ves odkazuje své dceři Magdaleně Benigně, která je manželkou Václava Loga z Netky. Jako další z majitelů Žárovné je připomínán v roce 1665 Václav Michal Hyzrle z Chodů, který ves prodává zpátky Lipovcům. V roce 1693 kupuje Žárovnou hrabě Ferdinand z Dietrichsteinu. Ten přináší panství rozvoj a konečně i klid v majetkových vztazích. Dietrichsteinové Žárovnou vlastní až do roku 1858, kdy ji od nich kupují poslední majitelé obce, Herbersteinové.²³⁷

Roku 1863 byla v obci zahájena i dostavěna kaple zasvěcená Čtrnácti svatým pomocníkům. Na svatého Václava byla slavnostně vysvěcena biskupem Janem Valeriánem Jirsíkem.²³⁸

Za druhé světové války se v obci nedělo nic neobvyklého. Po Mnichovské dohodě zůstala připojena k Protektorátu Čechy a Morava.

Dnes v obci žije 113 obyvatel.²³⁹ Starostou obce je Petr Wachtfeiltl, místostarostou Josef Zimmermann.²⁴⁰

Plamen je mluvícím znamením, které ukazuje i na možný způsob vzniku vesnice žďářením. Smrk samotný ukazuje na polohu obce uprostřed šumavských lesů. Makovička s křížem symbolizuje kapli Čtrnácti svatých pomocníků, která je dominantou obce. Samotná figura makovičky ukazuje i na zlatou kouli v erbu Bozděcha ze Čkyně, prvního známého majitele obce. Zlatou barvou odkazuje na pověst o Žárovenském pokladu i na rýžování zlata v Žárovenském potoce, svým tvarem na kruhový kamenný val na nedalekém kopci Háj. Meč odkazuje na starou pověst o krvavé bitvě pod Boubínem, ve kterém se mají padlí vojáci ukrývat a čekat na svou příležitost. V prvním návrhu znaku byly dva zkřížené meče, v oficiálním znaku

²³⁶Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách IV.*, Praha 1957, s.806.

²³⁷Pavel FENCL a kol., *Žárovná*, Prachatice 2013, s. 9-90.

²³⁸SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Archiv obce Žárovná 1877-1945 (1951)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001185> [k 13.5.2018]

²³⁹Údaj k 1.1.2005

²⁴⁰Dostupné z: <http://www.zarovna.cz/cs/zastupitelstvo-obce> [k 13.5.2018]

je jen jeden. V prvotním návrhu znaku byly také jiné barvy a kovy na pozadí štítu. Vysvětlené nebyly. Vlajka je odvozena od přijatého návrhu znaku obce.

Autorem znaku a vlajky je Mgr. Jan Tejkal. Jeho původní návrh byl schválen zastupiteli obce 11. 8. 2012, na jehož základě odeslala tehdejší starostka Iveta Lahovcová 15. 8. 2012 žádost o udělení. K této žádosti se také vyjádřil z Opavy 27. 10. 2011 PhDr. Karel Müller. Žádost však nebyla kladně vyřízena a obci bylo doporučeno vyobrazení zjednodušit. Což se také stalo a přepracovaný návrh byl schválen zastupiteli 10. 1. 2013. Tatáž starostka pak znovu odeslala žádost o udělení 21. 1. 2013. Nové návrhy byly v Podvýboru projednány 6. 3. 2013. I k nové žádosti se vyjádřil z Opavy 25. 9. 2012 PhDr. Karel Müller. Žádost již byla vyřízena kladně a výsledek byl obci sdělen z Prahy 20. 3. 2013 předsedou Podvýboru Mgr. Zdeňkem Bezečným, Ph.D.²⁴¹

O obecních symbolech a jejich přidělení bylo definitivně rozhodnuto 12. 4. 2013 v Poslanecké sněmovně pod číslem 53. Jejich popis je následovný:

Blason znaku: Zelený štít se stříbrným hrotem, ve kterém je smrk přirozené barvy vyrůstající z červených plamenů. V pravém zeleném poli zlatý meč s čepelí směřující dolů. V levém zeleném poli zlatý patriaršní kříž na zlatém kotouči.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce listu je 2:3. Zelený list s bílým klínem, jehož ramena vychází z dolních okrajů listu a tvoří vrchol ve středu horního okraje listu. V zelené žerďové části žlutý meč s čepelí dolů. V zelené vlající části žlutý patriaršní kříž na žlutém kruhu. V bílém klínu zelený smrk s černým kmenem vyrůstající z červených plamenů na druhé až čtvrté pětina dolního okraje listu.

²⁴¹Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Žárovná.

3.29 Želnava

Význam jména Želnava je nejasný. Antonín Profous se domnívá, že název vznikl z německého Seldenau= Selde (chýše, chalupa) a Au (niva, luh).²⁴² Naproti tomu se v historii obce dočítáme o další teorii, a to že pochází z německého Seldner-Söllner, což měla být osoba postavením mezi sedlákem a domkářem.²⁴³

Tyto zdroje udávají podle různých jmen obce i různá data první zmínky. Antonín Profous udává rok 1360²⁴⁴, oficiální webové stránky obce až rok 1393.

Obec Želnava však jistě vznikla kolonizační činností kláštera ve Zlaté Koruně. Tento klášter zakládá do poloviny 14. století asi 23 osad, včetně šesti tzv. želnavských obcí, což jsou obce, které dnes patří do katastrálního členění Želnavy.²⁴⁵

Po roce 1360 se rozhořely spory mezi vyšehradskou kapitulou a klášteřem Zlatá Koruna o vládu nad tímto územím. Spory se vlekly dlouho (do roku 1393) a jedna teorie uvádí, že kvůli nim byl dokonce postaven v 60. letech 14. století hrádek Walterhausen. Ten měl chránit území zabrané vyšehradskou kapitulou před klášteřem Zlatá Koruna.²⁴⁶ Nicméně je to jen jedna z teorií²⁴⁷ a za současného stavu bádání nemůžeme s určitostí dělat závěry.²⁴⁸ Spory se podařilo ukončit až papežskému auditoru roku 1393, který území přiřkl Zlaté Koruně.

Klášteř několikrát vesnice zastavuje, dokonce i královské koruně.²⁴⁹ Želnavu během první poloviny 16. století získávají do dědičného držení Rožmberkové, od roku 1541 náleží k panství Český Krumlov.²⁵⁰

Další střípky z historie obce nalézáme koncem 19. století. Tehdy nabývala Želnava na vzestupu. Působilo tu několik lékařů, byla zde spořitelna, pošta, několik hospod i kapel. Původní budova školy byla z roku 1732, roku 1891 byla zrekonstruována. Do roku 1945 byla jediným vyučovacím jazykem němčina, poté čeština.²⁵¹

Úpadek nastal, stejně jako v mnoha dalších šumavských obcích, s poválečným odsunem. Želnavu se však dokázala z této rány vzpamatovat a je v současnosti znovu

²⁴²Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách IV.*, str. 831.

²⁴³Dostupné z: <https://www.zelnava.cz/turista/historie-obce/> [k 26.3.2018]

²⁴⁴Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách IV.*, str. 831.

²⁴⁵Včetně osad Slunečná a Záhvozdí.

²⁴⁶Dostupné z: <https://www.zelnava.cz/turista/historie-obce/> [k 26.3.2018]

²⁴⁷Další teorií je hrad Walterhausen jako lovecký hrádek krále Václava IV.

²⁴⁸Z hradu zbylo jen pár základových částí a není ani jasné proč a od kdy byl zanechán svému osudu.

Víme jen, že od počátku 16. století je popisován už jako pustý.

²⁴⁹V případě krále Václava IV.

²⁵⁰Dostupné z: https://www.kohoutikriz.org/data/w_wagnk.php [k 26.3.2018]

²⁵¹SOA Třeboň, SOKA Prachatice, *Místní národní výbor Želnavu (1867) 1946-1980*, Inventář.

Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/DA?menu=4&id=922210501001312> [k 13.5.2018]

na vzestupu, především díky cestovnímu ruchu v blízkosti vodní nádrže Lipno. Starostou obce je Richard Ramba, místostarostou Vladimír Čížek. V obci je přihlášeno 130 trvalých obyvatel.²⁵²

Obilné klasy jsou převzaty z pečetních obrazů Bělé a Záhvozdí, na jejichž území se dnes Želnavo rozkládá. Počet klasů odpovídá počtu místních částí – Slunečná, Záhvozdí, Želnavo. Stříbrné vlnité břevno připomíná polohu obce v údolí řeky Vltavy. Ve spojení s obilnými klasy vzniká mluvící znamení obce, které má připomínat vysazení selských příbytků a polností v říční nivě. Figura svatojakubské mušle je odvozena ze želnavské farní pečeti. Je atributem sv. Jakuba, patrona zdejšího farního kostela. Vlajka koresponduje s navrženým znakem obce.

Autorem návrhů je Mgr. Jan Tejkal, jehož práce byla odhlasována zastupiteli obce 1. 3. 2011. Starosta Václav Čížek poté 7. 4. 2011 sepsal žádost o jejich udělení. Návrhy byly projednány v Podvýboru 11. 5. 2011. Poté se k nim vyjádřil z Opavy 10. 2. 2011 PhDr. Karel Müller. Konečný výsledek byl obci oznámen z Prahy 20. 5. 2011 předsedou Podvýboru Mgr. Zdeňkem Bezečným, Ph.D.²⁵³

Konečné rozhodnutí o udělení obecních symbolů padlo 26. 5. 2011 v Poslanecké sněmovně pod číslem 16. Následuje jejich blason:

Blason znaku: Zeleno-modře snížený dělený štít, který odděluje stříbrné vlnité břevno. V horním zeleném poli vyrůstají tři obilné klasy. Prostřední má dva listy, krajní mají po jednom odkloněném. Vše zlaté. V dolním modrém poli je položena stříbrná svatojakubská mušle.

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. List je tvořen třemi vodorovnými pruhy – zelený, vlnitý bílý a zvlněný modrý v poměru 9:1:6. Vlnitý bílý má tři vrcholy a dvě prohlubně. Ze středu bílého vlnitého pruhu vyrůstají tři žluté obilné klasy. Prostřední má dva listy, krajní mají každý jeden odkloněný. Uprostřed modrého pruhu je bílá svatojakubská mušle.

²⁵²Údaj k 31.12.2010, dostupné z: <https://www.zelnavo.cz/obecni-urad/statistika/> [k 26.3.2018]

²⁵³Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Želnavo.

4 Obce s částečně přidělenými obecními symboly

4.1 Husinec

O počátcích města Husinec se vedou spory. Existuje několik teorií. Většina z nich se však shoduje na založení města ve 14. století, okolo roku 1359. Z tohoto roku pochází také první spolehlivá dochovaná písemná zmínka, ve které se uvádí zdejší kostel jako filiální ke kostelu ve Vlachově Březí. Počátky rodného města mistra Jana Husa jsou spojovány s hradem Hus, který byl vystavěn po roce 1341 a vlastnili jej páni z Janovic. Ke konci 14. století se hrad Hus dostává do majetku královského podkomořího Zikmunda Hulera, který však u krále Václava IV. upadá v nemilost a je popraven. Majitelem hradu se stává Mikuláš z Husi, který však nešťastnou náhodou umírá v roce 1420. Panství přebírá Jan Smil z Křemže, kterého v roce 1439 Oldřich z Rožmberka vyláká na svůj hrad Český Krumlov, kde ho uvězní a dává popravit. Opuštěný hrad se stává útočištěm loupeživého rytíře Habarta Lopaty, který zde přezimuje. Nakonec je ale z celou svou družinou vyhladověn. Hrad je poté rozbořen, aby se to již nemohlo nikdy opakovat.

Celé panství získávají Rožmberkové díky padělané listině. Mezi lety 1457–1467 držel Husinec a celé panství Jošt z Rožmberka, po němž ho převzal bratr Jan z Rožmberka. Ten panství načas zastavuje Janovi ze Švamberka. Od roku 1491 je Husinec znovu v rukou pánů z Růže.

V roce 1601 prodává Petr Vok z Rožmberka vimperské panství a Husinec Volfovi Novohradskému z Kolovrat, který jej roku 1630 prodává Oldřichu z Eggenberga. Jeho rod Husinec drží až do roku 1719, kdy vymírají a dědictví přebírají páni Schwarzenbergové.

V roce 1905 je Husinec povýšen na město.²⁵⁴ Na konci 30. let minulého století v Husinci prudce stoupla hustota zalidnění. Po záboru pohraničí sem uteklo mnoho Čechů. Počet obyvatel v samotném Husinci tehdy překračoval 1800 lidí. V roce 1938 byla dokončena výstavba Husinecké přehrady. Po její hrázi procházela mezi lety 1939–1945 hranice Protektorátu Čechy a Morava.

V současnosti zde žije 1436 lidí.²⁵⁵ Starostkou obce je Ludmila Pánková, místostarostkou Eva Grunská.²⁵⁶

²⁵⁴SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv města Husinec 1651-1945 (1955)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/922210501000012> [k 4.6.2018]

²⁵⁵Údaj k 31.12.2017. Dostupné z: https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jspx?_afz=profil-uzemi&uzemiprofil=31548&u=__VUZEMI__43__550230# [k 4.6.2018]

²⁵⁶Dostupné z: <http://www.husinec.cz/obecne-informace/mestsky-urad/> [k 4.6.2018]

Vlajka vychází z již používaného znaku obce. Pro zjednodušení je postava sv. Mikuláše symbolizována pouze jeho biskupskou berlou, veslo symbolizuje postavu převozníka. Barvy jsou zachovány, pouze veslo je ve znaku přirozené barvy. Modro-bílé barvy listu prezentují vodu a oblohu ve znaku obce.

Autorkami návrhů vlajky jsou Veronika Jankovičová a Valérie Klátilová z místní základní školy. Jejich návrh schválilo zastupitelstvo obce 9. 5. 2005. Žádost o udělení vlajky sepsal starosta Ludvík Friedberger 10. 5. 2005. Podvýbor návrh projednal 18. 5. 2005. Další vyjádření chybí. Výsledek jednání byl obci Husinec oznámen z Prahy 15. 6. 2005 předsedou Podvýboru Mgr. Ivanou Levou.²⁵⁷

Předseda Poslanecké sněmovny s konečnou platností rozhodl o udělení vlajky 31. 5. 2005 pod číslem 55. Její blason je následující:

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. Bílý list s modrým žerd'ovým klínem, jehož vrchol je ve středu vlajícího okraje, a dvěma vlajícími modrými klíny, které vycházejí z první až páté a osmé až dvanácté dvanáctiny šíře vlajícího okraje. Strany klínů jsou rovnoběžné. V žerd'ovém klínu je šikmo položená biskupská berla se závitěm stočeným k žerd'ové části, na níž je kosmo přeložené vztyčené veslo, vše žluté.

²⁵⁷Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Husinec.

4.2 Lhenice

Nejstarší dochovaná písemná zmínka o Lhenicích je z roku 1283. Ves vznikla na obchodní stezce, která vedla z Rakous přes Chvalšiny, Lhenice, Netolice do Vodňan a dál do vnitrozemí. Kvůli špatnému skladování archivního materiálu jsou zprávy o městysu velmi kusé. Ve 13. století byl ve Lhenicích vybudován filiální kostel sv. Jakuba, patrona obchodníků a poutníků.

Lhenice snad byly v majetku kláštera Zlatá Koruna, avšak situace je velmi nepřehledná. V roce 1437 dostal tábořský měšťan Zbyněk od císaře Zikmunda Lhenice a další vesnice, které dříve patřily klášteru. Na začátku 15. století bylo ve Lhenicích sídlo rychty, nicméně po roce 1437, kdy se staly majetkem tábořských měšťanů, bylo sídlo rychty přeneseno do nedalekých Mičovic.

Táborští docílili toho, že 21. 1. 1544 jsou Lhenice králem Ferdinandem I. povýšeny na město. Je jim udělen znak, právo pečetit zeleným voskem i právo trhové. V držení tábořských měšťanů zůstalo město další tři roky. Po povstání českých stavů v roce 1547 byl tábořským majetek zkonfiskován. Město kupuje hrabě Albrecht z Gutštejna a na Žirovnici, který je o čtyři roky později postupuje Vilému z Rožmberka. Za vlády pánů z Růže dochází k dalšímu rozvoji města. V 16. století se ve Lhenicích velmi daří ovocnářství. V rozlehlých sadech jsou pěstována jablka, hrušky a další ovoce. Jabloň se dostala i do znaku města. Jednou prý v Českých Budějovicích vypukla epidemie a všichni se tam báli jezdit. Podle pověsti jen lheničtí občané se smrti nebáli a aby budějovičtí nezemřeli hlady, vozili jim jablka a třešně. Proto je ve znaku Lhenic jabloň a městské hradby Českých Budějovic.

V roce 1600 město načas prodává Petr Vok z Rožmberka svému úředníku Martinu Grejnarovi z Veveří, který mu je zpátky postupuje za pět let. Petr Vok je poté připojuje k libějovickému panství. Po vymření pánů z Růže dědí panství v roce 1611 Jan ze Serinu. Ten však brzy umírá a v roce 1612 celé panství dědí Švamberkové.

Dne 23. 12. 1622 daruje Lhenice císař Ferdinand II. rodu Eggenbergů. V jejich majetku je město až do roku 1719, kdy rod vymírá. Dědictví přebírají páni ze Schwarzenbergu.

Po podepsání Mnichovské dohody zůstaly Lhenice připojeny k Protektorátu Čechy a Morava. Poválečný odsun obyvatelstva se města příliš nedotkl. Jestliže v roce

1910 zde žilo 1371 lidí, dnes je to 1861.²⁵⁸

V současné době mají Lhenice statut městysu. Starostkou města je Ing. Marie Kabátová, místostarostou Jaroslav Krtek.²⁵⁹

Vlajka vychází z již používaného znaku městyse. Bližší zdůvodnění chybí.

Autorem vlajky je Mgr. Pavel Fencl, jehož návrh byl obecním zastupitelstvem městyse schválen 31. 1. 2008. Městys dále zažádal o oficiální potvrzení podoby znaku tak, jak je uváděna v knize *Městské znaky v českých zemích* od Jiřího Čarka. Městys žádá o rozhodnutí, jestli zeď s cimbuřím má být stříbrná nebo zlatá, protože se používaly obě verze. Žádost odeslala 31. 1. 2008 starostka Ing. Marie Kabátová. Podvýbor vše projednal 5. 3. 2008. Další vyjádření chybí. Konečné rozhodnutí bylo městysu sděleno z Prahy 20. 3. 2008 předsedou Podvýboru Zbyňkem Novotným.²⁶⁰

O udělení vlajky s definitivní platností rozhodl předseda Poslanecké sněmovny 11. 4. 2008 pod číslem 30. Její popis je následující:

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. Modrý list se zeleným žerďovým klínem, který je lemovaný bílou žerďovou kroví, která vychází z první a osmnácté osmnáctiny žerďového okraje s vrcholem uprostřed vlajícího okraje listu. V zeleném klínu je červeno-žlutě polcené jablko se žlutou stopkou, jehož průměr tvoří čtvrtinu délky listu.

²⁵⁸Václav STARÝ a kol., *LHENICE. Zahrada jižních Čech*, Lhenice 1983, s. 8-108.

²⁵⁹Dostupné z: <https://www.lhenice.cz/urad-2/povinne-informace/subjekt-zastupitelstvo-2.html>
[k 4.6.2018]

²⁶⁰Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Městys Lhenice.

4.3 Prachatice

Prachatice jsou od svého počátku spjaty se Zlatou stezkou. Do Starých Prachatic mířily soumarské karavany z bavorského Pasova. Staré Prachatice byly osídleny nejméně od 9. století. Tato tržní osada vyšehradské kapituly tehdy byla poslední osadou až k zemským hranicím. Vyšehradské kapitule se toto divoké pohraničí rozhodně vyplatilo. Měla ve správě Zlatou stezku a mohla z ní vybírat celní poplatky. Výběrčí sídlili ve Starých Prachaticích, kde již ve 13. století stál kostel sv. Petra a Pavla a zřejmě zde bylo vystavěno nějaké správní sídlo.

Ruch na Zlaté stezce stále stoupal a Staré Prachatice přestávaly stačit všem nárokům. Vyšehradská kapitula proto rozhodla přenést své správní centrum o pár kilometrů jižněji do široké kotliny pod kopcem Libín. Tehdy už tu sice existovalo pár roztroušených osídlených míst, ale postupně se všichni asimilovali. Toto nově vzniklé město se objevuje na počátku 14. století. Král Jan Lucemburský roku 1323 potvrzuje dřívější práva i na přenesené město. Kapitula tak mohla dále clo vybírat.

Nové město se rychle rozvíjí. Již na konci 14. století se započne se stavbou kostela sv. Jakuba, město je obeháno prvními hradbami a zřejmě vzniká místní škola, kterou navštěvoval mistr Jan Hus nebo Křišťan z Prachatic.

Kvůli výraznému protihusitskému odporu bylo město vojevůdcem Janem Žižkou již v roce 1420 dvakrát dobyt. Velká část mužů byla tehdy pobita nebo upálena v sakristii kostela.

Během husitských válek ztratila Vyšehradská kapitula nad Prachaticemi vládu. Po skončení válek se Prachatice poddaly Zikmundu Lucemburskému a na krátko získaly titul královského města. Již další rok však Zikmund město zastavuje Janu Smilovi z Křemže, od kterého přejde na Oldřicha z Rožmberka. Prachatice se znovu stávají městem poddanským. Po husitských válkách se znovu obnovil čilý ruch na Zlaté stezce.

Roku 1507 zachvátil město požár, ten však pouze podnítl stavební činnost svých měšťanů. Byla dokončena výstavba kostela sv. Jakuba, vznikl další pás městského opevnění s baštami. Byla vystavěna nová renesanční radnice a mnoho měšťanských domů.

Město bylo převážně české, i když tu díky Zlaté stezce přebývali i Němci. Trvale se tu usadila i skupina Italů, kteří zřejmě pracovali na zdejších renesančních stavbách. Roku 1593 koupilo město od svého vlastního pána Petra Voka z Rožmberka panství Helfenburk a stává se tak samo vrchností.

V roce 1601 Petr Vok město prodává císaři Rudolfovi II. a Prachatice se tak znovu

stávají městem královským. Ruch na Zlaté stezce začíná ustávat.

Za třicetileté války se město připojilo k protihabsburskému odboji. V září 1620 bylo proto obleženo generálem Buquoyem, dobyto a vypleněno. Městu bylo zkonfiskováno helfenburgské panství, odebrán statut královského města a jeho novou vrchností se stávají Eggenbergové.

Habsburkům se podařilo v průběhu 17. století prosadit monopol na svou rakouskou sůl v Čechách a Zlatá stezka tak ztrácí svůj smysl. V Prachaticích se zastavuje život a město chudne. V roce 1719 město dědí Schwarzenbergové, kteří jej vlastní až do roku 1848.

Po třicetileté válce zažilo město příval německého obyvatelstva. Na přelomu 19. a 20. století již bylo tři čtvrtiny lidí německého původu. Po vzniku Československa v roce 1918 se poměr Čechů a Němců skoro vyrovnává. Němců je 2368, Čechů 2283. Po podepsání Mnichovské dohody byly Prachatice přičleněny k Říši. Většina Čechů z města odešla dále do vnitrozemí. Po válce město velmi poznamenal odsun německého obyvatelstva a vznik železné opony.²⁶¹

V současné době zde žije 11 020 obyvatel.²⁶² Starostou města je Ing. Martin Malý, místostarostou PaedDr. Jan Klimeš.²⁶³

Vlajka vychází z již používaného znaku. Ondřejský kříž vyjadřuje několik věcí. Zkřížené klíče, které jsou použity ve znaku města. Symbol styku českého a německého živlu, jak v minulosti, tak v současnosti. A připomínku slávy města, kdy byly Prachatice křižovatkou významné dopravní tepny – Zlaté stezky.

Autory vlajky jsou Mgr. Pavel Fencel a MUDr. Jan Antonín Mager.²⁶⁴ Zastupitelé jej schválili 7. 6. 1999. Žádost o udělení vlajky a potvrzení znaku sepsal 29. 9. 1999 starosta Ing. Jan Bauer. Podvýbor žádost projednal 27. 10. 1999. Další vyjádření chybí. Podvýbor doporučil udělení vlajky a rozhodl, že není třeba znak udělovat nebo ho potvrzovat, protože jej už mají vydržený. Oznámení přišlo z Prahy 12. 11. 1999 od předsedy Podvýboru PhDr. Vladimíra Císára.²⁶⁵

O udělení vlajky rozhodl 26. 11. 1999 předseda Poslanecké sněmovny pod číslem 41. Její blason je následující:

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. Červený list s bílým ondřejským křížem, jehož ramena vycházejí z první a čtvrté čtvrtiny žerďového a vlajčího okraje.

²⁶¹František KUBŮ a kol., *Prachatice*, Praha 2007, s. 5-20.

²⁶²Údaj k 1.1.2017.

²⁶³Dostupné z: <http://www.prachatice.eu/vedeni-mesta/os-1117/p1=24718> [k 5.6.2018]

²⁶⁴Na základě osobní korespondence s městem Prachatice.

²⁶⁵Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Město Prachatice.

4.4 Strážný

Spolu se Zlatou stezkou bylo postaveno několik hrádků a hradů na její ochranu. Jedním z nich byl na počátku 14. století hrad Kungwarte (Králova stráž) založený králem Janem Lucemburským. Už od svého počátku patřil do správy vimperského panství a chránil klid na důležité obchodní stezce.²⁶⁶ Se svou polohou 1115 m. n. m. patří k nejnvýše položeným hradům v České republice.²⁶⁷ Po husitských válkách však jeho význam klesá a roku 1547 je již označován jako pustý. Poslední ranou byl požár 5. 5. 1578, který zkázu hradu dokončil. Do současnosti se z něj dochovala pouze hranolová věž se střílnou.

V 17. století, okolo roku 1672, vzniká v podhradí osada Kunžvart. Ta je koncem 60. let 19. století nazývána městysem a začíná používat svůj znak.²⁶⁸

Nejdominantnější památkou obce byl kostel Nejsvětější trojice z roku 1780, vysvěcený kardinálem Leopoldem Ernstem Grafem. Jeho výzdoba pocházela z pasovského biskupství, oltář byl několikrát přestavován. Roku 1786 kostel po zásahu bleskem vyhořel. Byl proto znovu přestavěn a zvětšen. Roku 1965 však bylo okresním výborem v Prachaticích rozhodnuto o jeho zničení a kostel byl odstřelen. Dnes je na jeho místě pietní místo s modelem kostela.²⁶⁹

Kunžvart byl především německým městysem, i když se zde nacházela i česká škola. Po podepsání Mnichovské dohody došlo k odtržení městyse od Protektorátu a připojení k Říši. Po válce obec poznamenal odsun německého obyvatelstva. Roku 1948 zde vzniklo přísně střežené hraniční pásmo, poté hraniční přechod do Německa. Roku 1955 byl městys přejmenován na Strážný.²⁷⁰

V současnosti Strážný využívá především blízkosti frekventovaného hraničního přechodu a blízkosti Německa. Trvale zde žije ve třech částech obce –Hlinišťe, Kořenný a Řasnice, 448 obyvatel.²⁷¹ Starostkou obce je Mgr. Jiřina Kralíková, místostarostou Bc. Jiří Vacek.²⁷²

Vlajka přejímá barvy již užívaného znaku. Znak obce vznikl zřejmě uměle okolo roku 1985, kde jej obec přejala ze svého pečetního obrazu. Heraldické tinktury

²⁶⁶SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv obce Strážný 1844-1945 (1950)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/922210501001148> [k 4.6.2018]

²⁶⁷Dostupné z: <http://www.strazny.cz/informace-o-obci/historie-a-pametihodnosti/> [k 4.6.2018]

²⁶⁸SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv obce Strážný 1844-1945 (1950)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/922210501001148> [k 4.6.2018]

²⁶⁹Dostupné z: <http://www.strazny.cz/informace-o-obci/historie-a-pametihodnosti/> [k 4.6.2018]

²⁷⁰SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv obce Strážný 1844-1945 (1950)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/922210501001148> [k 4.6.2018]

²⁷¹Údaj k 1.1.2015

²⁷²Dostupné z: <http://www.strazny.cz/urad-mestyse/povinne-informace/subjekt-mesty-strazny-1.html> [k 4.6.2018]

porušují daná pravidla. Znak, ve kterém je hlavní figurou donjon, jakožto symbol místní zříceniny, je přesto užíván.

Autorem návrhu vlajky a zhodnocení užívaného znaku je Stanislav Kasík z heraldické kanceláře Dauphin. Jeho práce byla odhlasována zastupitelstvem obce 15. 9. 2009. Obec zároveň požádala o potvrzení dosud užívaného znaku. Žádost sepsal 8. 12. 2009 starosta Ing. Jaroslav Pubal. Podvýbor žádost projednal 31. 3. 2010. Doporučil udělit vlajku a pro užívaný znak vypracoval oficiální blason. Další vyjádření chybí. Výsledek jednání byl obci oznámen z Prahy 13. 4. 2010 předsedou Podvýboru Zbyňkem Novotným.²⁷³

Předseda Poslanecké sněmovny rozhodl pod číslem 75 o definitivním udělení vlajky obci 15. 4. 2010. Blason vlajky je následovný:

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. List je tvořen pěti vodorovnými pruhy – červený, zelený, bílý, zelený a červený, které jsou v poměru 1:1:4:1:1.

²⁷³Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Strážný.

4.5 Strunkovice nad Blanicí

Nejstarší dochovaná písemná zmínka o městyse je datovaná okolo roku 1227, kdy je uváděna mezi majetkem ženského kláštera sv. Jiří na Pražském hradě. Po roce 1290 je již v držení Voka ze Strunkovic, který si tu vybudoval menší sídlo. V polovině 14. století jsou Strunkovice součástí bavorovského panství. V roce 1387 dostávají strunkovičtí obyvatelé od Jana z Rožmberka právo svobodně nakládat se svým majetkem.²⁷⁴ Z privilegia se dozvídáme, že ve Strunkovicích stály dva mlýny propojené mostem. Toto privilegium bylo potvrzeno roku 1556 a spolu s potvrzením dostali právo používat vlastní pečeť. Z jejího pečetního pole došlo později k přenesení figury na znak městyse. V naplaveninách řeky Blanice se také kdysi rýžovalo zlato. Rentabilní to však zřejmě příliš nebylo. Strunkovickým obyvatelům přinášela větší zisk prachatická větev Zlaté stezky, která vedla dál do vnitrozemí přímo přes Strunkovice dál do Vodňan a Písku.

Po vystavění hradu Helfenburk jsou připojeny k tomuto novému panství a s ním mění i majitele. V roce 1593 jsou Strunkovice prodány městu Prachatice, které je vlastní až do roku 1620. Ve třicetileté válce je městys několikrát vojáky vypálen.

V roce 1622 Strunkovice přechází do držení pánů z Eggenbergu. Okolo roku 1640 řádil ve Strunkovicích mor. Za oběť mu padlo 37 lidí z 19 rodin. Po vymření Eggenbergů dědí městys roku 1719 Schwarzenbergové, kteří zde vládou až do roku 1848.²⁷⁵

Po dobu druhé světové války zůstává městys součástí Protektorátu Čechy a Morava. Strunkovic se příliš nedotkne ani poválečný odsun.

V současnosti ke Strunkovicím patří osady Blanička, Malý Bor, Protivec, Svojnice, Šipoun, Velký Bor a Žichovec. I s těmito osadami zde trvale žije 1217 obyvatel.²⁷⁶

Dne 10.10.2006 byl Strunkovicím oficiálně přidělen statut městyse. Dekret o tom převzal na slavnostním udílení starosta Ing. Karel Matějka. Místostarostou je Rudolf Toušek.²⁷⁷

Vlajka vychází z již používaného znaku města. Jedná se pouze o jeho přenesení. Autorem návrhu vlajky je Mgr. Jan Tejkal, jehož práce byla schválena

²⁷⁴SOA Třeboň, SOA Prachatice, *Archiv městyse Strunkovice nad Blanicí 1504-1945 (1950)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/922210501000016> [k 4.6.2018]

²⁷⁵Jaroslav KUDRNÁČ, *Strunkovice nad Blanicí. Od pravěku do novověku*, Strunkovice nad Blanicí 1998, s.64-113.

²⁷⁶Údaj k 1.1.2018.

²⁷⁷Dostupné z: http://www.strunkovicenadblanici.cz/um_po.htm [k 4.6.2018]

zastupitelstvem městyse 14. 2. 2007. Žádost byla odeslána starostou Karlem Matějkou 26. 2. 2007. Podvýbor žádost projednal 9. 5. 2007 a zároveň stanovil oficiální blason znaku. Další vyjádření poslal z Opavy 10. 1. 2007 PhDr. Karel Müller. Konečný výsledek byl obci oznámen z Prahy 22. 5. 2007 předsedou Podvýboru Zbyňkem Novotným.²⁷⁸

O udělení vlajky bylo v Poslanecké sněmovně rozhodnuto 29. 5. 2007 pod číslem 20. Následuje její blason:

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. Uprostřed modrého listu bílá kvádrovaná věž s cimbuřím. Věž má bránu, kde je povytažená černá mříž. Nad branou je položena červená růže se žlutým semeníkem.

²⁷⁸Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Městys Strunkovice nad Blanicí.

4.6 Vimperk

O založení trvalé osady ve Vimperku se mnoho neví. Existuje několik teorií, které kladou založení mezi léta 1195 a 1260.²⁷⁹ Rok 1260 je obecně pokládán za mezník, kdy si Purkart z Janovic, první doložený šlechtic vládoucí Vimperku a okolí, pravděpodobně nechává vystavět na vysoké skále hrad, pod níž se rozprostírá osada, poprvé písemně doložená roku 1264.²⁸⁰

Prospěch Vimperka byl v této nehostinné a divoké krajině do jisté míry závislý na výhodném obchodním spojení s německým bohatým Pasovem. Toto spojení bylo znovu obnoveno a Vimperku se dokonce povedlo napojit se na proslulou a ve středověku již zavedenou Zlatou stezku vedoucí z Pasova do českých Prachatic a vytvořit novou větev stezky.²⁸¹ Tím si sice znepřátelili sousední Prachatice, ale zároveň si pojistili pravidelný přísun peněz a drahého zboží.²⁸²

V roce 1375 se na čas dostává hrad s okolím z rukou pánů z Janovic do zástavy pražskému měšťanu Janu Rotlevovi. Král Václav IV. pak dává Vimperk do vlastnictví Kaplířům ze Sulevic, kteří se zde usazují a vládou až do roku 1494.²⁸³

Rod Kaplířů ze Sulevic se velmi zasadil o další rozkvět města. I když ani Vimperku se nevyhnu pohromy husitských válek, kdy je osada roku 1423 dobytá a vypálena Janem Žižkou z Trocnova. Kunát a Čáslav Kaplířové se snažili městu vynahradit ztráty spojené s dobytím a požárem, a tak propůjčují občanům právo volně nakládat se svým majetkem.

Podruhé ve středověku je pak Vimperk dobyt vojskem pasovského biskupa roku 1468, který měl neshody s Kaplířem kvůli chodu Zlaté stezky.²⁸⁴ I tak se dá ovšem říci, že 2. polovina 15. století a celé 16. století je největším rozkvětem Vimperka.

Roku 1479 je Vladislavem Jagellonským osada povýšena na město a je mu uděleno několik práv.²⁸⁵ Mezi ně patří právo výročního trhu nebo právo hradební.

Po povýšení na město se do Vimperka začíná stěhovat více řemeslníků, kteří se zde trvale usazují a zakládají cechy. Nejstarší dochovaný a od vrchnosti potvrzený je

²⁷⁹Nejčastěji jsou uváděny dvě. První se přiklání k založení hradu okolo roku 1195 bavorským hrabětem Albrechtem III. z Bogenu v rámci kolonizační činnosti bavorských mnichů z kláštera ve Windbergu. Druhá teorie je kritičtější a posouvá založení až do období po roce 1260 se zakladatelem Purkartem z Janovic. (Josef JOHN, *VIMPERK – město pod Boubínem*, Vimperk 1979, s. 84–86.)

²⁸⁰Václav STARÝ, *K počátkům Vimperka*, Jihočeský sborník historický 37, 1968, s. 115–118.

²⁸¹František KUBŮ – Petr ZAVŘEL, *Zlatá stezka. 2. Úsek Vimperk – státní hranice*, České Budějovice 2007, s. 22.

²⁸²První písemný důkaz o spojení Vimperka se Zlatou stezkou máme z roku 1312. (František KUBŮ – Petr ZAVŘEL, *Zlatá stezka. 2*, České Budějovice 2007, s. 23)

²⁸³Josef JOHN, *VIMPERK – město pod Boubínem*, Vimperk 1979, s. 96.

²⁸⁴*Tamtéž*, s. 97–100.

²⁸⁵CIM IV/2, s. 198–200, č. 466.

cech pekařský, který dostává své výsady od Petra Kaplíře ze Sulevic roku 1494²⁸⁶, tedy ještě krátce před povýšením na město.

Za vlády Petra Kaplíře dosáhl Vimperk ještě dalšího úžasného rozmachu, a to v knihtisku. Roku 1484 se zde totiž na čas usazuje pasovský tiskař Jan Alecrow, žák knihtiskaře Mayera, který se učil u samotného Johanna Gutenberga.²⁸⁷ Během prvního roku zde Alecrow vydává tři tisky. Nejvýznamnější je třetí tisk – první česky tištěný kalendář vůbec. Minuce (jak se mu říká) byla dílem Vavřince z Rokycan a byla připravena pro rok 1485. Toto velmi důležité kodikologické dílo bylo dlouhou dobu zapomenuto a bylo znovu odhaleno až roku 1924, a to úplnou náhodou.²⁸⁸

Roku 1494 Petrem Kaplířem vymírá vimperská větev rodu a panství proto dědí jeho příbuzný, Zdeněk Malovec z Chýnova. Jeho syn, Petr Malovec se zúčastní neúspěšného stavovského povstání proti císaři roku 1547 a vimperské panství je mu proto císařem zkonfiskováno. O šest let později prodává panství královská komora Jáchymovi z Hradce, pro kterého to byl velmi výnosný obchod. Panství totiž získal za 6 000 kop českých grošů, ale prodává ho o rok později za 12 000 kop Vilému z Rožmberka.²⁸⁹ Po Vilému z Rožmberka se panství dostává do majetku jeho bratra, Petra Voka, který se zde načas usazuje. Protože však byl poslední z rodu Rožmberků obtížen značnými dluhy, které zdědil i po bratru Vilémovi, nezbývá mu nic jiného než začít jednotlivá panství rozprodávat.

Vimperk se dostává roku 1601 do rukou Volfa Novohradského z Kolovrat a jeho potomků. Po třicetileté válce, která Vimperk zasahuje, je pro Novohradské neúnosné držet dál toto panství. V roce 1630 jej proto kupuje Jan Oldřich z Eggenbergu za 60 000 zlatých. S Eggenbergu je spojen úpadek Vimperka. O zámek a město neprojevovali žádný zájem, což se na něm samozřejmě podepsalo. Na chodu města se nic nezmění až do vymření rodu Eggenbergů v roce 1719, kdy panství dědí další šlechtický rod, Schwarzenbergové.²⁹⁰ Po Mnichovské dohodě je Vimperk připojen k Říši a po druhé světové válce se i některých zdejších obyvatel týká poválečný odsun.

V současnosti ve Vimperku žije 7360 obyvatel.²⁹¹ Starostou města je Mgr. Pavel

²⁸⁶Josef JOHN, *VIMPERK – město pod Boubínem*, Vimperk 1979, s. 127.

²⁸⁷Martina ŠETKOVÁ, *Knihťisk ve Vimperku*, Bakalářská práce, Filozofická fakulta Západočeské univerzity v Plzni (dále jen FF ZČU), Plzeň 2013, s. 7.

²⁸⁸Dílo se totiž dostalo do Strahovské knihovny, kde ho až roku 1924 našel tamní knihovník Cyril Straka. Ten sáhl původně do knihovny pro díla Mikuláše Lyry, ale všiml si, že je na zadní stranu desek je něco přilepeného. Nálepek proto opatrně odstranil, všiml si původní vazby z konce 15.století a po prostudování zjistil, že se mu v ruce ocitla úplně neznámá inkunábule. Dnes je tato kniha (i s dalším vydáním, které našel Strakův nástupce Vít Hůlka) uložena ve Strahovské knihovně, v Památníku národního písemnictví. (Pravoslav KNEIDL, *Vimperská tiskařská tradice 1484-1984*, Praha 1984, s. 12–15.)

²⁸⁹Josef JOHN, *VIMPERK – město pod Boubínem*, Vimperk 1979, s. 107–108.

²⁹⁰Josef JOHN, *VIMPERK – město pod Boubínem*, Vimperk 1979, s. 129–142.

²⁹¹Údaj k 23.2.2018.

Dvořák, místostarostou je Lukáš Sýs.²⁹²

V minulosti již Vimperk vlajku užíval. Ta však vycházela z překroucené podoby znaku z počátku 20. století a nikdy nebyla oficiálně schválena. Proto vedení města rozhodlo o vlajce nové. Ta barevně vychází z již používaného městského znaku. Krokev symbolizuje literu „V“ jako počáteční písmeno názvu města.

Autorem vlajky je Milan Mysliveček. Jeho návrh byl schválen zastupitelstvem města 24. 4. 2006. Žádost o udělení vlajky zaslala 22. 5. 2006 starostka města Stanislava Chumanová. Podvýbor žádost projednal 13. 12. 2006. Další vyjádření chybí. Výsledek byl obci oznámen z Prahy 17. 1. 2007 předsedou Podvýboru Zbyňkem Novotným.²⁹³

Předseda Poslanecké sněmovny s konečnou platností o udělení vlajky rozhodl 19. 1. 2007 pod číslem 15. Následuje popis vlajky:

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. List je tvořen dvěma vodorovnými pruhy – bílým a červeným. Z první a sedmé sedminy žerďového okraje vychází ramena v opačných barvách. Krokev má vrchol ve středu vlajčího okraje.

²⁹²Dostupné z: <http://www.vimperk.cz/cz/o-meste-vimperk/77/> [k 3.6.2018]

²⁹³Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Město Vimperk.

4.7 Vlachovo Březí

Nejstarší osídlení tohoto území je datováno do pozdní doby bronzové. V pozdější době halštatské patřilo území Keltům.²⁹⁴

První dochovaná písemná zmínka o Vlachově Březí pochází z roku 1274, kdy jsou prvními majiteli osady bratři Michal, Verner a Vchyna ze Březí. Další, vesměs ojedinělá, jména majitelů známe ze 14. století. Zřejmě na konci 14. století se obec dostává do rukou Malovců z Malovic. Nejvýznamnějším z tohoto rodu byl Vlach, který podporoval mistra Jana Husa a připojil se i ke stíznému listu české šlechty. Po tomto Vlachovi dostalo Březí své přízvisko. Protože Vlach byl příznivcem husitství, vyhnuly se obci husitské války.

Strategické umístění obce na frekventované obchodní cestě do Volyně se vyplatilo zejména v 16. století za Jana Oldřicha Malovce z Malovic. V roce 1538 povyšuje král Ferdinand I. Vlachovo Březí na město. Zároveň mu uděluje znak a právo tří výročních trhů. Po vymření rodu Malovců z Malovic mění město několikrát své majitele. Od roku 1680 je město v držení pánů z Dietrichsteina, kteří si jej udrží až do roku 1858, kdy přechází na hraběte Bedřicha z Herbersteina.²⁹⁵

I když ve městě žilo hodně Němců a byla zde i početná židovská komunita, Vlachovo Březí si vždy udrželo českou převahu. Po podepsání Mnichovské dohody zůstalo připojené k Protektorátu Čechy a Morava. Město vděčí za své osvobození, které proběhlo 7. 5. 1945, americké armádě, která zde zůstala až do listopadu. V následujícím roce rozhodl Zemský národní výbor o konfiskaci majetku hraběte Josefa Herbersteina. V roce 1968 se Vlachovo Březí připravovalo na slavnosti 430. výročí povýšení na město. Tehdy bylo rozhodnuto obnovit místní starý zvyk – shazování kozla z věže kostela. Naštěstí se už jednalo pouze o atrapu.²⁹⁶

V současnosti zde žije 1 710 obyvatel.²⁹⁷ Starostou obce je Lubomír Dragoun, místostarostou Ing. Jiří Růžička.²⁹⁸

Vlajka vychází z již používaného znaku města. Jde pouze o přenesení figury na list vlajky. Autorem vlajky je Mgr. Jan Tejkal, jehož návrh byl zastupitelstvem

²⁹⁴Petr HRUBÝ, *Vlachovo Březí v době předhistorické*, in: Vlachovo Březí od pravěku po dnešek, s. 6-14.

²⁹⁵SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv města Vlachovo Březí [1500] -1945 (1982)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/922210501000018> [k 4.6.2018]

²⁹⁶Daniela BENEŠOVÁ, *Vlachovo Březí od prvních písemných zpráv*, in: Vlachovo Březí od pravěku po dnešek, s. 15-25.

²⁹⁷Údaj k 31.12.2017. Dostupné z: https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=profil-uzemi&uzemiprofil=31548&u=__VUZEMI__43__550663# [k 3.6.2018]

²⁹⁸Dostupné z: <http://www.vlachovobrezi.cz/mesto/povinne-informace/subjekt-zastupitelstvo-2.html> [k 3.6.2018]

města odhlasován 9. 5. 2016. Město dále zažádalo o rozhodnutí, zda po převedení původní řeči blasonu z privilegia ze 16. století má být barva kozla uváděna jako šedá nebo přirozená. Žádost odeslal 19. 5. 2016 starosta města Lubomír Dragoun. Podvýbor jednal o žádosti 5. 10. 2016 a doporučil vlajku udělit. Zároveň stanovil oficiální blason znaku ve variantě kozla v přirozené barvě. Další vyjádření z Opavy zaslal 8. 2. 2016 PhDr. Karel Müller. Konečný výsledek byl městu oznámen z Prahy 21. 10. 2016 předsedou Podvýboru Mgr. Vítězslavem Jandákem.

Předseda Poslanecké sněmovny udělil obci vlajku 8. 11. 2016 pod číslem 56 a její blason je následující:

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. Na modrém listu šedý kozel ve skoku s bílou zbrojí, hledící k žerďovému okraji.

4.8 Záblatí

Nejstarší dochovaná písemná zmínka pochází z roku 1337, ve které král Jan Lucemburský dává záblatská rýžoviště zlata do zástavy Petra z Rožmberka. Záblatí, jak už název napovídá, vzniklo jako osada za blaty, tedy pravidelně zaplavovaným územím řekou Blanici. Tyto záplavy s sebou zřejmě přinášely i zlato, které se zde později začalo rýžovat. V roce 1341 povoluje král Jan Lucemburský bratrům Janu, Vavřinci, Herbordu a Peškovi z Janovic nechat si vystavět hrad Hus, pod jehož správou se octla i osada Záblatí. Na konci 14. století se hrad dostává do majetku podkomořího krále Václava IV., Zikmunda Hulera. Ten městečku dává roku 1400 právo písecké, obehnat městečko hradbami i svobodně užívat cestu ze Záblatí do bavorského Pasova i se všemi náležejícími právy. Není ovšem jisté, jestli privilegium bylo realizováno, protože o necelých pět let později Zikmund Huler upadá u krále v nemilost a je popraven. Během husitských válek vystřídal hrad Hus několik majitelů, až zůstal zcela opuštěný. Toho využil loupeživý rytíř Habart Lopata z Hrádku, který se zde opevnil. Hrad byl však vyhladověn a rozbořen. Ve správním názvu panství však zůstal až do 16. století.

Spolu se svým správním hradem měnilo majitele i samotné Záblatí. Stálost v nich našlo až v roce 1603, kdy je Petr Vok z Rožmberka prodává Volfovi Novohradskému z Kolovrat, v jehož držení je obec další čtvrt staletí. V roce 1627 panství přechází do rukou Jana Oldřicha z Eggenbergu, který je připojuje k panství vimperskému. Ve správě rodu z Eggenbergu Záblatí zůstává do roku 1719, kdy po vymření této šlechtické rodiny dědičně přechází do rukou pánů ze Schwarzenbergu.

Záblatí v historii prošlo zajímavými národnostními změnami. Zatímco do poloviny 17. století se dá podle zápisů v městských knihách usuzovat, že zde žilo především německé obyvatelstvo, od poloviny století je tomu právě naopak. Obec se znovu stává ryze německou až po porážce na Bílé hoře, kdy sem přichází více Němců z Volar a okolí a dochází k obecnému poněmčování.²⁹⁹ Po podepsání Mnichovské dohody se Záblatí stává součástí Říše.

V roce 1949 vzniká v obci jednotné zemědělské družstvo se 63 členy. Družstvo se však potýkalo s velkými problémy, až bylo roku 1960 zrušeno.³⁰⁰

²⁹⁹SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv města Záblatí (1400) 1493-1945 (1946)*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/922210501000020> [k 4.6.2018]

³⁰⁰SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Místní národní výbor Záblatí 1945-1990*, Inventář. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/922210501001414> [k 4.6.2018]

V současné době žije v Záblatí a přilehlých osadách ³⁰¹ 360 obyvatel. ³⁰² Starostou obce je Ing. Vladislav Klabouch, místostarostkou je Emilie Vopeláková. ³⁰³

Vlajka vychází z užívaného znaku obce, jedná se pouze o přenesení figur na list vlajky. Autora vlajky se nepodařilo určit. Zastupitelstvo obce návrh odhlasovalo 21. 6. 2006. Poté starosta obce Ing. Vladislav Klabouch 29. 8. 2006 sepsal žádost o udělení vlajky. Podvýbor návrh projednal 13. 12. 2006. Další vyjádření chybí. Konečný výsledek jednání byl obci sdělen z Prahy 17. 1. 2007 předsedou Podvýboru Zbyňkem Novotným.

O udělení vlajky rozhodl s konečnou platností předseda Poslanecké sněmovny 19. 1. 2007 pod číslem 15 a její blason je následující:

Blason vlajky: Poměr šířky k délce je 2:3. Na žlutém listu v horní žerd'ové části šikmo položená bílá sekera s hnědým topůrkem, šikmo přeložená hnědou hořící větví se čtyřmi suky v přirozených barvách.

³⁰¹Horní Záblatí, Řepešín, Zvěřenice, Saladín, Křišť'anovice, Albrechtovice a Hlásná Lhota

³⁰²Údaj k 1.1.2013.

³⁰³Dostupné z: <http://www.obeczablati.cz/index.php?nid=1994&lid=cs&oid=206460> [k 2.6.2018]

Závěr

Cílem této bakalářské práce bylo především získat přehled o udělených obecních symbolech mezi roky 1999–2016 v okrese Prachatice. Nejdůležitější částí práce jsou jednotlivé podkapitoly věnované samostatným obcím a městům, ve kterých jsou jednotlivé případy podrobně rozepsány. Každá kapitola také obsahuje mnou vytvořený blason přidělených obecních symbolů na základě dostupných dokumentů. Součástí práce je také velká obrazová příloha s udělenými oficiálními blasony znaků a vlajek obcím a městům.

Protože jednotlivé obce jsou roztroušeny po celém okrese, je možné si udělat na příkladu jejich historie nástin, jak české dějiny a jejich největší události zasahovaly do dějin českého pohraničí. Lépe je vidět, jak probíhala kolonizace. Kam se dostal v rámci kolonizační činnosti klášter ve Zlaté Koruně, kam Vyšehradská kapitula a kde byl tzv. Královský hvozď. Celý zdejší kraj velmi ovlivňovala Zlatá stezka, která přinášela práci, styk s Bavorskem, peníze. Omezení dodávek soli, a tedy její faktické zrušení znamenalo pro mnoho zdejších lidí zkázu. Dalším masivním zásahem byl odsun německého obyvatelstva po druhé světové válce. Z tohoto činu se již pohraničí nikdy nevzpamatovalo a lidí v něm dále ubývá.

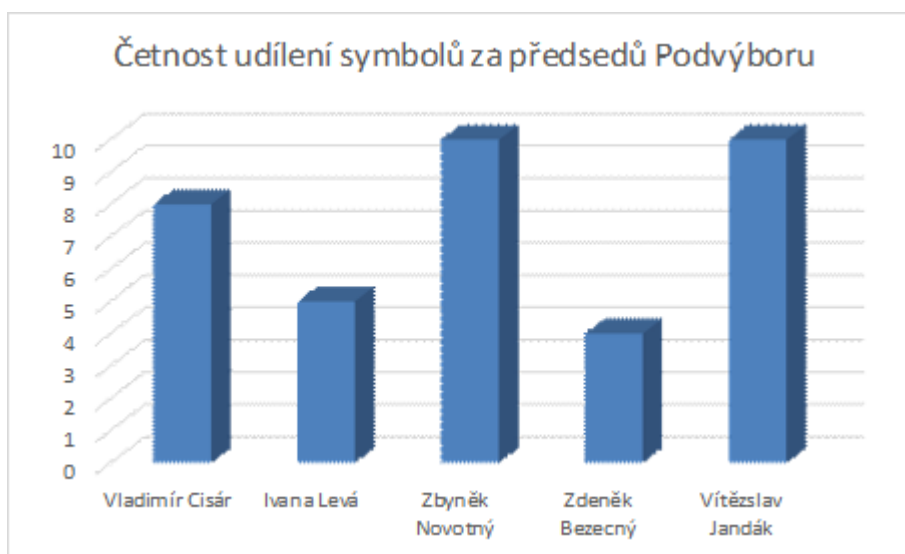
Umístění obcí se projevilo také na jejich obecních symbolech. Velká část má základní zelené pole symbolizující zalesněnou Šumavu s Boubínským pralesem. Ve znacích (a potažmo vlajkách) jsou náznaky vodních ploch a horských řek. Figury několika znaků odkazují na zemědělskou tradici v Pošumaví. Ve znacích jsou často mluvící znamení, některé související s tradiční šumavskou řemeslnou výrobou. Takovým příkladem je výroba dřevěného uhlí v kolomazné peci obce Nové Hutě nebo výroba na příkladu skleněné amfory v obci Lenora. Na několika znacích jsou odkazy na místní kostely. Buď v samotném vyobrazení kostela nebo v attributech světce, kterému je kostel zasvěcen. Svou stopu ve znacích nechali také páni z Rožmberka ve své pětিলisté růži.

Jak je vidět v příložených tabulkách, nejvíc vyhledávaným autorem je Jan Tejkal s celkem 11 návrhy obecních symbolů. Na druhém místě se umístil Stanislav Kasík se svou heraldickou kanceláří Dauphin. Ani místní nadšenci ovšem nezůstali pozadu. Na třetím místě se umístil místní učitel z Volyně Ivo Kopka. Na čtvrtém je dvojice spolupracujících v Prachatickém muzeu Pavel Fencel a Jan Antonín Mager, kteří se soustavně věnují regionální historii. Ve třech případech se mi bohužel nepodařilo zjistit

autora návrhů.

Jan Tejkal	11
Stanislav Kasík	5
Ivo Kopka	4
Pavel Fencel a Jan Antonín Mager	3
?	3
Miroslav J. V. Pavlů	2
Pavel Fencel – sám	2
Petr Kolář	2
Jiří Louda	1
Veronika Jankovičová a Valérie Klátilová	1
Jan Pelant a Václav Procházka	1
Milan Mysliveček	1
Alerion	1

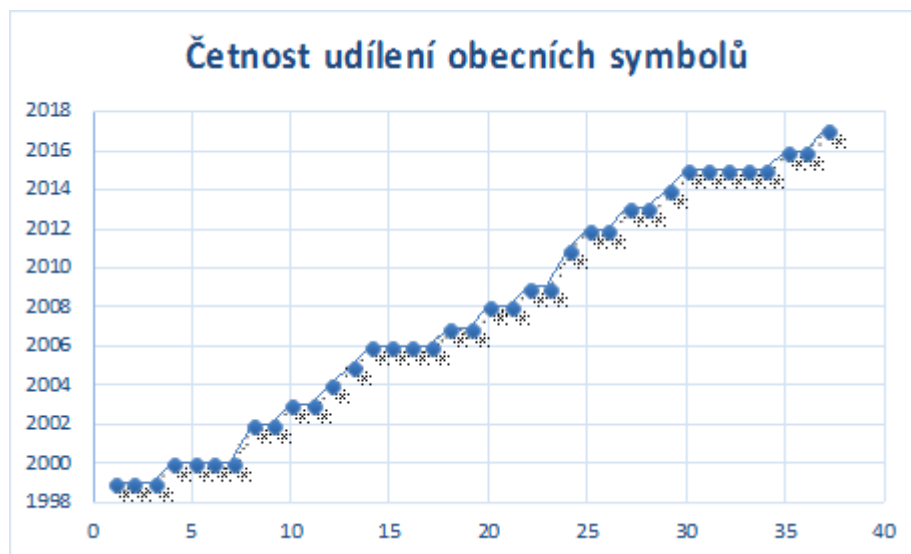
Zajímavé poznatky lze zaznamenat během celého procesu udílení obecních symbolů. Nejvíce symbolů udělil Zbyněk Novotný a Vítězslav Jandák. Každý z nich udělil obecní symboly celkem 10 obcím v okrese Prachatice. Přičemž Zbyněk Novotný působil jako předseda Podvýboru mezi lety 2006–2010 a Vítězslav Jandák mezi lety 2014–2017.

Celkem dvanáctkrát poslal další vyjádření k projednávanému případu PhDr. Karel Müller z Opavy.

Nejdéle trvalo jednání od podání žádosti k rozhodnutí předsedy Poslanecké sněmovny České republiky obci Horní Vltavice, která si na výsledek počkala 268 dní. Nejrychlejší výsledek pak měla obec Bošice, u které celý průběh jednání trval pouhých 14 dní.

Postupně se zvedala také četnost žádostí o udělení obecních symbolů. Zájem o ně v daném období nikdy neklesl. Pouze mezi lety 2006–2008 a 2014–2016 mírně stagnoval.

Tento graf je také důkazem, že heraldika a vexilologie je mezi lidmi stále populárnější a obce o ně mají velký zájem.

Seznam literatury

Prameny

Nevydané prameny:

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Babice.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Borová Lada.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Bošice.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Buk.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Dub.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Horní Vltavice.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Chlumany.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Chroboly.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Ktiš.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Kubova Huť.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Kvilda.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Lažiště.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Lenora.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Mičovice.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Nebahovy.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Nová Pec.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Nové Hutě.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Pěčnov.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Stachy.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Stožec.

Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům*

(1991-2013), Obec Svatá Maří.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Šumavské Hoštice.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Tvrzice.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Vacov.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Vitějovice.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Zbytiny.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Zdíkov.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Žárová.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Želna.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Husinec.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Městys Lhenice.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Město Prachatice.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Obec Strážný.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Městys Strunkovice nad Blanicí.
Archiv Poslanecké Sněmovny, *Sbírka udělených znaků a praporů obcím a městům (1991-2013)*, Město Vimperk.

Editované prameny:

Archiv český 31, edd. Gustav Friedrich, Praha 1921. Dostupné z:
http://147.231.53.91/src/index.php?s=v&action=jdi&cat=10&bookid=226&page=201&action_button.x=0&action_button.y=0&action_button=%21 [k 11.3.2018]

Codex Iuris Municipalis IV/2, edd. Antonín Haas, Praha 1960. Dostupné z:
<http://147.231.53.91/src/index.php?s=v&cat=12&bookid=121&page=198>
[k 31.5. 2018]

Regesta Bohemiae et Moraviae III., edd. Josef Emler, Praha 1890. Dostupné z:
http://147.231.53.91/src/index.php?s=v&action=jdi&cat=8&bookid=130&page=109&action_button.x=0&action_button.y=0&action_button=%21 [k 12.2.2018]

Digitalizované prameny:

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Babice 1830-1945 (1949)*, Obecní kronika obce Babice 1931-1946. Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiobb&menu=3&id=74&page=7>
[k 17.4.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Bošice 1870-1945 (1953)*, Kronika obce Bošice 1922-1951. Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiobg&menu=3&id=76&page=23>
[k 17.4.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Dub 1837-1945 (1965)*, Pamětní kniha obce Dub I. 1924-1965. Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiodt&menu=3&id=83&page=13>
[k 25.5.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Chlumany 1893-1945 (1952)*, Pamětní kniha obce Chlumany 1923-1934. Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kioIg&menu=3&id=91&page=14>
[k 19.4.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Tvrzice 1828-1945 (1948)*, Pamětní kniha obce Tvrzice 1927. Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiotv&menu=3&id=120&page=5>
[k 8.5.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Vacov 1837-1945 (1959)*, Pamětní kniha obce Vacov I.díl 1926-1945 (1959). Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiova&menu=3&id=122&page=8>
[k 9.5.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Vitějovice 1836-1945 (1952)*, Pamětní kniha obce Vitějovice (1924) 1945-1983. Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiovi&menu=3&id=127&page=25>
[k 9.5.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Místní národní výbor Kvilda 1945-1990 (1991)*, Pamětní kniha Místního národního výboru Kvilda 1945-1989 (1995). Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiokv&menu=3&id=731&page=3>
[k 20.4.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Místní národní výbor Lažiště (1936) 1945-1990*, Pamětní kniha Místního národního výboru Lažiště (1936) 1956-1978. Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiola&menu=3&id=1502&page=33>
[k 20.4.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Místní národní výbor Stachy (1939) 1945-1990*, Pamětní kniha MNV Stachy I. 1945–1950. Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kioss&menu=3&id=755&page=8>
[k 8.5.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Místní národní výbor Zdíkov 1945-1990*, Pamětní kniha obce Zdíkov 1945-1959. Dostupné z:
<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kiozc&menu=3&id=1098&page=13>
[k 13.5.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Základní devítiletá škola Borová Lada 1946-1978*, Pamětní kniha 1946-1976. Dostupné z:

<https://digi.ceskearchivy.cz/DAdoctree=1kisbq&menu=3&id=306272&page=4>
[k 17.4.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Základní devítiletá škola 1.-5.ročník Buk 1927-1965*, Pamětní kniha 1940-1965. Dostupné z:

<https://digi.ceskearchivy.cz/DAdoctree=1kisbU&menu=3&id=306276&page=9>

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Základní devítiletá škola Horní Vltavice 1945-1979*, Pamětní kniha 1945-1979. Dostupné

z:<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kisho&menu=3&id=306873&page=15>
[k 19.4.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Základní devítiletá škola Chroboly 1937-1998*, Pamětní kniha 1946-1998. Dostupné z:

<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kislr&menu=3&id=306891&page=5>
[k 19.4.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Základní devítiletá škola Mičovice 1855-1974*, Pamětní kniha 1880-1929. Dostupné

z:<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kismi&menu=3&id=310729&page=3>
[k 20.4.2018]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Základní devítiletá škola Nebahovy 1780-1987*, Pamětní kniha 1815-1973. Dostupné

z:<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kisne&menu=3&id=310733&page=6>
[k 21.4.2008]

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Základní devítiletá škola Nová Pec I. 1945-1986*, Pamětní kniha 1945-1974. Dostupné

z:<https://digi.ceskearchivy.cz/DA?doctree=1kisnp&menu=3&id=311396&page=4>
[k 8.5.2018]

Inventáře:

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Nebahovy*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Nová Pec (1686) 1872-1945*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Pěčnov 1865-1945 (1952)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Stožec 1874-1945 (1948)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Strážný 1844-1945 (1950)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Svatá Maří 1879-1945 (1949)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Šumavské Hoštice 1787-1945 (1949)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Vacov 1837-1945 (1959)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Zbytiny 1888-1945 (1947)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Zdíkov 1837-1945 (1953)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv obce Žárová 1877-1945 (1951)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv města Husinec 1651-1945 (1955)*, Inventář.

SOA Třeboň, SOkA Prachatice, *Archiv města Vlachovo Březí [1500] -1945 (1982)*,

Inventář.
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv města Záblatí (1400) 1493-1945 (1946)*,
 Inventář.
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Archiv městyse Strunkovice nad Blanicí 1504-1945 (1950)*, Inventář.
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Jednotné zemědělské družstvo Babice 1956-1960*,
 Inventář.
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Jednotné zemědělské družstvo Buk 1950-1961*,
 Inventář.
 SOka Prachatice, SOA Třeboň, *Jednotné zemědělské družstvo Dub 1957-1977*,
 Inventář
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Jednotné zemědělské družstvo Pěčnov 1957-1960*,
 Inventář.
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Místní národní výbor Tvrzice 1945-1990*, Inventář.
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Místní národní výbor Záblatí 1945-1990*, Inventář.
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Místní národní výbor Želnavá (1867) 1946-1980*,
 Inventář.
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Obecná škola (německá) Babice 1875-1939*,
 Inventář.
 SOA Třeboň, SOka Prachatice, *Zemědělské družstvo Šumavské Hoštice (1949) 1957–2006*,
 Inventář.
 SOA v Třeboni – odd. Č. Budějovice, *Wilhelm Kralik a syn, sklárny Lenora 1911-1945 (1947)*,
 Inventář.

Literatura

Milan BUBEN, *Encyklopedie heraldiky*, Praha 1997.
 Olga ČADILOVÁ, *Lenora*, Praha 2004.
 Pavel FENCL, *Šumavské Hoštice. Obec a její místní části. Kosmo, Škarez 2.díl, Šumavské Hoštice a Vojslavice*, Šumavské Hoštice 2016.
 Pavel FENCL a kol., *Žárovná*, Prachatice 2013.
 Jiří FRAJDL–Josef ZÁLABSKÝ, *Vexilologie*, Hradec Králové 1989.
 Petr HOUZAR, *Klíč ke znakům měst České republiky*, Brno 2016.
 Josef JOHN, *VIMPERK – město pod Boubínem*, Vimperk 1979.
 Pravoslav KNEIDL, *Vimperská tiskařská tradice 1484-1984*, Praha 1984.
 Roman KONRÁT, *Horní Vltavice v minulosti a současnosti*, Horní Vltavice 2006.
 Tomáš KREJČÍK – Richard PSÍK *Základy heraldiky*, Ostrava 2008.
 František KUBŮ a kol., *Prachatice*, Praha 2007.
 František KUBŮ – Petr ZAVŘEL, *Zlatá stezka. 2. Úsek Vimperk – státní hranice*,
 České Budějovice 2007.
 Jaroslav KUDRNÁČ, *Strunkovice nad Blanicí. Od pravěku do novověku*,
 Strunkovice nad Blanicí 1998.
 Jiří LOUDA, *Znaky evropských měst*. Praha 1995.
 Petr LUNIACZEK, *Lažiště. Turistický miniprůvodce*, Lažiště 2009.
 František MANDÁK, *Čtení o minulosti Zdíkova*, Zdíkov 2002.
 František MANDÁK, *Stachy, nahlédnutí do minulosti*, Stachy 2004.
 Karel PETRÁŠ, *Krajem šumavských lad*, České Budějovice 2005.
 Roman PODHOLA, *583 portrétů zmařené Šumavy*, Český Těšín 2016.
 Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách I.*, Praha 1947.

Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách II.*, Praha 1949.
Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách III.*, Praha 1951.
Antonín PROFOUS, *Místní jména v Čechách IV.*, Praha 1957.
Karel SCHWARZENBERG, *Heraldika*, Brno 1992.
Václav STARÝ, *700 let obce Vitějovice*, Vitějovice 1983.
Václav STARÝ, *DUB. Z minulosti jedné jihočeské obce a okolí 1274-2004*, Dub 2004.
Václav STARÝ a kol., *LHENICE. Zahrada jižních Čech*, Lhenice 1983.
Václav STARÝ, *Svatá Maří. Z dějin jedné šumavské obce 1352-2002*, Svata Maří 2002.
Václav STARÝ a kol., *Zbytiny dříve a dnes*, Zbytiny 2005.
Zbyšek SVOBODA, *Česká státní a vojenská symbolika. Czech State and Military Symbols*, Praha 1996.
Jaroslava VÁVROVÁ, *Kapitoly z minulosti Kvildy*, Kvilda 2005.

Články:

Daniela BENEŠOVÁ, *Vlachovo Březí od prvních písemných zpráv*, in: *Vlachovo Březí od pravěku po dnešek*, s. 15-25.
Pavel FENCL, *Konec války ve Ktiši*, in: *Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci*, Ktiš 2010, s.113-114.
Pavel FENCL, *Obce Křižovice, Ktiš, Dobročkov a Smědeč v období 1850-1945*, in: *Ktiš 1310 - 2010. 700 let od první písemné zmínky o obci*, Ktiš 2010, s.79-82.
Pavel FENCL, *Patrimoniální správa*, in: *Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci*, Ktiš 2010, s.25-26.
Pavel FENCL, *Sakrální památky na území ktišské farnosti*, in: *Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci*, Ktiš 2010, s.107-110.
Petr HRUBÝ, *Vlachovo Březí v době předhistorické*, in: *Vlachovo Březí od pravěku po dnešek*, s. 6-14.
Jan Antonín MAGER, *Z dějin ktišské školy do roku 1945*, in: *Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci*, Ktiš 2010, s.61-70.
Ivan MARTINOVSKÝ, *Životní příběh pracovitěho člověka, Jan Pelant šedesátiletý*, in: *Minulostí Západočeského kraje 33*, Ústí nad Labem 1998, s.210-215.
Petr NOHEL, *Zemřel heraldik Jiří Louda (1920-2015). a Osobní vzpomínka na pana Jiřího Loudu*, in: *Genealogické a heraldické listy 3*, ročník 35, Praha 2015.
Marek PARKMAN, *K počátkům obce Mičovice na Prachaticku*, In: *Zlatá stezka 5*, 1998, s. 221–228.
Václav STARÝ, *K počátkům Vimperka*, *Jihočeský sborník historický 37*, 1968, s. 115–118.
Václav STARÝ, *Z dějin obce Lažiště a okolí*, In: *Zlatá stezka*, ročník 19, 2012, s. 101-103.
Zbyšek SVOBODA, *České městské a obecní prapory*, in: *Sborník přednášek z 1. českého národního vexilologického kongresu*, Hradec Králové 1996, s. 24-37.
Kateřina ŽÍDKOVÁ, *Obec Ktiš*, in: *Ktiš 1310-2010. 700 let od první písemné zmínky o obci*, Ktiš 2010, s.83-84.

Závěrečné práce:

Martina ŠETKOVÁ, *Knihtisk ve Vimperku*, Bakalářská práce, Filozofická fakulta Západočeské univerzity v Plzni, Plzeň 2013.

Elektronické zdroje

- Oficiální stránky firmy Alerion. Dostupné z: <https://www.alerion.cz/> [k 10.6.2018]
- Oficiální stránky obce Borová Lada. Dostupné z: <http://www.borovalada.cz/ouborovalada/> [k 12.2.2018]
- Oficiální stránky novin Deník.cz Dostupné z: <https://www.denik.cz/jihocesky-kraj/ve-volynske-skole-nasli-sto-let-stary-pergamen-20140202-rxcj.html> [k 10.6.2018]
- Oficiální stránky obce Dub. Dostupné z: www.dubuprachatice.cz [k 30.3.2018]
- Stránky projektu Heraldická Terminologická Konvence. Dostupné z: <http://www.heraldika-terminologie.cz/stranka-hlavni-strana-1> [k 10.6.2018]
- Stránky Mgr. Jana Tejkala. Dostupné z: <https://heraldika.webnode.cz/> [k 10.6.2018]
- Oficiální stránky města Husinec. Dostupné z: <http://www.husinec.cz/obecne-informace/mestsky-urad/> [k 4.6.2018]
- Oficiální stránky obce Chlumany. Dostupné z: <http://www.chlumany.cz/index.php?stranka=zastupitelstvo> [k 11.3.2018]
- Oficiální stránky obce Chroboly. Dostupné z: <http://www.chroboly.cz/historie/d-1406/p1=1469> [k 11.3.2018]
- Kohoutí kříž, Jihočeská vědecká knihovna. Dostupné z: https://www.kohoutikriz.org/data/w_wagnk.php [k 26.3.2018]
- Oficiální stránky obce Ktiš. Dostupné z: <http://www.ktis.cz/index.php/zastupitelstvo-obce> [k 20.4.2018]
- Oficiální stránky obce Lažiště. Dostupné z: <http://laziste.cz/index.php/informace-obce/historie> [k 4.4.2018]
- Oficiální stránky obce Lenora. Dostupné z: <http://www.lenora.cz/oulenora/> [k 22.3.2018]
- Oficiální stránky městysu Lhenice. Dostupné z: <https://www.lhenice.cz/urad-2/povinne-informace/subjekt-zastupitelstvo-2.html> [k 4.6.2018]
- Oficiální stránky obce Mičovice. Dostupné z: <http://www.micovice.cz/urad-obce/zastupitelstvo-obce/> [k 31.5.2018]
- Města a obce online, Obec Chroboly. Dostupné z: <http://mesta.obce.cz/zsu/vyhledat-5414.htm> [k 11.3.2018]
- Města a obce online, Obec Vitějovice. Dostupné z: <http://mesta.obce.cz/zsu/vyhledat-18267.htm> [k 9.5.2018]
- Oficiální stránky obce Nebahovy. Dostupné z: <http://www.nebahovy.cz/zastupitelstvo-obce/> [k 23.3.2018]
- Oficiální stránky obce Nová Pec. Dostupné z: <http://www.novapec.info/index.php/zastupitelstvo-obce> [k 24.3.2018]
- Oficiální stránky obce Bošice. Dostupné z: <https://www.obecbosice.cz/historie-obce> [k 12.2.2018]
- Oficiální stránky obce Buk. Dostupné z: <http://www.obecbuk.cz/index.php?nid=2184&lid=cs&oid=234836> [k 21.2.2018]
- Kronika obce Nová Huť. Dostupné z: <http://www.obecnovehute.cz/kronika-novehute/> [k 31.5.2018]
- Oficiální stránky obce Nová Huť. Dostupné z: <http://www.obecnovehute.cz/obecni-urad/zastupitelstvo/> [k 24.3.2018]
- Oficiální stránky obce Záblatí. Dostupné z: <http://www.obeczablati.cz/index.php?nid=1994&lid=cs&oid=206460> [k 2.6.2018]

Oficiální stránky obce Pěcnov. Dostupné z: <http://www.pecnov.cz/ou/index.html> [k 5.4.2018]

Oficiální stránky města Prachatice. Dostupné z: <http://www.prachatice.eu/vedeni-mesta/os-1117/p1=24718> [k 5.6.2018]

Stránky novin Prostějovský deník. Dostupné z: https://prostejovsky.denik.cz/zpravy_region/z-kuchare-se-stal-heraldikem-navrhuje-znaky-i-ucit.html [k 10.6.2018]

Registr komunálních symbolů. Dostupné z: <https://rekos.psp.cz/> [k 4.2.2018]

Oficiální stránky obce Stachy. Dostupné z: <http://www.stachy.net/> [k 5.4.2018]

Oficiální stránky obce Stožec. Dostupné z: <http://www.stozec.cz/oustozec/> [k 5.4.2018]

Oficiální stránky městysu Strážný. Dostupné z: <http://www.strazny.cz/informace-obci/historie-a-pametihodnosti/> [k 4.6.2018]

Oficiální stránky městysu Strunkovice nad Blanicí. Dostupné z: http://www.strunkovicenadblanici.cz/um_po.html [k 4.6.2018]

Oficiální stránky obce Borová Lada. Dostupné z: <http://www.sumavanet.cz/borovalada/fr.asp?tab=snet&id=3839&burl=&pt=ZI> [k 7.3.2018]

Oficiální stránky obce Horní Vltavice. Dostupné z: www.sumavanet.cz/hornivltavice [k 31.5.2018]

Oficiální stránky obce Kubova Huť. Dostupné z: www.sumavanet.cz/kubovahut/ [k 15.3.2018]

Oficiální stránky obce Kvilda. Dostupné z: <http://www.sumava.net/oukvilda/> [k 21.3.2018]

Starší oficiální stránky obce Vacov. Dostupné z: <http://www.sumavanet.cz/vacov/zaklad.asp> [k 9.5.2018]

Oficiální stránky obce Šumavské Hoštice. Dostupné z: <http://www.sumavskehostice.cz/index.php?nid=1996&lid=cs&oid=206511> [k 8.5.2018]

Oficiální stránky obce Svatá Maří. Dostupné z: <http://www.svatamari.cz/obecni-urad/struktura-uradu.html> [k 8.5.2018]

Oficiální stránky obce Tvrzice. Dostupné z: <http://tvrzice.cz/zakladni-informace/> [k 26.3.2018]

Oficiální stránky obce Vacov. Dostupné z: <http://www.vacov.cz/ouvacov/> [k 9.5.2018]

Veřejná databáze Českého statistického úřadu, Husinec. Dostupné z: https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=profil-uzemi&uzemiprofil=31548&u=__VUZEMI__43__550230 [k 4.6.2018]

Veřejná databáze Českého statistického úřadu, Nebahovy. Dostupné z: https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=profiluzemi&uzemiprofil=31588&u=__VUZEMI__43__550434#

Veřejná databáze Českého statistického úřadu, Nová Pec. Dostupné z: https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=profil-uzemi&uzemiprofil=31588&u=__VUZEMI__43__550451# [k 24.3.2018].

Veřejná databáze Českého statistického úřadu, Vlachovo Březí. Dostupné z: https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=profil-uzemi&uzemiprofil=31548&u=__VUZEMI__43__550663# [k 3.6.2018]

Oficiální stránky města Vimperk. Dostupné z: <http://www.vimperk.cz/cz/o-meste-vimperk/77/> [k 3.6.2018]

Oficiální stránky obce Vítějovice. Dostupné z: <http://vitejovice.cz/zastupitelstvo->

obce/os-50/p1=58 [k 9.5.2018]

Oficiální stránky města Vlachovo Březí. Dostupné z:

<http://www.vlachovobrezi.cz/mesto/povinne-informace/subjekt-zastupitelstvo-2.html>
[k 3.6.2018]

Oficiální stránky obce Zbytiny. Dostupné z: <http://www.zbytiny.cz/obecni-urad/popis-uradu/> [k 11.5.2018]

Oficiální stránky obce Zdíkov. Dostupné z:

<http://www.zdikov.cz/obec/zastupitelstvo/> [k 13.5.2018]

Stránky novin IDNES.cz. Dostupné z: https://zpravy.idnes.cz/o-znaku-kraje-heraldik-moc-nepremyslel-dhy-/domaci.aspx?c=A010604_151716_zlin_zpravy_boh
[k 10.6.2018]

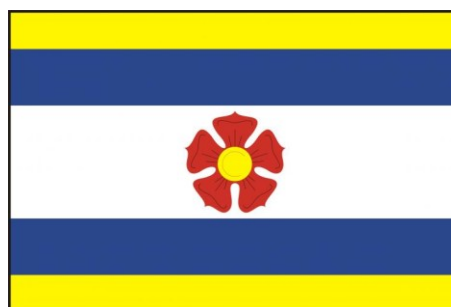
Oficiální stránky obce Žárovná. Dostupné z:

<http://www.zarovna.cz/cs/zastupitelstvo-obce> [k 13.5.2018]

Oficiální stránky obce Želnavá. Dostupné z: <https://www.zelnava.cz/turista/historie-obce/> [k 26.3.2018]

Obrazová příloha

Babice

V modrém štítě stříbrný zvon s převrácenou polovinou zlaté lilie na místě srdce na zlatém závěsu, kterým prochází zúžené stříbrné břevno. Zvon provázejí dva položené odvrácené zlaté lipové listy. Ve zvonu červená růže se zlatým semeníkem.

List tvoří pět vodorovných pruhů, žlutý, modrý, bílý, modrý a žlutý, v poměru 2 : 3 : 6 : 3 : 2. V bílém pruhu červená růže se žlutým semeníkem. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

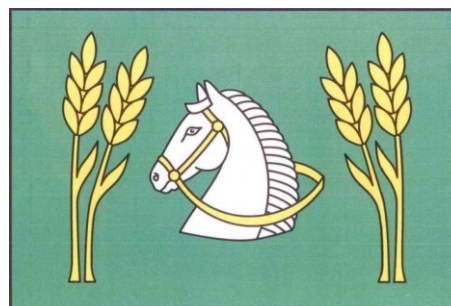
Borová Lada

V zeleném štítě stříbrná obrácená vidlice, vpravo borová větev se třemi šiškami, vlevo březová větev se třemi listy a dvěma jehnědami, obojí zlaté. Dole kosmo položená stříbrná sekera na zlatém topůrku, šikmo přeložená stříbrným, dolů obráceným loveckým tesákem se zlatým jílcem a záštitou.

Zelený list s bílou žerďovou vidlicí jejíž ramena vycházejí z první pětiny horního a dolního okraje listu a široké na vlajicím okraji jednu pětinu šířky listu. V klínu o vrcholu ve třech pětinach délky listu tři spojené žluté borové šišky. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

Bošice

V zeleném štítě stříbrná hlava koně s krkem se zlatým uzděním převýšená zlatou korunou, mezi dvěma dvojicemi zlatých obilných klasů, každý s listem ke středu. Ve stříbrné, čtyřmi oblouky oddělené patě dva vztyčené odkloněné zelené lipové listy.

Zelený list, uprostřed bílá hlava koně s krkem se žlutým uzděním mezi dvěma dvojicemi žlutých obilných klasů, každý s listem ke středu. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

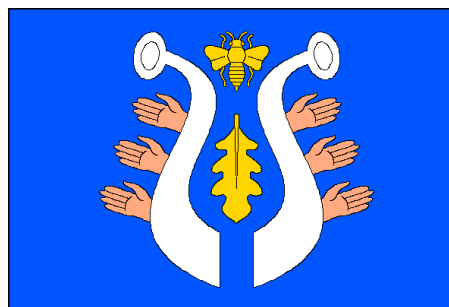
Buk

Polcený štít. Vpravo červeno - černě dělený, nahoře vyrůstající stříbrný korunovaný dvouocasý lev se zlatou zbrojí a jazykem, dole zlaté břevno. V levém stříbrném poli na zeleném návrší buk přirozené barvy.

List tvoří červené karé nad stejně velkým černo - žluto - černě děleným polem a dva vodorovné pruhy, bílý a zelený. Z dolního okraje karé vyrůstá bílý korunovaný dvouocasý lev se žlutou zbrojí a jazykem. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

Dub

V modrém štítě zlatý dub provázený nahoře dvěma zlatými včelami a dole dvěma stříbrnými buvolími rohy, každý postrkaný třemi dlaněmi přirozené barvy

Modrý list s bílými buvolími rohy, každý postrkaný třemi dlaněmi. Uprostřed mezi rohy svěšený dubový list pod včelou, oboje žluté. Poměr šířky k délce je 2:3.

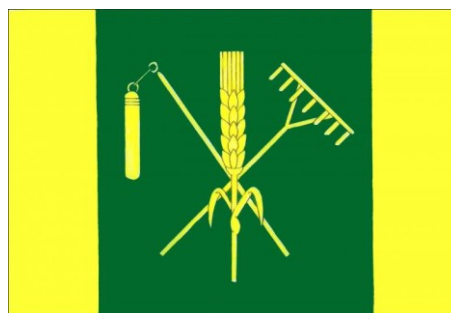
Horní Vltavice

Ve zlatém štítě zelený vrch, v něm nad dvěma zúženými vlnitými břevny vyhořelý pahýl stromu, vše stříbrné. Nad vrchem červený štítek se stříbrným pohárem provázený dvěma smrky přirozené barvy.

List tvoří šest vodorovných pruhů žlutý, zelený, vlnité bílý, zelený a bílý a zvlněný zelený, v poměru 5:1:1:1:1:1. Do žerďové poloviny žlutého pruhu vyrůstají dva zelené smrky s hnědými kmeny. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

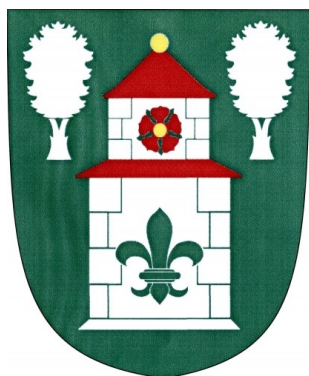
Chlumany

V zeleném štítě nad zlatou vlnitou patou se zelenou lilíí obilný klas se dvěma listy podložený kosmo cepem a šikmo hráběmi, vše zlaté.

List tvoří tři svislé pruhy, žlutý, zelený a žlutý, v poměru 1 : 3 : 1. V zeleném pruhu obilný klas se dvěma listy, podložený kosmo cepem a šikmo hráběmi, vše žluté. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

Chroboly

V zeleném štítě stříbrná patrová bosovaná věž s červenou dělicí stříškou a stanovou střechou se zlatou makovicí, v zúženém patře červená růže se zlatým semeníkem a zelenými kališními lístky, dole zelená lilie. Věž nahoře provázena dvěma stříbrnými tisí.

List tvoří tři svislé pruhy, zelený, bílý a zelený, v poměru 3 : 4 : 3. V bílém pruhu nahoře červená růže se žlutým semeníkem a zelenými kališními lístky, dole zelená lilie. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

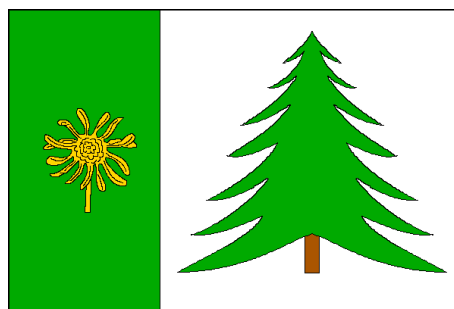
Ktiš

V červeno-stříbně polceném štítě pod zelenou hlavou se zlatou korunou vpravo kosmo vztyčený stříbrný řeznický nůž ostřím doleva, vlevo šikmo vztyčená větévka tisu se dvěma plody, přirozené barvy .

Zelený list se třemi šikmými pruhy, bílým, červeným a bílým. Pruhy vycházejí z první, druhé a třetí dvanáctiny dolního okraje listu do desáté, jedenácté a dvanácté dvanáctiny horního okraje listu. V žerďovém poli žlutá koruna. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

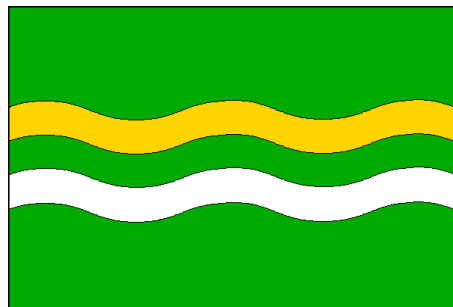
Kubova Huť

Ve stříbrném štítě na zeleném návrší se zlatým květem prhy horské smrk přirozené barvy.

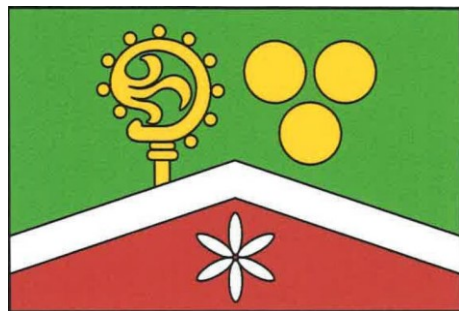
List tvoří zelený žerďový pruh, široký jednu třetinu délky listu, se žlutým květem prhy horské a bílé pole se zeleným smrkem s hnědým kmenem. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

Kvilda

<p>V zeleném štítě zlato-zeleno-stříbrně dělené vlnité břevno, nahoře zlatá koruna, dole stříbrný kámen.</p>	<p>Zelený list se dvěma vlnitými pruhy, žlutým vycházejícím ze čtvrté devítiny a bílým vycházejícím z šesté devítiny žerďového a vlajícího okraje. Pruhy mají tři vrcholy a dvě prohlubně. Poměr šířky k délce listu je 2:3.</p>
--	--

Lažistě

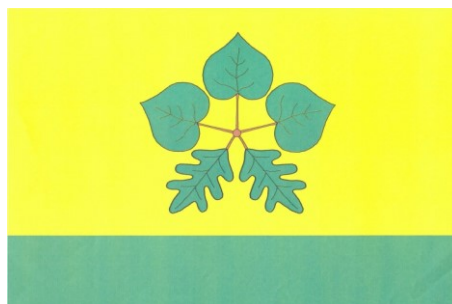
<p>V zeleno-červeně sníženou stříbrnou krokvi děleném štítě nahoře vpravo vynikající berla, vlevo tři (2, 1) koule, vše zlaté, dole stříbrná šestilistá růžice.</p>	<p>List dělený bílou krokvi vycházející ze sedmé osminy žerďového a vlajícího okraje a s vrcholem ve středu listu na horní zelené a dolní červené pole. V zeleném poli v třetině délky listu vyniká z krokve berla závitem k žerďovému okraji listu, v druhé třetině délky listu tři (2, 1) kruhová pole, vše žluté. V červeném poli bílá šestilistá růžice. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.</p>
---	--

Lenora

<p>Polcený štít, pravé pole třikrát modro-stříbrně polcené, v levém červeném poli stříbrná amfora.</p>	<p>List tvoří pět svislých pruhů, modrý, bílý, modrý, bílý a červený, v poměru 1:1:1:1:8. V žerďové polovině červeného pruhu bílá amfora. Poměr šířky k délce listu je 2:3.</p>
--	---

Mičovice

Ve zlatém štítě pod zelenou hlavou se zlatou korunou pětistě se třemi lipovými listy nahoře a dvěma dubovými listy dole, vše přirozené barvy.

List tvoří dva vodorovné pruhy, žlutý se zeleným pětistěm s hnědými stopkami, se třemi lipovými listy nahoře a dvěma dubovými listy dole, a zelený, v poměru 3 : 1. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3

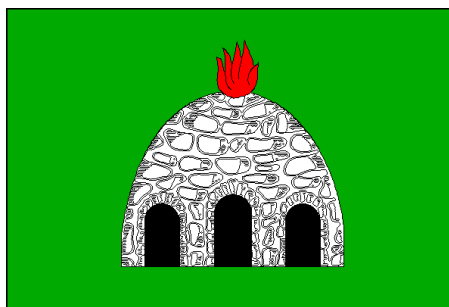
Nebahovy

Sníženým zlato-zeleně vlnitě děleným vlnitým břevnem zeleno-stříbrně dělený štít. Nahoře vztyčená zlatá lipová ratolest s pěti listy, dole červená růže se zlatým semeníkem.

List tvoří čtyři vodorovné pruhy, zelený, vlnitý žlutý, vlnitý zelený a zvlněný bílý, v poměru 10 : 1 : 1 : 4. V horním pruhu vztyčená žlutá lipová ratolest s pěti listy, v dolním pruhu červená růže se žlutým semeníkem. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

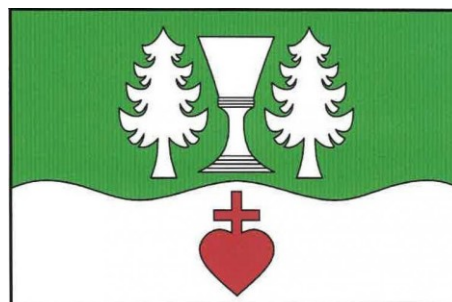
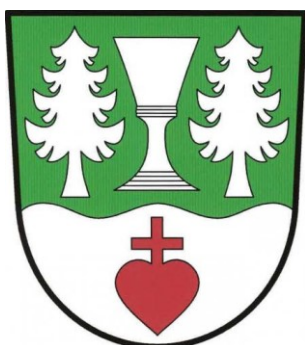
Nová Pec

V zeleném štítě nad stříbrnou vlnitou patou se dvěma modrými vlnitými břevny, kamenná kolomazná pec přirozené barvy se třemi černými otvory a plamenem na vrcholu.

Zelený list s bílou kamennou kolomaznou s pecí nahoře s červeným plamenem, dole se třemi černými otvory. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

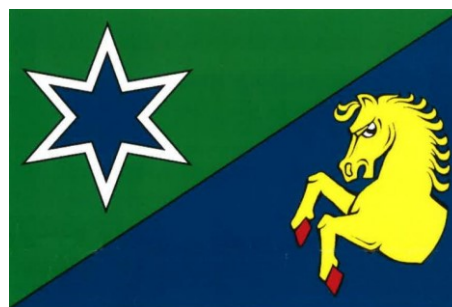
Nové Hutě

V zeleno-stříbrně sníženě vlnitě děleném štítě nahoře skleněný pohár mezi dvěma smrky, vše stříbrné, dole červené srdce završené křížkem

List tvoří dva vodorovné pruhy, zelený a zvlněný bílý se třemi vrcholy a dvěma prohlubněmi, v poměru 3 : 2. V zeleném pruhu skleněný pohár mezi dvěma smrky, vše bílé. V bílém pruhu červené srdce završené křížkem. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

Pěčnov

V zeleno-modře šikmo děleném štítě nahoře stříbrně lemovaná modrá hvězda, dole polovina zlatého koně s červenými kopyty.

Zeleno-modře šikmo dělený list. V zeleném poli modrá bíle lemovaná šesticípá hvězda, v modrém poli polovina žlutého koně ve skoku s červenými kopyty. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3

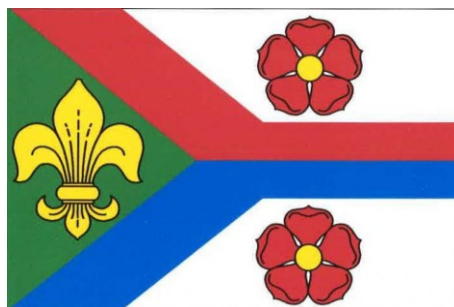
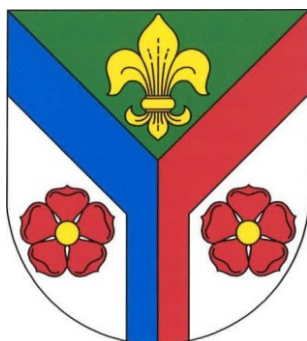
Stachy

V zeleném štítě vztyčený korunovaný lev držící rychtářské právo, vše zlaté.

Zelený list se vztyčeným korunovaným lvem držícím rychtářské právo, vše žluté. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

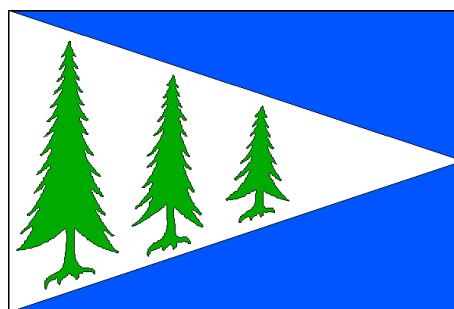
Stožec

Štít dělen modro-červeně polcenou vidlicí. V horním zeleném poli žlutá lilie, v dolních stříbrných polích červená růže se zlatým semeníkem.

Bílý list se zeleným žerďovým klínem sahajícím do páté dvanáctiny délky listu a červeno-modře dělenou vidlicí. Ke klínu přiléhající ramena vycházejí z první čtvrtiny horního a dolního okraje a ze dvou prostředních osmin vlajícího okraje listu. V klínu žlutá lilie, v bílých polích červená růže se žlutým semeníkem. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

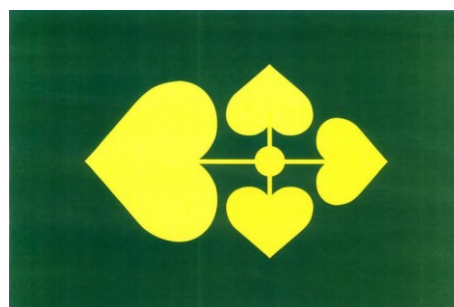
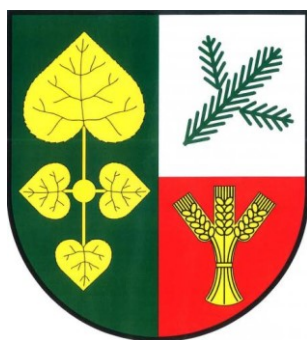
Svatá Maří

V modro-stříbrně kosmo děleném štítě vpravo stříbrný kostel s červenou střechou, s věží po pravé straně, zakončenou černou makovicí s křížem. Ve věži tři obdélná okna, v lodi tři gotická okna, mezi prvním a druhým otevřený vchod s lomeným obloukem a otevřenými stříbrnými vraty s černým kováním. Vlevo tři zelené vykořeněné smrky vedle sebe.

Modrý list s bílým žerďovým klínem s vrcholem na vlajícím okraji se třemi zelenými vykořeněnými smrky, zmenšujícími se k vlajcímu okraji. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

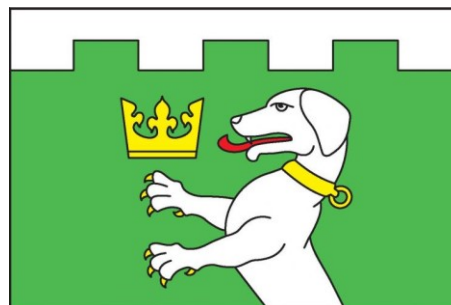
Šumavské Hoštice

Polcený a vlevo dělený štít. V pravém zeleném poli zlatý lipový čtyřlíst s větším horním listem a kotoučem uprostřed. Vlevo nahoře ve stříbrném poli šikmo zelená smrková větévka, dole v červeném poli tři zlaté převázané obilné klasy.

Zelený list se žlutým lipovým čtyřlístem s kotoučem uprostřed, list směřující k žerdi je větší. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

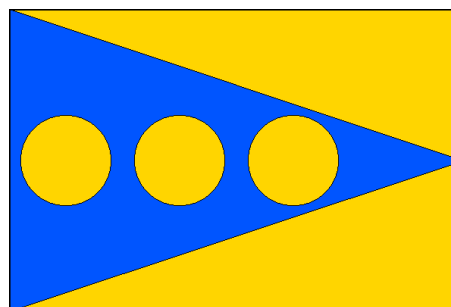
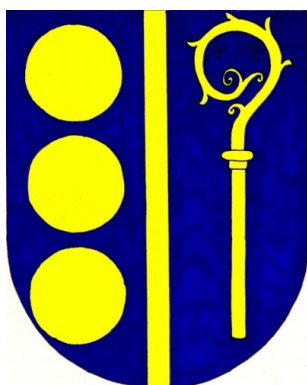
Tvrzice

V zeleném štítě pod stříbrnou cimbuřovou hlavou vyrůstající stříbrný lovecký pes se zlatou zbrojí a obojkem, vpravo nahoře provázený zlatou korunou.

List tvoří dva vodorovné pruhy, bílý a zubatý zelený, v poměru 1 : 4. Zelený pruh má tři zuby vysoké desetinu šířky listu a čtyři stejně velké mezery. Z dolního okraje listu vyrůstá bílý lovecký pes se žlutou zbrojí a obojkem provázený před čenichem žlutou korunou. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

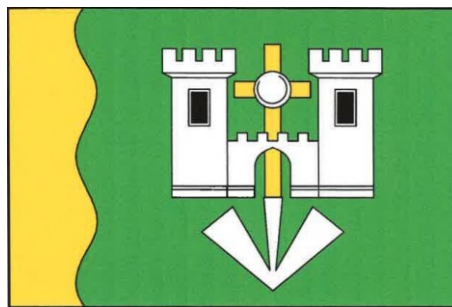
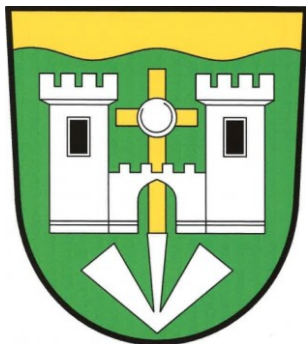
Vacov

V modrém štítě zúžený kůl, provázený vpravo třemi koulemi pod sebou, vlevo berlou, vše zlaté.

Žlutý list s modrým žerďovým klínem s vrcholem na vlajícím okraji. V klínu vedle sebe tři žlutá kruhová pole o průměru rovném jedné čtvrtině šířky listu. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

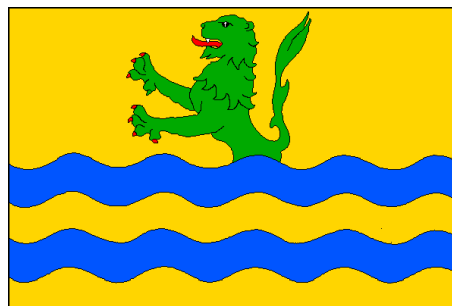
Vitějovice

V zeleném štítě pod zlatou vlnitou zvýšenou hlavou hrad se dvěma věžemi, každá s černým oknem a s cimbuřím, spojenými hradbou, prázdnou gotickou bránou, vše stříbrné. Hrad podložen zlatým latinským křížem s perlou na křížení a s dolním ramenem zakončeným hrotem střely, obojí stříbrné.

List tvoří žerďový zvlněný žlutý pruh se dvěma vrcholy a třemi prohlubněmi, široký šestinu délky listu a zelené pole. V poli hrad se dvěma věžemi, každá s černým oknem a s cimbuřím, spojenými hradbou s prázdnou gotickou bránou, vše bílé. Hrad podložen žlutým latinským křížem s perlou na křížení a s dolním ramenem zakončeným hrotem střely, obojí bílé. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3. .

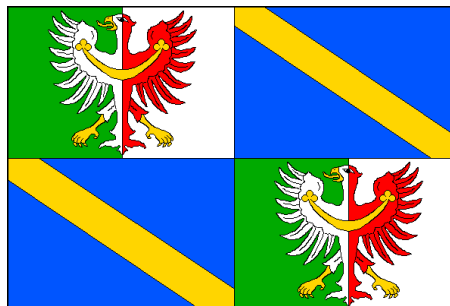
Zbytiny

Ve zlatém štítě dole dvě modrá vlnitá břevna, z horního vyrůstá zelený lev s červenou zbrojí

List tvoří pět vodorovných pruhů, žlutý, vlnitý modrý, vlnitý žlutý, vlnitý modrý a zvlněný žlutý v poměru 5:1:1:1:1. Vlnité pruhy mají pět prohlubní a pět vrcholů. Do horního žlutého pruhu vyrůstá zelený lev s červenou zbrojí. Poměr šířky k délce je 2:3.

Zdíkov

V zeleno-stříbrně polceném štítě stříbrno-červeně polcená orlice se zlatou zbrojí a perizoniem, nesoucí na hrudi modrý štítek se zlatým kosmým břevnem.

Čtvrcený list, horní žerďové a dolní vlající pole tvoří dva svislé pruhy, zelený a bílý, s bílo-červeně polcenou orlicí se žlutou zbrojí a žlutým perizoniem. Horní vlající a dolní žerďové pole jsou modrá se žlutým kosmým pruhem širokým jednu desetinu šířky listu. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

Žárovná

V zeleném štítě stříbrný hrot provázený vpravo postaveným mečem a vlevo patriarším křížem na kotouči, vše zlaté. V hrotu zelený smrk s černým kmenem vyrůstajícím z červených plamenů.

Zelený list s bílým klínem vycházejícím z dolního okraje listu a s vrcholem na horním okraji listu. V žerďovém trojúhelníku postavený meč, ve vlajícím trojúhelníku patriarší kříž na kruhovém poli, obojí žluté. V klínu zelený smrk s černým kmenem vyrůstajícím z červených plamenů na druhé až čtvrté pětině dolního okraje listu. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

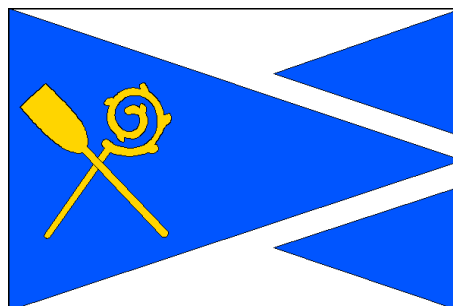
Želnavá

<p>Zeleno-modře sníženým stříbrným vlnitým břevnem dělený štít. Nahoře vyrůstající tři zlaté obilné klasy, prostřední se dvěma listy, krajní s jedním odkloněným, dole stříbrná svatojakubská mušle.</p>	<p>List tvoří tři vodorovné pruhy, zelený, vlnitý bílý se třemi vrcholy a dvěma prohlubněmi a zvlněný modrý, v poměru 9 : 1 : 6. Z vlnitého pruhu vyrůstají tři žluté obilné klasy, prostřední se dvěma listy, krajní s jedním odkloněným. V modrém pruhu bílá svatojakubská mušle. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3</p>
--	--

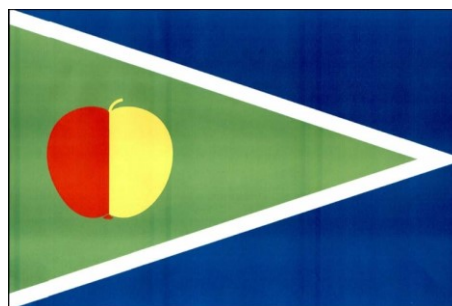
Obce, které žádaly pouze o některý ze symbolů obce, případně blason

Husinec

Bílý list s modrým žerďovým klínem s vrcholem na vlajícím okraji a dvěma vlajícími modrými klíny vycházejícími z první až páté a osmé až dvanácté dvanáctiny vlajícího okraje. Strany klínů jsou rovnoběžné. V žerďovém klínu kosmo vztyčené veslo, šikmo podložené berlou závitem k žerdi, oboje žluté. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

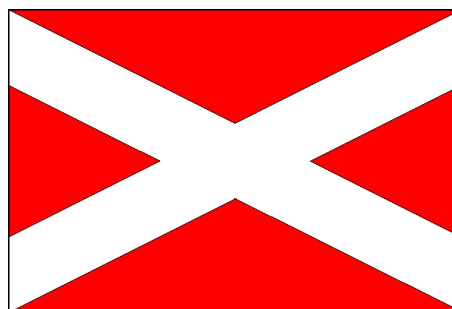
Lhenice

V modrém štítě hradba s červeně krytými stínkami s černými střilnami na krakorcích, vše kvádrované a stříbrné. Za hradbou vyrůstá jablůň s plody, vše přirozené barvy.

Modrý list se zeleným žerďovým klínem lemovaným bílou žerďovou kroví vycházející z první a osmnácté osmnáctiny žerďového okraje listu s vrcholem na vlajícím okraji listu. V klínu červeno - žlutě polcené jablko se žlutou stopkou. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3

Prachatice

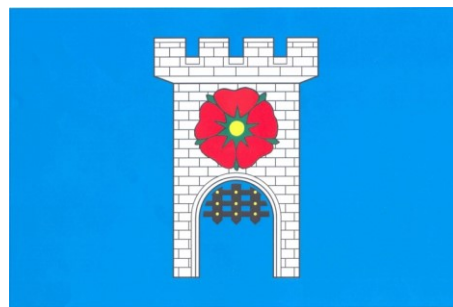
	Červený list s bílým ondřejským křížem s rameny vycházejícími z první a čtvrté čtvrtiny žerďového a vlnajícího okraje. Poměr šířky k délce listu je 2:3.
--	--

Strážný

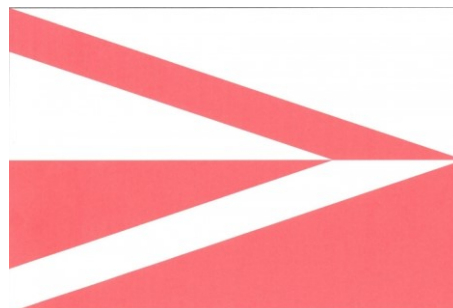
V červeném štítě vyrůstá ze zeleného trávníku doprava natočená stříbrná věž, dole kvádřovaná, s černým oknem v obou stěnách. Za věží vynikají dole do stran keře, nahoře vpravo koruna listnatého stromu, vlevo vedle věže za keřem vyrůstá smrk, vše přirozené barvy.	List tvoří pět vodorovných pruhů, červený, zelený, bílý, zelený a červený, v poměru 1 : 1 : 4 : 1 : 1. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.
--	--

Strunkovice nad Blaníci

V modrém štítě stříbrná kvádřovaná věž s cimbuřím a prázdnou branou s polovytaženou černou mříží. Nad branou červená růže se zlatým semeníkem a zelenými lístky.	Modrý list; uprostřed bílá kvádřovaná věž s cimbuřím a prázdnou branou s polovytaženou černou mříží. Nad branou červená růže se žlutým semeníkem a zelenými kališními lístky. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.
--	---

Vimperk

	List tvoří dva vodorovné pruhy, bílý a červený. Z první a sedmé sedminy žerďového okraje vychází červená krokev opačných barev s vrcholem na vlnícím okraji listu. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.
--	--

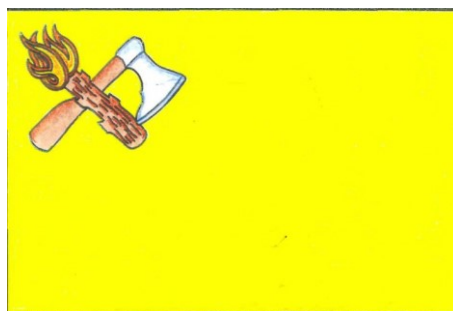
Vlachovo Březí

V modrém štítě kozel ve skoku přirozené barvy se stříbrnou zbrojí.

Modrý list s šedým kozlem ve skoku s bílou zbrojí. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

Záblatí

Žlutý list, v horním rohu kosmo hnědá hořící přirozená ostev se čtyřmi suky šikmo podložená bílou sekerou na hnědém topůrku. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

Tabulka I.

OBEC	ROZHODNUTÍ PS PČR	ČÍSLO ROZHODNUTÍ	AUTOR NÁVRHU
BABICE	24.11.2014	27	MIROSLAV J.V. PAVLŮ
BOROVÁ LADA	27.3.2000	54	JIŘÍ LOUDA
BOŠICE	5.3.2015	30	JAN TEJKAL
BUK	12.12.2008	42	STANISLAV KASÍK
DUB	25.11.2003	31	MIROSLAV J.V. PAVLŮ
HORNÍ VLTAVICE	19.1.2007	15	STANISLAV KASÍK
HUSINEC	31.5.2005	55	VERONIKA JANKOVIČOVÁ A VALÉRIE KLÁTILOVÁ
CHLUMANY	8.11.2016	56	IVO KOPKA
CHROBOLY	30.11.2007	28	JAN TEJKAL
KTIŠ	15.4.2010	75	PAVEL FENCL
KUBOVA HUŤ	25.11.2003	31	IVO KOPKA
KVILDA	26.11.1999	41	PETR KOLÁŘ
LAŽIŠTĚ	9.12.2015	44	JAN TEJKAL
LENORA	27.2.2004	34	STANISLAV KASÍK
LHENICE	11.4.2008	30	PAVEL FENCL A JAN ANTONÍN MAGER
MIČOVICE	29.5.2007	20	PAVEL FENCL A JAN ANTONÍN MAGER
NEBAHOVY	9.12.2015	44	JAN TEJKAL
NOVÁ PEC	27.6.2001	87	PETR KOLÁŘ
NOVÉ HUTĚ	4.10.2012	42	JAN TEJKAL
PĚČNOV	15.6.2015	35	ALERION
PRACHATICE	26.11.1999	41	PAVEL FENCL A JAN ANTONÍN MAGER
STACHY	21.6.1999	21	JAN PELANT A VÁCLAV PROCHÁZKA
STOŽEC	4.3.2014	11	STANISLAV KASÍK
STRÁŽNÝ	15.4.2010	75	STANISLAV KASÍK

STRUNKOVICE N. BLANICÍ	29.5.2007	20	JAN TEJKAL
SVATÁ MAŘÍ	9.4.2002	104	IVO KOPKA
ŠUMAVSKÉ HOŠTICE	1.10.2015	40	PAVEL FENCL A JAN ANTONÍN MAGER
TVRZICE	6.6.2017	68	JAN TEJKAL
VACOV	11.5.2001	84	
VIMPERK	19.1.2007	15	MILAN MYSLIVEČEK
VITĚJOVICE	18.5.2012	33	JAN TEJKAL
VLACHOVO BŘEZÍ	8.11.2016	56	JAN TEJKAL
ZÁBLATÍ	19.1.2007	15	
ZBYTINY	13.5.2003	22	
ZDÍKOV	22.1.2001	79	IVO KOPKA
ŽÁROVNÁ	12.4.2013	53	JAN TEJKAL
ŽELNAVA	26.5.2011	16	JAN TEJKAL

Tabulka II.

OBEC	PODÁNÍ ŽÁDOSTI	PROJEDNÁVÁNÍ V PODVÝBORU	DALŠÍ VYJÁDRĚNÍ	PŘEDSEDA PODVÝBORU
BABICE	11.7.2014	5.11.2014	ANO	VÍTĚZSLAV JANDÁK
BOROVÁ LADA	27.1.2000	16.2.2000	X	VLADIMÍR CISÁR
BOŠICE	19.2.2015	25.2.2015	ANO	VÍTĚZSLAV JANDÁK
BUK	3.11.2008	19.11.2008	X	ZBYNĚK NOVOTNÝ
DUB	9.9.2003	29.10.2003	X	IVANA LEVÁ
HORNÍ VLTAVICE	26.4.2006	13.12.2006	X	ZBYNĚK NOVOTNÝ
HUSINEC	10.5.2005	18.5.2005	X	IVANA LEVÁ
CHLUMANY	18.4.2016	5.10.2016	X	VÍTĚZSLAV JANDÁK
CHROBOLY	27.8.2007	21.11.2007	ANO	ZBYNĚK NOVOTNÝ
KTIŠ	10.9.2009	31.3.2010	X	ZBYNĚK NOVOTNÝ
KUBOVA HUŤ	25.6.2003	29.10.2003	X	IVANA LEVÁ
KVILDA	18.10.1999	27.10.1999	X	VLADIMÍR CISÁR
LAŽIŠTĚ	19.5.2015	11.11.2015	ANO	VÍTĚZSLAV JANDÁK
LENORA	20.1.2004	4.2.2004	X	IVANA LEVÁ
LHENICE	18.2.2008	5.3.2008	X	ZBYNĚK NOVOTNÝ
MIČOVICE	13.12.2006	9.5.2007	X	ZBYNĚK NOVOTNÝ
NEBAHOVY	7.7.2015	11.11.2015	ANO	VÍTĚZSLAV JANDÁK
NOVÁ PEC	8.11.2000	30.5.2001	X	VLADIMÍR CISÁR
NOVÉ HUTĚ	23.7.2012	12.9.2012	ANO	ZDENĚK BEZECNÝ
PĚČNOV	13.5.2015	3.6.2015	X	VÍTĚZSLAV JANDÁK
PRACHATICE	29.9.1999	27.10.1999	X	VLADIMÍR CISÁR
STACHY	27.4.1999	25.5.1999	X	VLADIMÍR CISÁR
STOŽEC	23.7.2013	26.2.2014	X	VÍTĚZSLAV JANDÁK

STRÁŽNÝ	8.12.2009	31.3.2010	X	ZBYNĚK NOVOTNÝ
STRUNKOVICE N. BLANICÍ	26.2.2007	9.5.2007	ANO	ZBYNĚK NOVOTNÝ
SVATÁ MAŘÍ	4.2.2002	27.3.2002	X	VLADIMÍR CISÁR
ŠUMAVSKÉ HOŠTICE	10.4.2015	3.6.2015	X	VÍTĚZSLAV JANDÁK
TVRZICE	15.3.2017	3.5.2017	ANO	VÍTĚZSLAV JANDÁK
VACOV	23.8.2000	17.4.2001	X	VLADIMÍR CISÁR
VIMPERK	22.5.2006	13.12.2006	X	ZBYNĚK NOVOTNÝ
VITĚJOVICE	11.1.2012	9.5.2012	ANO	ZDENĚK BEZECNÝ
VLACHOVO BŘEZÍ	19.5.2016	5.10.2016	ANO	VÍTĚZSLAV JANDÁK
ZÁBLATÍ	29.8.2006	13.12.2006	X	ZBYNĚK NOVOTNÝ
ZBYTINY	19.9.2002	16.4.2003	X	IVANA LEVÁ
ZDÍKOV	26.5.2000	22.11.2000	X	VLADIMÍR CISÁR
ŽÁROVNÁ	21.1.2013	6.3.2013	ANO	ZDENĚK BEZECNÝ
ŽELNAVA	7.4.2011	11.5.2011	ANO	ZDENĚK BEZECNÝ

Autoři

Mgr. Jan Tejkal (*1973 v Moravské Ostravě)

Studoval historii, poté filosofii na FF UK, kterou zde také absolvoval. Zálību v historii a heraldice podědil v rodině. Od roku 1994 se jí věnuje profesionálně. Vždy ho fascinovalo, jak může být v jednoduchém znaku města zakódovaný jeho příběh, název a poloha. Hlavní inspirací je mu městská pečeť a název obce.

Na svém kontě má přes 700 znaků a vlajek pro města a obce České republiky. Spravuje své vlastní webové stránky <https://heraldika.webnode.cz/>, kde svá díla prezentuje, vysvětluje a otiskuje související vydané články.³⁰⁴

Stanislav Kasík (*18.12.1949 v Děčíně)

Vyučen lodním mechanikem, od r. 1968 zaměstnán v podniku Československé plavby labsko-oderské. Tuto práci v roce 1973 na tři roky opouští a pracuje jako traktorista v JZD Malšovice. Po návratu si při zaměstnání dodělává Střední ekonomickou školu v Děčíně. Od roku 1977 trvale žije v Roudnici nad Labem. Heraldikou se zabývá asi od roku 1970. Je členem několika genealogických a heraldických společností v České republice. Ve své heraldické kanceláři Dauphin navrhnul po roce 1989 kromě znaků a vlajek měst a obcí i několik log pro firmy a organizace, například znak děkanství v České Kamenici. Od roku 2004 s Mgr. Pavlem Palátem vypracovával českou heraldickou terminologii, ke které doplňuje především obrazový doprovod, v rámci projektu Heraldická Terminologická Konvence. Na svém kontě má mnoho článků, přednášek i publikací o rodu pánů z Lobkowicz. S nedávno zesnulým Pavlem Palátem spravoval web <http://www.heraldika-terminologie.cz/stranka-hlavni-strana-1>.³⁰⁵

Mgr. Ivo Kopka

Učitel na Vyšší odborné škole a Střední průmyslové škole ve Volyni. Stojí za nálezem pamětní listiny z dívčí a měšťanské školy psané na pergamenu a skryté

³⁰⁴Dostupné z: <https://heraldika.webnode.cz/> [k 10.6.2018]

³⁰⁵Dostupné z: <http://www.heraldika-terminologie.cz/stranka-hlavni-strana-1> [k 10.6.2018]

za pamětní deskou školy.³⁰⁶

Mgr. Pavel Fencel (*1949)

Bývalý ředitel Prachatického muzea, nyní historik nejmladších dějin. Specializuje se na regionální historii.

MUDr. Jan Antonín Mager (*1941)

Bývalý primář chirurgie v prachatické nemocnici. Držitel ceny města Prachatic 2005. Po odchodu do důchodu se plně věnuje historii Prachaticka a genealogii.

Miroslav J. V. Pavlů (*1954 Kelč)

Vyučen jako kuchař. K heraldice ho přivedl ředitel okresního archivu ve Zlíně doktor Zdeněk Pokluda a zlínský archeolog doktor Jiří Kohoutek. Od roku 1991 je profesionálním heraldikem. Na svém kontu má více jak 200 znaků a vlajek pro obce a města, navrhnul i znak zlínského kraje.³⁰⁷

Mgr. Petr Kolář (*2.12.1964)

Bývalý ředitel Státního okresního archivu v Rokycanech.

Jiří Louda (1920-1.9.2015)

Heraldik, knihovník a penzionovaný voják. Znám především pro svůj vítězný návrh současného českého státního znaku a znaku Olomouckého kraje. Bojoval proti úpadku heraldiky po roce 1989, kdy si mnoho lidí přidávalo falešné šlechtické tituly a vlastní znaky. Člen Mezinárodní heraldické akademie a dalších mezinárodních heraldických společností po světě. Člen Podvýboru pro heraldiku.³⁰⁸

Veronika Jankovičová a Valérie Klátilová

Bývalé žákyně Základní školy Husinec, které podle znaku navrhly vlajku města.

³⁰⁶Dostupné z: <https://www.denik.cz/jihocesky-kraj/ve-volynske-skole-nasli-sto-let-stary-pergamen-20140202-rxcj.html> [k 10.6.2018]

³⁰⁷https://prostejovskyy.denik.cz/zpravy_region/z-kuchare-se-stal-heraldikem-navrhuje-znaky-i-ucit.html

https://zpravy.idnes.cz/o-znaku-kraje-heraldik-moc-nepremyslel-dhy-/domaci.aspx?c=A010604_151716_zlin_zpravy_boh [k 10.6.2018]

³⁰⁸Petr NOHEL, *Zemřel heraldik Jiří Louda (1920-2015)*. a *Osobní vzpomínka na pana Jiřího Loudu*, in: Genealogické a heraldické listy 3, ročník 35, Praha 2015.

PhDr. Jan Pelant, Csc. (*17.8.1937 v Mladé Boleslavi)

Narodil se do rodiny vojenského hudebníka rotmistra Karla Pelanta. Kvůli povolání jeho otce se musela rodina často stěhovat, většinu svého dětství však strávil na Trutnovsku. V roce 1955 byl přijat na obor archivnictví na FF UK, kde při svých studiích hrál aktivně šachy a zpíval ve sboru. Po ukončení studií v červnu 1960 nastoupil do Státního oblastního archivu v Plzni, kde pracuje dosud jako jeho ředitel. Od roku 1991 byl členem Podvýboru pro heraldiku a několik městských znaků i sám navrhl. Je autorem více než 1600 odborných článků a dalších publikací. Zaměřuje se především na dějiny měst – jejich heraldiku a sfragistiku, dějiny správy a studium šlechty. Především rodu Stadionů.³⁰⁹

Milan Mysliveček (*4.10.1951 v Praze)

Zabývá se heraldikou, typografií, místopisnými mapami a tvorbou znaků. Působil jako technický a výtvarný redaktor v nakladatelství Horizont. Podílel se na několika knihách, nejznámější je jeho publikace Velký erbovník – Encyklopedie rodů a erbů v zemích Koruny české.

Alerion

Firma Alerion byla pojmenována podle bájně heraldické figury. Alerion měl být pánem všech ptáků a byl používán ve znaku francouzských měst. Tato firma se sídlem v Brně se specializuje na ruční výšivku znaků a vlajek, na přání je i navrhuje. V současné době probíhá jejich projekt Heraldickamista.cz, ve kterém nabízí městům a obcím prostřednictvím smaltované tabule se znakem a QR kódem kompletní informace o symbolech města, které mají vést k vzestupu turistického ruchu.³¹⁰

³⁰⁹Ivan MARTINOVSKÝ, *Životní příběh pracovitěho člověka, Jan Pelant šedesátiletý*, in: *Minulosti Západočeského kraje 33, Ústí nad Labem 1998, s.210-215.*

³¹⁰Dostupné z: <https://www.alerion.cz/> [k 10.6.2018]